

உ

ஸ்ரீராமஜயம்.

ஸ்ரீமந்தாராயணமூர்த்தியின்

தசாவதாரங்களில்

கடைசியவதாரமாகிய

கல்க்யவதாரசரித்ரமாகிய

கல்கிபுராணம்.

இது,

வித்வான் க. தேசிகாசார்யாரால்

ஸம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து

தமிழில்மொழிபெயர்க்கப்பட்டு,

அ. அனந்தாசார்யாரால்

சென்னை :

ஸ்ரீ மட்வோர்குழலம்பாள் அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1903.

Registered copy-right.

இதன் விலை அறு - 12.

வி. பி. செலவு அறு - 3.

இந்த கைடல் பாரம் மட்டும் சென்னைப் பன்னாத்திந்திய பிரதேச அச்சுக்கூடத்தில்.

வி ன ம் ப ர ம்.

புஸ்தகம் வேண்டுவோர்கள் சென்னப்பட்டணம் பைராகிமடம் பின்பக் க:- வெங்கடராயர் தெருவு 18. அ. அந்தாசாரியிடத்தில் வாங்கிக் கொள்ளலாம்.

தச்சாபரிஷத், சங்கர, ராமாதுஜ மத்வ, பாஷ்யங்களைப் ப்ரதிபதத்துடன் தமிழில் மொழிபெயர்ப்பு நல்ல காகிதம் ரூ. 5-0-0. தபால் சார்ச் அ. 8. யஜுஸ், சாம, ருக், சந்தியாவந்தநபாஷ்யம் புருஷஸூக்தம் ஸ்ரீஸூக்தம் பூஸூக்தம் நீளாஸூக்தம் நாராயணஸூக்தம், 3 வேத அமாவாஸ்ய தர்ப்பணம் திருவாராதனம் சிவபூஜை ஸஹஸ்ரநாமம் ப்ரஹ்மயஞ்ஜயம் மூதலானவைகளுக்கு சங்கர, ராமாதுஜ, மத்வ, பாஷ்யங்களைப் ப்ரதிபதத்துடன் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு ரூ. 1-4-0. தபால்கூலி 0-3-0.

பகவத்கதை கிரந்தசுலோகம் தமிழ்சுலோகம் சங்கர, ராமாதுஜ, மத்வ, பாஷ்யம் ப்ரதிபதத்துடன் தமிழ்மொழிபெயர்ப்பு ரூ. 1-0-0. தபால்கூலி 0-3-0.

மேற்படி தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு ரூ. 0-12-0. 0-2-0.

கல்கிபுராணம்.—இது தசாவதாரத்தில் கடைசியான அவதாரத்தின் வைபவங்களைச் சொல்லுகிறது. இது ஸப்ஸக்ருதத்திலிருந்து தமிழில் வசநரூபமாக மொழி பெயர்க்கப்பட்டது. இதில் கலியுகத்தில் நடக்கும் ஆச்சர்யங்களும் அக்ரமங்களும் ஸகல தர்மங்களும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இது படிக்கப்படிக்க அந்நியபுத்தமாயிருக்கும். இதில் படங்களும் அடங்கியிருக்கின்றன. இதன்விலை ரூ. 0-12-0. தபால்கூலி 0-3-0.

சந்தரகாண்டம் ப்ரதிசுலோகத்துக்கு தமிழ் அர்த்தம் ரூ. 1-8-0. தபால்கூலி 0-4-0.

தைத்திரீய உபநிஷத் ப்ரதிபதம், சங்கர, ராமாதுஜ பாஷ்யம் தமிழ்மொழிபெயர்ப்பு ரூ. 1-4-0. 0-3-0.

ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யம் ப்ரதிபதத்துடன் }
தமிழ்மொழிபெயர்ப்பு நல்ல காகிதம் } ரூ. 1-8-0. தபால்கூலி 0-4-0.

நீத்தியாதுஸந்தானம் படங்களுடன் நல்ல காகிதம் } 0 6 0 ,, 0 3 0

தேசிகப்ரபந்த வ்யாக்யானம் } 3 0 0 ,, 0 3 0

தெங்கலை குருபரம்பராப்ரபாவம் } 0 12 0 ,, 0 3 0

பாஞ்சராத்திரம் பராசரஸம்ஹிதை } 1 4 0 ,, 0 3 0

108 உபநிஷத் கிரந்தலிபி மூலம் } 4 0 0 ,, 0 5 0

நாலாயிரப்ரபந்தம் திக்கு } 2 0 0 ,, 0 5 0

திருமலைப்ரதிபத வ்யாக்யானத்துடன் } 0 12 0 ,, 0 3 0

பெரியதிருமொழி வ்யாக்யானம் } 4 0 0 ,, 0 14 0

தபால்கூலி ப்ரத்யேகம்.

மகாபாரதம் வசனம் படங்களுடன் 4 வாலியம் 6 8 0

மேற்படி நல்லகாகிதம் 8 0 0

விஷ்ணுபுராணவசனம் 1 12 0

ஸ்ரீபாகவத வசனம் 2 8 0

கம்பராமாயணம் வசனம் நல்ல காகிதம் ரூ. 4-0-0

மேற்படி படத்துடன் மட்டம் 3-12-0.

வ்யாஸர்செய்த ப்ரஹ்மஸூத்ரம் தமிழில்சஞ்சிகையாக அச்சிட்டுவருகிறது.

சந்தாதாரங்களுக்கு 3-6-0 முடிந்த பிறகு வாங்குவோர்களுக்கு ரூ. 5-6-0.

இந்த புஸ்தகம் தவிர இதரபுஸ்தகம் வேண்டுமானால் வி. பி. மூலமாய் அனுப்பப்படும்.

அ. அனந்தாசாரியர்.

கலியுகத் தர்மம்.

கல்கிபகவான் ஸ்ரீதபுராண மஹர்ஷிகளுக்குச் சொல்லுகிறார் ;
ஸ்ரீதபுராணிகர் செளநகாதி மஹர்ஷிகளைப் பார்த்து நீங்கள்
ப்ராணிகளுக்கு சொல்லவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்.

சுழியை ஐ நவராஸ்திரம் அஜாதயம் ।

காதிநல்: கௌஸ-குமார ஹிஷ்நி கௌ ய-மெ.

இ.

கலியுகத்தில் ஜனங்கள் எல்லோரும் அன்னவிக்கிரமம் பண்ணப் போகிறார்கள். பிராமணர்கள் மந்திரங்களை விற்கப்போகிறார்கள். ஸ்திரீகள் யாவரும் பதிவிரதாததும் மற்றவர்களாயிருக்கப் போகிறார்கள்.

வெடிவிசூயினொ விபுா ஸாஹணுஸகூவிசூயாஃ !

ஜாம்பவிக்ரமிணா வெஸா ஹிஷ்நி கௌ யமெ || ௨.

2.

பிராமணர்கள் வேதங்களைக் கீழ்ப்பட்ட ஜாதியாருக்குச்சொல்லி பிழைக்கப்போகிறார்கள். பிராம்மணஸ்திரிகள் மோர்-தயிர்-பால் முதலியவைகளை விற்கப்போகிறார்கள். வைசியர்கள் எல்லோரும் மாம்சங்களை விற்கப்போகிறார்கள்.

சுருஷா ஹிஷுதி சிஸாஅரவராயணா: |

ஸாதிபாஸகுகுநிரதா ஹவிஷ்ணுதி கௌயம் ||

版。

கலியுகத்தில் பிராமணாதி மூன்றுவர்களுக்கும் ஸ்வகர்மத்தை யிழந்து வயிற் றினைப்பதிலும் மாதரைப்புணர்வதிலும் ஆசையுள் தவர்களாயிருப்பார்கள. சூத்திரர்கள் நற்செய்கை நல்லொழுக்கமுள்ளவர்களாயிருப்பார்கள்.

சுஷி ஜெட்ஜெஷ் லி யஸவடா சுஷவடெத்-லா ஹி நஹிநெ ।

பொருஷெனா^{ம்} மதிஷெ^{ய்}தி யஜகாயஜெகா ந விஜி^யதெ || ச.

சு.

ஸ்திரீகள் எல்லாரும் எட்டாவது வருஷத்தில் புத்திரர்களைப் பிரஸவிப்பார்கள். நியாயமில்லாமல் பருஷனைப் புணருவார்கள்.

உறுபுதா ஸவிஷ்ணு வாஸாஹா ஐவ யொஷித் :

கண்ணுயர் நம் காரிஷ்நி கரையவியாநதம் ||

ஸ்திரீகள் யாவரும் பன்றிபோல் பத்து எட்டு சூட்டி யிடுவார்கள். இரண்டு கைகளாலும் தினவுசொரிந்து கொள்ளப்போகிறார்கள்.

சுபாஸிடுநா ஹிஷ்டி வதுயிகா ஸகாநு வதீநு |
ஸயிஷ்டி ஸகா ஸவடா வதூம் வடுவம் உஹாஉதெ || சு-

ஒ புத்திமானே கேளும், ஸ்திரீகள் புருஷனை வஞ்சனைசெய்து புருஷனுக்கு முன் உண்ணுதலும் உறங்குதலும் ஆகிய இவ்வீதமாயிருக்கப் போகிறார்கள்.

புயிவீ நிஷ்டா ஸவா தாஸொ நிஷ்டா ஸயா ||
நீரஸா பூததீ திதூ ஹிஷ்டி கௌ யுமெ || எ-

கலியுகத்தில் பூமிகளெல்லாம் சாரமில்லாமல் சுவல்பமாய் பலிக்கப் போகின்றன. கொடிகள் யாவும் செழிப்பாக வளரமாட்டா.

வ்யாயயி வீயிஷ்டி பூஜா திதூஉஹா உமெ |
வியவா ஸயவா திதூ ஸயவா வியவா யூவதீ || அ-

ஜனங்களை வ்யாதிகள் பீடிக்கப்போகின்றன. விதவைகள் ஒரு புருஷனை மணந்து சந்ததிகளை யுண்டுபண்ணப்போகிறார்கள். புருஷனுடன் சண்டையிட்டு விதவைகளைப்போல் சுமங்கலிஸ்திரீகள் ஆகப்போகிறார்கள்.

ஸவெ- வெஷாநிடுநா லொகா காரூஹாவெந வஜி-தா |
கூதக-வாஹிடுநா விபூ- வாஹுவெவெஷஸ ஸயு-தா || கூ-

கலியுகத்தில் எல்லோரும் வேதாந்தம் பேசுவார்கள். ஒருவரும் தத்துவத்தை யறியார். பிராமணர்கள் குதர்க்கங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு வெளிக்கு மாத்திரம் நன்றாக வேஷம் போடுவார்கள்.

பியூவாகூ- பூஜுநி வெஷாமுவிஷுஷகா |
நாநகூவ-நூநாஹி-நீதிநாமு-நரா-கௌ || க-

கலியுகத்தில் மனிதர் பொய்யை சத்தியமாயும் மெய்யை அசத்தியமாயும் வேதமார்க்கங்களைக் கெட்டவைகளாகியும் பித்திக்கொண்டு திரிவார்கள். ஒரு பொழுதாவதுந்யாயமான வழியில் போகமாட்டார்கள்.

ஸய- கஜாணி ஸ-தூஜு வரெஷா- ஜாநவொயகா |
கூ-தா மாஸவ- காரூபூ- ஸ கூவிஷுஷ || கக-

கலியுகத்தில் கெட்ட குருக்கள் நித்தியகர்மங்களை யிழந்து இதரர்களுக்கும் மாத்திரம் ஞானத்தைப் போதித்து குவிங்கபகடிகள் போல் திரிவார்கள்.

விஷு-தூ யஜகாரூணி கூகூடயஜாநு ஹிடுநா |
ஜாவூஷு-ஸாராவாநெ லொயுவா லொகநிதகா || கஉ-

கலியுகத்தில் தினந்தோறும் நித்திய கர்மங்களை யிழந்து இதரர்களைச் செய்து சாராயம் மாம்ஸம் கள் முகலான தாமஸ பதார்த்தங்களை புஜித்துக் கொண்டு பிறர்களை மாத்திரம் நிந்தித்துக்கொண்டுத் திரியப்போகிறார்கள்.

ശ്രീചാപ-മുദ്രാശിഖ്യാണാം മേഖലാ മേന്മയ മഖൈ കയണ
 ശിഖ്യാശാഖാശിഖ്യാണാം മേഖലാ മേന്മയ മഖൈ കയണ ||

கலியுகத்தில் வித்தியாகுருவென்றும் மந்திரோபதேசகுருவென்றும்
சிஷ்யனென்கிற பேதமில்லாமல் பெயரினால் மாத்திரம் பேதத்தை யடை
ந்த ஆசாரிய பத்தினியை சிஷ்யனும், சிஷ்யப்பத்தினியை குருவும் அனுப
விக்கப் போகிறார்கள்.

பிழைமாழிஜநுஷு கருள விசுமுஹம் ஹவிஷுதி ।

உதயாஷ்டியொநாவதெநு து கௌ க்ஷுபுமாஃ ஸுதாஃ॥ கசு.

கலியுகத்தில் மிருகம் முதலான ஜந்துக்கள் வயற்றில் விசித்திர ஜந்துக்களும் கலியின் முடிவில் மனுவதிய யோனியில் அல்பமிருகங்களுமுண்டாகப் போகின்றன.

செவ்வா கூறா உமெ ந ஹெநா ஜநவொ வெவெ க்ஷமிணக்ஷெண |
வாஹவ்ய முணினா ஜாதா ஹவிஷ்நு_{சூ}விபாநதத் || சுரு.

ஒரு முனிவரே கவிபுகழ்த்தில் ஐந்துக்கள், கூணந்தோறும் அசாஸ்தீர்யமாக ஆயிரம்பங்கு அதிகமாக உண்டாகப்போகின்றன.

தெவார கிலி வரவாதுவா லிநா ஹம் ஸஜ்விஷுகி ।

தெரு ஜாநவடி ஸா^ல விநவடி உ^ல ஸவிஷிதி || கசு.

நமஸ்கரிதவெய்யா ஞானாத்நிதாநாஃ !

தூதாராஜா வீயிதா வெவ வவிஷ்டி^{சு} ஐமெடிநெ || கௌ

பூமியானது ஜனங்களுடைய பாபங்களைப் பொறுக்கமுடியாமல் பிளக்கப் போகிறது. அதனால் தேசங்களுள்ள தெல்லாம் நாசமடையப்போகிறது. கல்யுகத்தில் (மனிதர்கள்) தாய் தந்தைகளைச் சேர்ந்தவர்களைத் தேவவித்தவர்களும், மனவிகளைச் சேர்ந்தவர்களிடத்தில் அன்பு கூர்ந்தவர்களும், தினந்தோறும் மிகுந்தவ்யாதியினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களா யிருக்கப்போகிறார்கள். விதாஸராவாஸஸு ஐஜாஃ கெவலம் ஸுவிரம் ஈராத் |

உநாநாஃ தரணஃ உஞ்ஞாஃ காரயிஞ்ஞிகநுகாஃ || கஅ

தனத்தின் ஆசை ஆகிற பாசங்கொண்டு கட்டுண்டு கேவலம் கிழவ னான புருஷனையுவாவாக எண்ணினவர்களாகி (அவரவர்கள்) கன்யகைகளைக் கெடுக்க போகிறார்கள்.

தலாபெவ ஜமதாரம் ஹிஷ்ரூதி உ ஸஹ்யதஃ ||

தெந வாவெந வெ. நித) டுரிஈஈ ஸஜ விஷுதி||

தெனாநொநுநாநு^௦ உமெந் தரூபார் பொடியிஷுநுநொஹா வியம்.

அதனாலே ஜகமெல்லாம் ஸங்கரமாக (அதாவது எல்லா தீயும் ஒரே ஜாதி யாக) ஆகப்போகிறது. அந்த பாபத்தினால் ஸ்திரமாக தர்பிகூடம் (அதாவது கருப்பு உண்டாகப்போகிறது, ஒ முனிவரே அதனால் மனிதர்கள் ஒருவர் கொருவரை பிடிங்கித்தின்னப்போகிறார்கள். தெய்வச்செயல் என்ன ஆச்ச ரியம்.

சுக்ஷ்மஜ்ஞாஃ காவாஹ் வெ சூக்ஷா நாராஹ் கௌ யுமெ ।
வன்யிஷ்ணுநி வெ மித்யா வெவியெந வத்தி ஜாந் ॥

கலியுகத்தில் ஸ்திரீகள் கொஞ்சம் சாஸ்திரங்களை படித்துவிட்டு அதற்கு க்கெட்ட அபிப்பிராயத்தை கலிபித்து குச்சிதவாதங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு எப்பொழுதும் தங்கள் புருஷர்களை நாணவித்தாலும் வஞ்சனை செய்யப்போ கிறார்கள்.

கினிஜாநாஃ கௌ ஜாஹ் வரெ வுமுருதாயியஃ ।

மாநாஹ் மித்யிஷ்ணுநி மிஷ்ணுநி நாரகஜ் ॥ உகந்

கலியுகத்தில் கொஞ்சம் படித்த மனிதர்க ளெல்லோரும் தங்களையே குருவென்றெண்ணிக்கொண்டு ஆசாரியர்களை நிந்திக்கப் போகிறார்கள் அசன லும் நரகத்தை அடையப்போகிறார்கள்.

கிஷ்ணு ஸஹ்நெநாகெந ஷுஷ்ணு ஸுரஃ கௌ ஹவெத் ।

ஸாயாநாஃ ஸாரணம் மித்யா ந ஹி மொவிநிநாரா ॥ உஉந்.

விசேஷமாகச் சொல்லுவதனால் என்ன பிரயோசனம் ; கலியுகத்தில் எல்லாம் கெட்டதாக ஆகப்போகிறது; நல்லவர்களுக்கு ரக்ஷகன் பகவானை நி வேற்றெருவரில்லை.

கலியின் விசித்திரமான அதர்மத்தை யானென்ன சொல்வேன். கலி யின் சொற்பத்தை விஸ்தரித்துச் சொல்லுகிறேன் கேளும். கலியுகத் தில் மனிதருக்கு வர்ணச்சிரமசாரமுள்ள நடக்கை இராது, மனுஷ்யர் ஒன்பது அங்குலம் பிரமாணமுள்ளவர்களா யிருப்பார்கள், ரூக், யஜுஸ் ஸாம புராணம் தர்மசாஸ்திரம் முதலானவைகளை விட்டுவிடப்போகிறார்கள். குரு சிஷ்யக்ரமம் கிடையாது, தம்பதிகள் ஒருவருக்கொருவர் நடந்து கொள்ளவேண்டிய தர்மமுயில்லை, பிராமணர்கள் ஸத்யமாக நடக்கமாட்டார் கள், ஸ்திரீகள் பணியில்லாத தம்புருஷர்களை விட்டுப் பணத்தை வைத்துக் கொண்டு யிருக்கிறவையே புருஷனாகத் தேடிக் கொள்ளுவார்கள், சிலர் எவன் விசேஷமாய்ப் பணம் கொடுப்பானோ அவனையே சுவாமி என்று சொல்லுவார்கள். நற்குலத்தில் பிறந்தவர்களைச் சுவாமியாக நினை க்கமாட்டார்கள். அதிதி முதலானவர்களை ஆதரிக்கமாட்டார்கள் ஸ்திரீக ளெல்லாரும் சளுக்கு (அதாவது தளுக்கு அல்லது ஷோக்கு) செய்கிறவ னிடத்தில் இஷ்டப்படுவார்கள். சூத்திராதிகள் பிராமணரைத் தங்களைப் போல் சாதாரண மனிதராக நினைப்பார்கள். பசுமாடுகளை ஜனங்களுக்குப்

பால் கொடுப்பதைப்பற்றி மேன்மையான எண்ணமேயல்லது தானாகவே நல்ல ஜன்மம் என்று நினைக்கமாட்டார்கள். ஜனங்கள் மழையில்லாமல் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு காய், கிழங்கு, முதலானதுகளைச் சாப்பிடப்போகிறார்கள். சுகமும் கூடலாஹமுமில்லாதவர்களாய் திரவியம் கஷ்ணித்தவர்களாய் எங்காவத்திலும் துன்பங்களை அடைவார்கள். அக்நியுஜை விஷ்ணுபூஜை சிவபூஜை முதலானதுகளை விட்டுவிடுவார்கள். ஸ்திரீகள் வெகு பிள்ளைப் பெற்றுக்கொண்டுச் செல்வமில்லாமல் கஷ்டப்பட்டுப் போகிறார்கள். குலஸ்தரீகள் ஹிந்துருஷனை இச்சித்து தங்கள் புருஷனுக்கு பலகை துன்பம் செய்வார்கள். ப்ரஹ்மசாரி விரதாறுஷ்டான மில்லாமல் வேதாத்தியயனம் யஜ்ஞம் செய்வார்கள், சன்னியாசிகள், பெண்பிள்ளை தாரம் என்னு மிரர்களிடத்தில் ஆசையைத்து மேலுக்குமாத்திரம் சன்னியாசி வேஷம் போட்டுக் கொண்டு பிராமணனை தூஷிப்பார்கள், கலியில் அக்கிரமத்தினால் 20 - வயதுக்குள் ஆயுஸ்ஸு கஷ்ணித்துவிடும். நாஸ்திகர்கள், வேதம் ஸ்ம்ருதி தைவம் இவைகளில்லையென்று சொல்லுவார்கள். அதிக அக்ரமத்தினால் மழையில்லாமல் ஆயுஸ்ஸு கஷ்ணித்துவிடும். கலியுகத்தில் விஷ்ணுகலை மாரிவிடும், நாஸ்திகர் அதிகப்படும், ஸ்ம்ருதி - ச்ருதி - புராணம் எல்லாம் பொய் என்று சொல்லுவார்கள். எல்லாஜாதியும் ஒன்றாய் சம்பந்தம் பண்ணலாமென்று ஜனங்கள் சொல்லுவார்கள். ப்ராமணர்கள் சந்தியாவந்தம் தேவபூஜை முதலியவைகளை விட்டுவிடுவார்கள். சூத்திரர்கள் விஷ்ணுபூஜை சிவபூஜை முதலானதுகளைச் செய்வார்கள், அதிக அக்ரமம் செய்தவர்களுக்கு மஹாபாதகமுண்டு, நரக விவரத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்.

சூக்ரம் - பன்றிகளால் பீடிக்கப்படுமிடம், ரோதம்-அசையவொட்டாமல் நிறுத்தப்படுமிடம், தாலம்-பனைமரத்தினின்றும் விழுதல், அதின் மட்டைகளினாலே அறுத்தல், விசஸனம்-கைவாளாலே அறுத்தல், மகாச்சவாலம், எரிகிற நெருப்பு-தப்தகும்பம், காய்ச்சின எண்ணெய்க்குடம்-வலணம், அறுத்ததற்குக் காய்ச்சின வுப்பிடுவது, வீலோகிதம்-உதிரத்தை யுரியும்படி செய்வது, வைதரணி - கடப்பதற்கு வருத்தமான உதிரஆறு. கிரிமிசம் - புழுக்கற் றொனைக்குமிடம், கிருமிபோஜனம் - புழுக்களைத் தின்னுமிடம், கிருஷ்ணம்-நெருங்கின இறள்களின்மேல் நடக்கச்செய்யுமிடம், தாருணம் - சகிக்கக் கூடாத குளிராயிருக்குமிடம், சந்தமிசம் - சந்தமில் யென்னு மாயுத்தத்தினால் நாக்கைப் பிடுங்குமிடம், அசிபத்திரவனம் - நாற்புறத்திலுங் கொடிய கீத்திகளைக்கட்டி நடக்குமிடம், க்ருஷ்ணசூத்திரம் - சக்கரத்தில் ஏற்றிக்கால் விரலில் ஒரு கயிறுமாட்டி உடலெல்லா மொன்றும்படியிறுக்கிக் கட்டியறுக்கப்படும் படியான இடம், அவற்றுள் பாலிகளுக்கு ஆயுதபயம் அந்நிபயம் ஜந்துபயம் அனேகமானபயமுண்டு. அந்யாயமாய்ப் பேசுகிறவன் அந்யாயமாகச்செய்கிறவன். பொய்சொல்லுகின்றவன் ரௌரவத்தில் விழுவார்கள். சிசுவைக்கொல்லுகிறவனும் ஜனங்களை அழிகிறவனும், மகாநரகத்தையடைகிறான். குருவின்மனையாளோடு புணர்கின்றவனும், உடன்பிறந்தானைச் சேரு

கின்றவனும், ராஜாவைக் கொல்லுகின்றவனும் தப்பத் தும்பத்திற்கு நோயாவார்கள், மருமிகள், மகள், முதலானோரோடு புணர்கின்றவனும் புணரக்கூடாத பெண்களோடு புணர்கின்றவனும், வேதவிக்கிரயஞ்செய்கின்றவனும் பயங்கரமான நரகத்தை யடைவார்கள். தேவதூஷண பிராமண தூஷண பிதரு தூஷண்களைச் செய்கிறவனும், உத்தம வஸ்துக்களைத் தூஷிப்பவனும் பிறர்க்குத் தீங்குசெய்பவனும் குனியம் வைக்கின்றவனும் அக்நிஜ்வாலையில் விழுவான், சோதிடநூலை நன்றாகப் பாராமல் பயன் சொல்லுகின்றவன் அதோ மூகத்தில் வாதைப்படுவான். பூணகோழி ஆநி நாய் பன்றி இவற்றை எப்போதும் லாவணை செய்பவனும் அந்நரகத்தையே யடைவான்.

சூத்தாடிப் பிழைக்கும் பிராமணன், மீன் பிடிப்பவன், குண்டுகோள்கர் முதலானோருடைய அன்னத்தைத் தின்பவன் விஷமிருக்கின்றவன், மனைவியைக்கூட்டிக் கொடுத்துப் பிழைக்கின்றவன், வீட்டைக் கொளுத்திவிடுகின்றவன், சிநேகிதனைக்கெடுப்பவன், பறவைகளைக் கொலைக்கு விற்றுப்பிழைப்பவன், ஊர்க்காகயாசஞ் செய்கின்றவன் ருதிராம் பத்திலே போய்விழுவான். வைதிக வுபயோகமில்லாமல் வீணாய்ப் பலாசுமுதலிய மரங்களைச் சேதிப்பவனும் ஆடுவிற்கின்றவன் மிருகங்களைக் கொன்றதிரிகின்றவன் முதலானாரும் அக்நிச்சவாலையில் போடப்படுவார்கள். மனோவாக்காயங்களிானோலே பாதகஞ் செய்தல் முதலான துஷ்கருமமுடையவரெல்லாம் யாதனைப்படுமபடியான நரகங்களை அடைவார்கள். நரகலோகத்திலிருக்கின்ற பிராணிகள் லேகியோ இருந்துகொண்டு சொர்க்கலோகத்திலிருக்கிற தேவர்களைப்பார்த்துத் துன்பப்பட்டிக் கொண்டு இருப்பார்கள் பாவிகள் நரகமதுபவித்த பிறகு ஸ்தர்வரங்களாகவும், பழக்காளாகவும், ஜலசரங்களாகவும், பக்ஷிகளாகவும், மிருகங்களாகவும் மனிதராகவும் மனிதரில் தரும லேராகவும், தேவர்களாகவும், டேராகுமடையத் தக்கவராகவும் முறையே ஆவார்கள். சுவர்க்கத்திலே எத்தனை ஆதது மாக்களிக்குமோ அத்தனை ஆத்தமாக்கள் நரகத்திலேயும் உண்டு, எந்த ஜந்து பாவஞ்செய்து (அதாவது ஜீவன்) ராய்ச்சித்தஞ்செய்து கொள்ளவில்லையோ அது நரகத்தை யடையும்.

வேதங்களிலே எந்தெந்த பாவங்களுக்கு எந்தெந்தப் பிராயச்சித்தங்கள் காணப்படுமோ அவைகளை நன்றாயாராய்ந்து மனுமுதலான மகாரிஷிகள் அறப்பத்திற் கற்பமாகவும், கனத்திற்குக் கனமாகவும், தாங்கள் செய்த தரும சாஸ்திரங்களிற் சொல்லியிருக்கின்றன கேளும் சூதமகாருஷியே.

சாந்திராயண முதலான தலங்களாயும். யக்கியம், தானம், முதலான கருமங்களாயும் விதிக்கப்பட்டிருக்கிற சகல பிராயச்சித்தங்களுக்கும் மேலான பிராயச்சித்தம் செய்துகொண்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய ஸ்மரணசங்கீர்த்தநத்தினால் பாவம் போய்விடும். ஸ்ரீ ஹரிஸம்ஸ்மரணமே சிறந்தது. இந்த ஸ்ரீ ஹரிஸம்ஸ்மரணத்திற்குக் காலாதிநியமம் வேண்டியதில்லை காலம் நடுப்பகல். மாலை, இராத்திரி ஆகிய எக்காலத்திலும் ஸ்மரிக்கவேண்டும். பாபத்தினின்றும் கிலேசங்கள் ஒன்றும் நீக்கிவனாய் மொகூத்தை அடைவான். ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானே ஸ்மரிக்கிற மனிதன் சகலமான பாவம் போய் மோகூத்தை யடைகிறான்.

ஸ்ரீராமஜயம்.

ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு கல்கியாவதாரம்.

ஸ்ம்ஸ் கிருதத்திலிருந்து தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

க ல் கி பு ர ன ம்.

இந்திராதிதேவர்களும், முனிஸ்வரர்களும், லோகபாலர்களும், மூவுலகிலுள்ள ஜனங்களும், வேதங்களாலும், உபநிஷத்துகளாலும், சாஸ்திரங்களாலும், துதிசெய்யப்பட்ட கியானானந்தசுவரூபியாயிருக்கிறதும், வீக்கினங்களைப்போக்கடிக்கிறதும் எந்தப் பரம்பொருளோ அந்தபரமாத்நுமாவை தங்கள் தங்கள் சித்தியின்பொருட்டு வணங்குகிறார்கள்.

எந்த பகவானுடைய கையாகிற பயங்கரமாகிய சர்ப்பங்களுடைய ஜ்ஞாவாலையினால் பிரகாசிக்கிற சரீரங்களை யுடையவர்களாகியும் பூமியிலுண்டான ஜனங்களுக்குத் திங்குண்டாக்கின ராஜாக்களை சிசுக்களாக இப்பூமியின்கண் கல்கியாவதாரம்பண்ணின பகவான் நம்மை ரக்ஷிக்கக் கடவது என்று சொன்னது.

புராணத்தின் வரலாறு.

நைமிசாரணிய வாசிகளாகிய செளநகாதிமஹாரிஷிகள் சூதபுராணிகரைப்பார்த்து மேல்வருமாறு வினவினர்.

லோமசம்ஹா ரிஷியின் பிள்ளையாயும் முக்காலங்களை யுணர்ந்தவராகியும் புராணங்களை யுபதேசிப்பவராகியும் விளங்கும் சூதபுராணிகரே எங்களுக்கு பகவத்குணங்களை பிரதிபாதிக்கின்ற கதையைச் சொல்ல வேணும். ஒ மஹாநுபாவா ஜகத்துக்கெல்லாம் பிரபுவாகியகலியானவன் யார், எவ்விடத்திலுதித்தார் நித்தியநைமித்திக தர்மங்களெல்லாம் எப்படி

கலியினால் நாசம்பண்ணப்பட்டது என்று கூறிய செளனகாதிரிஷிக னுடைய வாக்கியங்களைக்கேட்ட சூதபுராணிகர் ஒரு முஹூர்த்த மாலோசித்து ஸ்ரீஹரியை தியானம்பண்ணி மயிர்க்கூச்சலுண்டாக

ரிஷிகளைப்பார்த்து சூதபுராணிகர் சொல்லுகிறார். மேலே நடக் கப்போகிற பரமாத்மாவான சரித்திரத்தைக் கேளுங்கள் இது முன் னால் சிருஷ்டிகர்த்தாவான பிரம்மாவானவர் நாரதரைக்குறித்துச் சொல் வியருளினார். நாரதர் வேதவியாசருக்குச் சொல்லி அருளினார். வியா ஸர் தன்பிள்ளையான பிரும்பராதருக்குப்பதேசித்தார். அந்த பிரும்பராதர் அபிமன்பு புத்திரரான விஷ்ணுராதருக்கு மஹாஜனங்கள் நிறைந்த சபையில் பதினெண்புராண தர்மங்களையும் சூகூடம் தர்மங்களையு முப்பதேசித்தார். அந்தவிஷ்ணுராதாவானவர் மோகூடமடைந்த ஏழாம் நாளில் மார்க்கண்டேயர்முதலான மஹாரிஷிகளுக்கு பிரும்பராதரென் கிற சுகபிரம்மமூப்பதேசித்தது. அந்த சுகருடைய முகத்திலிருந்து பவிஷ்யத்தாய் நடக்கப்போகிறதர்மங்களையும் பகவத்சம்பந்தமான சரித் திரங்களையும் கேட்கிறவர்களுடைய பாபத்தைப்போக்கி மோகூடத்தை யளிக்கும் ஸத்கதைகளைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள் மஹிமையுள்ள பிரம்மரிஷிகளே பரமாத்மாவான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் விபவாவதாரமாய் இவ் வுலகின்கண் ஸாதுக்களை ரக்ஷித்த பிறகு தன்ஸ்தானமாகிய வைருண் டம் எழுந்தருளின பிறகு கலியானவர் அவதாரஞ்செய்தார்.

கலியின் உற்பத்தி முடிந்தது.

பிரளயம் முடிந்தவுடன் சிருஷ்டிகர்த்தாவாகிய பிரம்மாவானவர் தன் பின்பாகத்தில் கோரமாயும் கறுத்ததாயுமிருக்கிற பாபத்தை சிரு ஷ்டித்தார். அதற்குத்தான் அதர்மமென்றுபெயர். அந்த அதர்மத்தி னுடைய வம்சத்தைச் சொன்னமாதிரத்தில் ஸமஸ்தபாதகமும் நசித் துப்போய்விடும். (ஸேசாதர்ம இதிகியாதஃ தன்யவம் ஸானுகீர்த்தனாத் ஸ்ரவணஸ்த் மரணல்லோகஃ ஸர்வபாபைஃ ப்ரமுச்சயதே.) அந்த அதர் மத்துக்கு பொய்யை பாரியாளாயும் அதிக கோபத்தையுடைய டம் பத்தை பிள்ளையாயும் மாயை தன்னுடன் பிறந்தவளாயும் அவள் வயிற் றில் லோபமென்கிற பிள்ளையும் ஹிம்சமென்கிற பெண்ணையும் உண் பெண்ணினார் லோபமும் ஹிம்சையும் கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டு குரோதமென்கிறபிள்ளையை யுண்டுபண்ணினார்கள். அந்தகோபமானது ஹிம்சையென்கிற பெண்ணின்வயற்றில் கலியை யுண்டுபண்ணிற்று.

முதலாவது - அத்தியாயம்.

கலிபுருஷ லக்ஷணம்.

இடதுகையில் தன்னுடைய விங்கமும் அஞ்சனம்போன்ற சரீரமும் நீண்ட வயிற்றையும் பயங்கரமானமுகமும் எப்பொழுதும்சைந்து கொண்டிருக்கிற நாக்கும் தூர்க்கந்தமான சரீரமும் சூதாடல், ஸ்திரீ சம்போகம், கள்குடித்தல், முதலான கெட்ட நடக்கைக்கு இருப்பிடமா யிருக்கிற ரூபத்தை யுடையது.

அந்த கலிபுருஷன் தன்னுடன் பிறந்தாளான மிருகத்தியின் வயிற்றில் பீயமென்கிறபிள்ளையும் மிருத்யுவென்கிற பெண்ணையும் உண்டுபண்ணினான். மேற்சொன்ன பயமும், மிருத்யும் மனந்து நாகமென்கிற பிள்ளையை உண்டுபண்ணிற்று. அந்த நாகமானது யாதனையென்கிற பெண்ணை மனந்து அவளிடத்தில் எண்ணிக்கையில்லாத பெண்ணையும் பிள்ளையும் உண்டாக்கிற்று. இப்படி கலியின்குலத்தில் பிறந்த அனேக பிள்ளைகள் தர்மத்தையும், யாகத்தையும், போகத்தையும், தானத்தையும், மானத்தையும், ஆசாரத்தையும், கோசாரத்தையும், தூஷித்துக் கொண்டும் மனோவிபாதி-ரோகம் - துன்பம்-பயம்-துக்கம் முதலானதுகளை யுண்டுபண்ணிக்கொண்டும் உலகமுழுதும் பரவி யிருக்கிறார்கள்.

கலியிலிருக்கும் முறமைகள்.

கலியின்முதல் பாதத்தில் அந்தந்த காலத்துக்குண்டான ஆசார மில்லாதவர்களாயும், சஞ்சலபுத்தி யுள்ளவர்களாயும், எக்காலத்திலும் ஸ்திரிகளிடத்தி லாசையுள்ளவர்களாகியும், பெருமைக்காசாரம் பாராட்டுபவராயும், கெட்ட நடவடிக்கை யுள்ளவர்களாகியும், தாய்தந்தைகளைக் கொல்பவர்களாயும், வேதமில்லாதவர்களாகியும், சூத்திரானை யடுத்தவர்களாகியும், சூதர்க்கவாதிகளாகியும், தர்மத்தை விக்கிரயம்பண்ணுமவர்களாகியும், தர்மமில்லாதவர்களாயும், வேதவிக்கிரயம் பண்ணுமவர்களாகியும், அலப்பபுத்தியுள்ளவர்களாயும், எண்ணெய்முதலான ரசங்களை விற்பனை செய்பவர்களாகியும் மாம்ஸத்தை விற்பனை பண்ணுகிறவர்களாகியும், கொடூரமான நடக்கையுள்ளவர்களாயும், சிச்சிதேதாரத்தை பாராட்டுவோராயும், அயல்மாதரையே விரும்பி, மதத்தினால் ஜாதிபேத மில்லையென்று சொல்பவராயும் குறைவான அங்கமுடையவராயும், மூடர்களாகியும், டம்பத்திற்காக மடாதிபதியென்றும் பெயரை வகித்துக் கொண்டும் பதினாறுவயதுக்குள் பிள்ளைமுதலானதுகளை யுண்டுபண்ணு

மவர்களாகியும், தன்பாரியாள் வழியை அடைந்தவர்களாகியும் பிதர் வின்குலத்தில் பிறந்தவர்களைத் தூஷித்துக்கொண்டும், கலகத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களாகியும், இருப்பார்கள்.

கேளுங்கள் தபோதனர்களே கலியுகத்தில் ஸ்திரீகள் வேசிகளைப் போலவும் வேசிகளெல்லோரும் குலஸ்திரிகளைப்போலுமாவார் சூத்திர ரெல்லாரும் தானம்வாங்குவர் வானத்தில் ஆச்சரிய கரங்களான உற்பாதங்களும் பூமிகள் அற்பபலனு முண்டாகும் ராஜாக்களால் ஜனங்கள் பீடிக்கப்படுவார்கள். பிராமணர்கள் அன்னம்விற்பவராயும், மந்திரசூனியர்களாயும், மாதர்கள் பதியின் தர்மங்களை இழந்தவர்களாயும், தன் குலபாஷைகளை இழந்து ஹின்பாஷையில் விருப்பமுள்ளவர்களாயும் ஹின்பாஷை வகாசியாயு மாவார்கள். கலியின் இரண்டாம்பாதத்தில் விஷ்ணுவின் களை குறைந்தும் அல்பதேவதைகள் அதிக சக்தியுள்ளனாகளாயும் விளங்கப் போகின்றன. மூன்றாம்பாதத்தில் விஷ்ணுவென்கிறபேர் மறைந்து ஜாதி பேதமில்லையென்கிற விஷயத்தைப்பற்றி போர்புரிந்தும் ஸிஸ்டோடாவ ராயணாஃ என்கிற விஷயத்தை மாத்நிரம் பாராட்டிக்கொண்டும் இருப்பார்கள் நான்காம்பாதத்தில் எல்லாம் ஒரோமாதிரியாயும், யெகவாஷுப ரோணாவெ என்கிறபடியே ஓரடி அளவுள்ளவர்களாயு மிருப்பார்கள். தர்மமென்கிறபெயர் மறைந்து எங்கு மதர்மம் மேலிட்டு இப் பூமண்டல மானது விளங்கப்போகிறது. பூமியெல்லாம் கொடியர்கள் நிறைந்து நு வருக்கொருவர் பகூஜித்துக்கொண்டு விளங்குவார்கள்.

பூமாதேவி தேவதைகளோடு பிரமனிடத்தில் முறையிடல்.

சுவதாகாரமான பிதர்வின் ஆகாரமும் சுவாஹாகாரமானதேவதைகளின் ஆகாரமும் ஒளஷ்டயென்கிற மந்திரமும் ஒங்காரமென்கிற வேத சாரமுமில்லாமல் உலகமெல்லாம் நாஸ்திகம் மேலிட்டு வடவா அனல் போல் எரியப்போகிறபடியால் தேவதைகள் பெரும்பகியால் பீடிக்கப்பட்டும் பெருந்துயரத்தையும் அடைகிறபடியால் பூதேவியை முன்னிட்டுக்கொண்டு லோககர்த்தாவான பிரமனை சரணமடைகிறார்கள்.

பிரும லோகவர்னனம்.

ருக் யஜுஸ் ஸாம அதர்வணம் உபநிடதம் முதலான வேத ஒலியினால் நிறைந்தும் ஹோமப்புதைகளாலும் நாரதர்முதலான ரிஷிகளா

முதலாவது - அத்தியாயம்.

கலிபுருஷ லக்ஷணம்.

இடதுகையில் தன்னுடைய விங்கமும் அஞ்சனம்போன்ற சரீரமும் நீண்ட வயிற்றையும் பயங்கரமானமுகமும் எப்பொழுதும்சைந்து கொண்டுருக்கிற நாக்கும் தூர்க்கந்தமான சரீரமும் சூதாடல், ஸ்திரீ சம்போகம், கள்கூடித்தல், முதலான கெட்ட நடக்கைக்கு இருப்பிடமாயிருக்கிற ரூபத்தை யுடையது.

அந்த கலிபுருஷன் தன்னுடன் பிறந்தாளான மிருகத்தியின் வயிற்றில் ப்யமென்கிறபிள்ளையும் மிருத்யுவென்கிற பெண்ணையும் உண்டுபண்ணினான். மேற்சொன்ன பயமும், மிருத்வியும் மணந்து நரகமென்கிற பிள்ளையை உண்டுபண்ணிற்று. அந்த நரகமானது யாதனையென்கிற பெண்ணை மணந்து அவளிடத்தில் எண்ணிக்கையில்லாத பெண்ணையும் பிள்ளையும் உண்டாக்கிற்று. இப்படி கலியின் குலத்தில் பிறந்த அனேக பிள்ளைகள் தர்மத்தையும், யாகத்தையும், போகத்தையும், தானத்தையும், மானத்தையும், ஆசாரத்தையும், கோசாரத்தையும், தூஷித்துக் கொண்டும் மனோவியாதி-ரோகம் - துன்பம்-பயம்-துக்கம் முதலானதுகளை யுண்டுபண்ணிக்கொண்டும் உலகமுழுதும் பரவி மிருக்கிறார்கள்.

கலியிலிருக்கும் முறமைகள்.

கலியின்முதல் பாதத்தில் அந்தந்த காலத்துக்குண்டான ஆசாரமில்லாதவர்களாயும், சஞ்சலபுத்தி யுள்ளவர்களாயும், எக்காலத்திலும் ஸ்திரீகளிடத்தி லாசையுள்ளவர்களாகியும், பெருமைக்காசாரம் பாராட்டுபவராயும், கெட்ட நடவடிக்கை யுள்ளவர்களாகியும் தாய்தந்தைகளைக் கொல்பவர்களாயும், வேதமில்லாதவர்களாகியும், சூத்திரானை யடுத்தவர்களாகியும், சூதார்க்கவாதிகளாகியும், தர்மத்தை விக்கிரயம்பண்ணுமவர்களாகியும், தர்மமில்லாதவர்களாயும், வேதவிக்கிரயம் பண்ணுமவர்களாகியும், அல்பப்புத்தியுள்ளவர்களாயும், எண்ணெய்முதலான ரசங்களை விற்பனை செய்பவர்களாகியும் மாம்ஸத்தை விற்பனை பண்ணுகிறவர்களாகியும், கொடூரமான நடக்கையுள்ளவர்களாயும், சிச்சிஹைதரத்தை பாராட்டுவோராயும், அயல்மாதரையே விரும்பி, மதத்தினால் ஜாதிபேதமில்லையென்று சொல்பாராயும் குறைவான அங்கமுடையவராயும், மூடர்களாகியும், டம்பத்திற்காக மடாதிபதியென்றும் பெயரை வகித்துக் கொண்டும் பதினாறுவயதுக்குள் பிள்ளைமுதலானதுகளை யுண்டுபண்ணு

லக்ஷ்மிபானவள் யென்னை யொருக்காலும் பிரியாதவளாதலால் அந்த சிம்மளத்திலில் பிருஹத்திரதன் பாரியையான் கௌமுதியி னுதரத்தில் பத்துமாவதி யென்றும் பெயரை அடைந்து பிறக்கப் போகின்றான் நீங்களும் தங்கள் தங்கள் அம்சத்தால் எனக்கு கிங்கராளாய் இஷ்டப்படி உற்பத்தியாகக் கடவீர்கள் நான் கலியை நாசஞ்செய்து மறுபடியும் கிருதயுகத்தை உண்டாக்கி தர்மத்தை நாலுபாதத்தால் நடக்கச்செய்து யாககர்மத்தினால் உங்களுக்கும் ஆகாரத்தைக்கொடுத்து புனர்ஜனன மில்லாத (நசுபுனராவர்த்தே) ஸ்ரீவைகுண்டத்தை யடைகிறேன். என்று தேவர்களுக் கபயப்பிரதானம்பண்ணி யருளினார். கேளுங்கள் செளன காதிரிஷிகளே என்று சூதபுராணிகர் சொன்னார். இவ்வாக்கியத்தைக் கேட்ட தேவர்கள் பரமசந்தோஷத்தை அடைந்து சுவர்க்கலோகத்தை யடைந்தார்கள். பிரமனும் சத்தியலோகத்தையடைந்தான்.

பிறகு, ஸ்ரீமந் நாராயணனானவன் பக்தஸ்ம்ரக்ஷணம் பண்ணக் கருதி சுமதியின் கர்ப்பத்தை யடையும்போதன் றிராத்திரி சுமதியான வள் தான்கண்ட சொர்ப்பனத்தை தன்பர்த்தாவினிடத்தில் சொல்லு கிறாள் சுவாமி பிராணநாதா இன்றிராத்திரி என்கர்ப்பத்தில் யாரோ ஒருமகாபுருஷன் பிரவேசித்ததுபோல் சொர்ப்பனம் கண்டேனெனச் சொல்லக்கேட்ட விஷ்ணுயசஸ்ஸாநவர் சொல்லுகிறார். கேளும் ஓ ஸ்ரீ ரத்தினமே நான் தனியாய் ஒருதபோவனத்தை நாடிச் செல்லுங்காலத் தில் அவ்விடத்தில் அனேகமான பிராமணோத்தமர்கள் ஒரு பிரும்மரிஷி யிடத்தில் தாங்கள் தங்கள் குறையைச் சொல்லிக்கொள்ள அவர் அவர் களுக்கு அபயப்பிரதானம்பண்ணி உங்கள்கோரிக்கையும் விஷ்ணுயசஸ்ஸின் அபிஷ்டத்தையும் நிறைவேத்தி விடுகிறேனென்று சொன்னதாய் ஒருசொர்ப்பனம் கண்டேன் என்றுசொன்ன பர்தாவின்வாக்கியத்தைக் கேட்ட சுமதியானவள் ஆனந்தம்கொண்டு சொர்ப்பனத்தின்பலன் தெரி யாமலிருக்கிறபோது அசரீரிசொன்னவாக்கியமாவது ஒய் புண்ணியதம் பதிகளே நீங்கள்பண்ணின தவப்பலத்தினாலே யுங்கள்கர்ப்பத்தில் சர்வ சரண்ணியனான சர்வேஸ்வரன் கலியின்கொடுமையையடக்க ஆவிர்பவி த்திருக்கிறாரென்றது இப்படி இருக்குங்காலத்தில் பனிரெண்மொதந் கழிந்தபிற்பாடு ஸ்ரீமந்நாராயணன் உத்தமதினத்தில் ஆவிர்பாவம் செய் யும்போது நக்ஷத்திரதேவதைகள் ராகீதேவதைகள் யக்ஷர்கள்முதலான முப்பத்துமுகக்கோடி தேவர்களும் பிரம்மருத்திராதிகளு மொன்றாய்ச் சேர்ந்து நிர்ந்தனம்பாட்டுமுதலிய காரியங்களைச் செய்துக்கொண்டு ப்ரமானந்த மடையுங்காலத்தில் வைசாக சுக்கில துவாதசியில் அவ

தரித்த ஸ்ரீ ஹ்ரியை சதுர்புஜ பஞ்சாயுதங்களோடு பிரகாசிக்கிற பரமாத்மாவைக்கண்ட புண்ணியதம்பதிகள் துதிசெய்ய அஃபிகையானவள் நாளச்சேதம் செய்யவும் ஸாவித்திரியானவள் புண்ணியதீர்த்தங்களா லபிஷேகம் பண்ணவும் பூதேவியானவள் அமிருதபிராசனம் பண்ணிவைக்கவும் தாயான சுமதியானவள் மங்களங்கள் பாடக்கேட்ட தாதாவானவன் தன் சேவகர்களையனுப்பி தேவதைகளாலறியக்கூடாத சதுர்புஜத்தை மறைத்து மனுஷ்யரூபத்தை யடையும்படி பிரார்த்திக்க அவ்வாக்கியத்தைக்கேட்ட மாதவன் இரண்டு புஜங்களோடு விளங்கி பிராகிருத ரிசுவைப்போல் விளங்க அந்த ரூபத்தையுங்கண்ட மாதா பிதாக்கள் ஆனந்தமடைந்து பகவான் மாயையினால் பூர்வத்தில் கண்ட உருவத்தை மறந்து அக்குழந்தைக்கு ஜாதகர்மாதிகளைப் பண்ணுவித்து பிராமணர்க்கு அநேகங்கோடி பசுக்களைத் தானம்பண்ணினார் பிறகு, அக்குழந்தைக்கு, ருக்கு, யஜு-ஸ், ஸாமம் முதலானதுகளை யறிந்த பிராமணைக்கொண்டு நாமகரணஞ்செய்வித்தார்.

அப்பா லந்தபகவானே தரிசிக்க இராமன், கிருபாசாரியர், வியாசர், மூவரும் அசுவத்தாமாவுடன் சன்னியாசி வேடம்பூண்டு சம்பல கிராமத்தை யடைந்து விஷ்ணுயசஸ்ஸான மனையை நாடிவந்தார்கள். அப்போதந்த விஷ்ணு யசஸ்ஸானவர் சூரியகாந்திக்கி திருசமான திருமேனிகளைக்கண்டு பரமான்ந்தங்கொண்டு அர்சியபாத்தியா சமனியங்கள் முதலான ஷோடச உபசாரங்களைப்பண்ணி உபசரித்தார். பிறகு குழந்தையுருவத்தை யடைந்த நாராயணனைக்கண்டு வணங்கி கலிஷின் கொடுமையை அடக்கவந்த மஹாபுருஷனென்று நினைத்து அக்நால்வரும் கல் கியென்றும் நாமமிட்டுக் கொஞ்சகாலம் அஸ்விதத்தில் வசிக்கும்போது சுக்கிலபக்ஷ சந்திரன்போல் தன் பிரதாக்களான கலி பிராக்கிய சுமந்திரர்களென்ற மூவருடன் வளர்த்துவந்தார்கள். காரிய பர்சிய விசாலனென்ற கியாதிகளுடனும் விளங்கும்போது விசாகழ்பனென்ற இராஜாவினால் பரிபாலிக்கப்பட்ட பிராமணர்கள் யெல்லோரும் விஷ்ணுயசஸும் அக்குழந்தையின் தைரியத்தையும் குணங்களையும் பராக்ரமத்தை யுங்கண்டு குழந்தாய் இருபிறப்பாளருக்கு முக்கியகருமமான உபநயன கர்மத்தைச்செய்யரிளைக்கிறேனென்று கூறி பூகாளை முன்னிட்டுக்கொண்டு உபநயனத்தை செய்துவைக்க வாரம்பிக்கும் காலத்தில் கலியானவர் பிதாவைப்பார்த்துக் கேட்டுரை.

ஓய்பிதாவே வேதமாவதுபென்ன சாவித்திரியாவதென்ன யக்கிய சூத்திரமாவது பென்ன எனக்கறிவிக்க வேண்டுமென்ன இத்தவாக்கியப்

லக்ஷ்மியானவள் யென்னை யொருக்காலும் பிரியாதவளாதலால் அந்த சிம்மளத்திலில் பிருஹத்திரதன் பாரியையான் கௌமுதியி னுதரத்தில் பத்துமாவதி யென்றும் பெயரை அடைந்து பிறக்கப் போகின்றான் நீங்களும் தங்கள் தங்கள் அம்சத்தால் எனக்கு கிங்கராளாய் இஷ்டப்படி உற்பத்தியாகக் கடவீர்கள் நான் கலியை நாசஞ்செய்து மறுபடியும் கிருத்யுகத்தை உண்டாக்கி தர்மத்தை நாலுபாதத்தால் நடக்கச் செய்து யாகசர்மத்தினால் உங்களுக்கும் ஆகாரத்தைக்கொடுத்து புனர்ஜனன மில்லாத (நசுபுனராவர்த்தே) ஸ்ரீவைகுண்டத்தை யடைகிறேன். என்று தேவர்களுக் கப்பயப்பிரதானம்பண்ணி யருளினார். கேளுங்கள் செளன காதிரிஷிகளே என்று சூதபுராணிகர் சொன்னார். இவ்வாக்கியத்தைக் கேட்ட தேவர்கள் பரமசந்தோஷத்தை அடைந்து சுவர்க்கலோகத்தை யடைந்தார்கள். பிரமனும் சத்தியலோகத்தையடைந்தான்.

பிறகு, ஸ்ரீமந்நாராயணனுனவன் பக்தஸ்மரகூணம் பண்ணக் கருதி சுமதியின் கர்ப்பத்தை யடையும்போதன் நிராத்திரி சுமதியான வள் தான்கண்ட சொர்ப்பனத்தை தன்பர்த்தாவினிடத்தில் சொல்லு கிறாள் சுவாமி பிராணநாதா இன்றிராத்திரி என்கர்ப்பத்தில் யாரோ ஒருமகாபுருஷன் பிரவேசித்ததுபோல் சொர்ப்பனம் கண்டேனெனச் சொல்லக்கேட்ட விஷ்ணுயசஸ்ஸாநவர் சொல்லுகிறார். கேளும் ஓ ஸ்ரீ ரத்தினமே நான் தனியாய் ஒருதபோவனத்தை நாடிச் செல்லுங்காலத் தில் அவ்விடத்தில் அனேகமான பிராமணேத்தமர்கள் ஒரு பிரம்மரிஷி யிடத்தில் தாங்கள் தங்கள் குறையைச் சொல்லிக்கொள்ள அவர் அவர் களுக்கு அப்பயப்பிரதானம்பண்ணி உங்கள்கோரிக்கையும் விஷ்ணுயசஸ்ஸின் அபிஷ்டத்தையும் நிறைவேத்தி விடுகிறேனென்று சொன்னதாய் ஒருசொர்ப்பனம் கண்டேன் என்றுசொன்ன பர்த்தாவின்வாக்கியத்தைக் கேட்ட சுமதியானவள் ஆனந்தம்கொண்டு சொர்ப்பனத்தின்பலன் தெரி யாமலிருக்கிறபோது அசரீரிசொன்னவாக்கியமாவது ஓய் புண்ணியதம் பதிகளே நீங்கள்பண்ணின தவப்பலத்தினாலே யுங்கள்கர்ப்பத்தில் சர்வ சரண்ணியனான சர்வேஸ்வரன் கலியின்கொடுமையையடக்க ஆவிர்பவி த்திருக்கிறாரென்று இப்படி இருக்குங்காலத்தில் பனிரென்டுமாதந் கழிந்தபிற்பாடு ஸ்ரீமந்நாராயணன் உத்தமதினத்தில் ஆவிர்பாவம் செய் யும்போது நகூத்திரதேவதைகள் ராகீதேவதைகள் யக்ஷர்கள் முதலான முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களும் பிரம்மருத்திராதிசுரு மொன்றாய்ச் சேர்ந்து நிர்த்தனம்பாட்டுமுதலிய காரியங்களைச் செய்துக்கொண்டு ப்ரமானந்த மடையுங்காலத்தில் வைசாக சக்கில துவாதசியில் அவ

தரித்த ஸ்ரீ ஹரியை சதுர்புஜ பஞ்சாயுதங்களோடு பிரகாசிக்கிற பரமாத்மாவைக்கண்ட புண்ணியதம்பதிகள் துதிசெய்ய அஷ்டிகையானவள் நாளச்சேதம் செய்யவும் ஸாவித்திரியானவள் புண்ணியதீர்த்தங்க ளா லபிஷேகம் பண்ணவும் பூதேவியானவள் அமிருதபிராசனம் பண்ணிவைக்கவும் தாயான சுமதியானவள் மங்களங்கள் பாடக்கேட்ட தாதாவானவன் தன் சேவகர்களையனுப்பி தேவதைகளாலறியக்கூடாத சதுர்புஜத்தை மறைத்து மனுஷியரூபத்தை யடையும்படி பிரார்த்திக்க அவ்வாக்கியத்தைக்கேட்ட மாதவன் இரண்டு புஜங்களோடு விளங்கி பிராகிருத சிசுவைப்போல் விளங்க அந்த ரூபத்தையுங்கண்ட மாதா பிதாக்கள் ஆனந்தமடைந்து பகவான் மாயையினால் பூர்வத்தில்கண்ட உருவத்தை மறந்து அக்குழந்தைக்கு ஜாதகர்மாதிகளைப் பண்ணுவித்து பிராமணர்க்கு அநேகங்கோடி பசுக்களைத் தானம்பண்ணினார் பிறகு, அக்குழந்தைக்கு, ருக்கு, யஜுஸ், ஸாமம் முதலான தூதிகளை யறிந்த பிராமணனைக்கொண்டு நாமகரணஞ்செய்தார்.

அப்பா லந்தபகவானை தரிசிக்க இராமன், கிருபாசாரியர், வியாசர், மூவரும் அசுவத்தாமாவுடன் சன்னியாசி வேடம்பூண்டு சம்பல கிராமத்தை யடைந்து விஷ்ணுயசஸ்ஸான மனையை நாடிவந்தார்கள். அப்போதந்த விஷ்ணு யசஸ்ஸானவர் சூரியகாந்திக்கி திருசமான திருமேனிகளைக்கண்டு பரமானந்தங்கொண்டு அர்கியபாத்தியா சமனீயங்கள் முதலான ஷோடச உபசாரங்களைப்பண்ணி உபசரித்தார். பிறகு குழந்தையுருவத்தை யடைந்த நாராயணனைக்கண்டு வணங்கி கலியின் கொடுமையை அடக்கவந்த மஹாபுருஷனென்று நினைத்து அந்நால்வரும் கல்கியென்றும் நாமமிட்டுக் கொஞ்சகாலம் அவ்விடத்தில் வசிக்கும்போது சுக்கிலபக்ஷ சந்திரன்போல் தன் பிராதாக்களான கலி பிராக்கிய சுமந்திரர்களுள்ள மூவருடன் வளர்த்துவந்தார்கள். கார்கிய பர்கிய விசாலனென்ற கியாதிகளுடனும் விளங்கும்போது விசாகபூபனென்கிற இராஜாவினால் பரிபாலிக்கப்பட்ட பிராமணர்கள் யெல்லோரும் விஷ்ணுயசஸும் அக்குழந்தையின் தைரியத்தையும் குணங்களையும் பராக்கிரமத்தையுங்கண்டு குழந்தாய் இருபிறப்பாளருக்கு முக்கியகருமமான உபநயன கர்மத்தைச்செய்யநினைக்கிறேனென்று கூறி பூசாரானை முன்னிட்டிக்கொண்டு உபநயனத்தை செய்துவைக்க வாரம்பிக்கும் காலத்தில் கல்கியானவர் பிதாவைப்பார்த்துக் கேட்கிறார்.

ஓய்பிதாவே வேதமாவதுயென்ன சாவித்திரியாவதென்ன யக்கிய சூத்திரமாவது யென்ன எனக்கறிவிக்க வேண்டுமென்ன இந்தவாக்கியத்

மூன்றாவது - அத்தியாயம்.

ஸ்ரீ சூதபுராணிகர் சொல்லுகிறார் ஓ செளனகாதிரிஷிகளே! அப்பால் அந்த கல்கியானவர் தான்வேதாத்தியயனம் பண்ணும்பொருட்டு மஹேந்திரபர்வதத்தை யடைந்திருக்கிற பரசுராமரை நாடிவரும்போது அப்பரசுராமர்கண்டு பரமர்னந்த பரிதராய், கண்மணியனையீர் உமக்கு வேதசாஸ்திரங்களை யுபதேசிக்க நானிவ்விடத்திலிருக்கின்றேன் உமக்கு நான் குருவேன்று அறிவீராக. நான் வேதங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் தனுர்வேதங்களையும் கற்று இப்பூமண்டலத்தில் அரசர்களில்லாமற் செய்து இருப்பதொரு தலைமுறைக்கிப்பிற்பாடு இப்பூமியெல்லாம் காசிபரிஷிக்குத் தானம்பண்ணிவிட்டு இம்மலையில் வசிக்கின்றேன் என்று கூறினர். இதனைக்கேட்ட கல்கியானவர் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம்பண்ணி இருகரங்குவித்து நின்றார். அப்பாலந்தபரசுராமன் அக்குழந்தைக்கு நான்கு வேதங்களையும் வேதாங்கங்களையும் அறுபத்துநான்கு கலைகளையும் உபதேசித்தார்.

கல்கியானவர் அவ்வகளையெல்லாம் சந்தேகமறக் கற்றுணர்ந்து இருகரங்குவித்து ஸ்வாமி பரமகுருவே எனக்குக் க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கத்தக்கின குருதக்ஷணை என்னிடத்திலிருந்து ஏதாவது ஸ்வீகரிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். இதனைக்கேட்டபரசுராமர் சொல்லுகிறார் கேளாய் குழந்தாய் பூர்வத்தில் க்ஷிராப்திராதனான ஸர்வேசுவரன் பிந்மனால் கலியின்கொடுமையைத் தீர்க்கவேண்டுமென்ப பிரார்த்திக்கிற போது அப்படியே அபயப்பிரதானம்பண்ணி தான் ஸிம்மளக்ஷேத்திரத்தி லவதாரம்பண்ணினார். அவர் நீராகின்றீர் என்னிடத்தில் வேதமுதலிய கலைகளைக்கற்றதே எனக்கு குருதக்ஷணையாகும் எல்லா ஆயுதங்களையும் அடைந்தும் ஸிம்மளத்தீவில் பத்துமாவென்றும் பெயரையுடைய பெண்ணைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டும் வீற்றிருந்து திக்கு விஜயஞ்செய்து கொடிய அரசர்களைக்கொன்று தர்மத்தை நிலைநாட்டுவதே எனக்குக் குருதக்ஷணையென்று சொன்னார். இவ்வாக்கியத்தைக் கேட்ட கல்கியானவர் ஸாஷ்டாங்க பிரதக்ஷண நமஸ்காரங்களைச் செய்து ஆசாரியனிடத்தில் அனுக்கியை பெற்றுக்கொண்டு பில்வோதகக்ஷேத்திரத்தில் பரமசிவனைத் தியானித்தார். பார்வதிநாதனாயும், உலகங்களுக்கு நாயகனாயும், சராசரங்களை ரக்ஷிப்பவனாயும், வாசுகியைப் பணியாய்ப் பூண்டவனாயும், மயானவாஸியாயும், யோகேசுவரனாயும், சந்திரகலையை சிரசிற் கொண்டவனாயும், பிரம்மவிஷ்ணு சிவ சுவரூபனாயும், பிருதிவிபாதி பஞ்சபூதங்களை யுண்டுபண்ணினவனாயும், தன் சக்தி

யினால் சூரியன் சந்திரன் அக்கரி முதலான தேவர்கள் ஒளியைப்பெற்று விளங்கச்செய்கிறவனையும் உள்ள அத்தேவனைத் துதித்து வணங்கினார். இவர் துதியைக்கேட்ட பார்வதிசன் சந்தோஷப்பட்டு பார்வதி சமேதராய் பிரஸன்னமாய் கல்க்கியின் சரீரங்கள் யாவையும் ஸ்பர்சித்து குழந்தாய் உன்மனதிலிருக்கும் இஷ்டங்களை யடையக்கடவாய் உன்னால் செய்யப்பட்ட ஸ்தியை யாவனொருவன் சொல்கிறானோ அவன் பூமியில் வேண்டுவதான சுகங்களையும் மோகூத்தையு மடையக்கடவன். என்னால் கொடுக்கப்பட்ட கருடசம்பந்தமான குதிரையையும் ஸ்வர்க்கியான கிளியையும் இம்மூவுலகங்களையும் ஜயிக்கவல்ல இந்த மணிமயமான உறையுடன் கூடினகத்தியையும் வாங்கிக்கொள்ளேனக் கொடுத்து மறைந்தார். கல்க்கியானவர் பரமசிவனால் கொடுக்கப்பட்டவைகளை வாங்கிக்கொண்டு அப்பரமசிவனை நமஸ்கரித்து மனோவேக மாய்ப்போகிற குதிரையின்பேரிலேறி ஸிம்மள சேஷத்திரத்திற்குவந்து மாதாவையும் பிதாவையும் பிரதாக்களையும் வணங்கி பரசுராமனால் சொல்லப்பட்ட யாவையும் பரமசிவனால் தானடைந்த புரவி படைமுதலானதுகளையுங் காண்பித்தார் கேளும் செளனகாதிரிஷிகளே என்று சூதபுராணிகர் சொல்லுகிறார்.

அப்பால் கல்க்கியின் பெருமையைக்கேட்ட ஜனங்கள் ஆவலுடன் வந்து கல்க்கியின் தேஜஸ்ஸையும் ரூபத்தையும் குணங்களையும்செய்தியையும்கண்டு இது ஓர் அவதார விசேஷமெனக்கூறினர். இவ்வசனங்களை விசாகதத்தன் என்ற அரசன்கேட்டு பரமானந்தங்கொண்டு கல்க்கியைக் காணவேணுமெனக் கருதினான் அப்பாலந்த கல்கியானவர் தன் கத்தியுடன் எல்லாயுத்தங்களிலும் ஜயங்கொள்ளத்தக்கின குதிரையின்பேரிலேறிக்கொண்டு பரிஜனங்களோடு துஷ்டராஜர்களை யொழிக்க எத்தனித்தார். அப்போது விசாகதத்தன் தன் மந்திரிமார்களுடன் புறப்பட்டுவர இருவரும் வழிநடுவில் சந்தித்து வொருவரையொருவர்கண்டு சந்தோஷமடைந்தார்கள். அப்பால், அந்தவிசாகதத்தனானவர் கல்க்கியைக்கண்டு நமஸ்கரித்து தன் அரண்மனைக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய் வருணசிரமதர்மங்களைத் தனக்கு உபதேசிக்கப்பிரார்த்தித்தான். அப்படியே கல்க்கி வர்ணசிரம தர்மங்களை அவ்வரசனுக்கு உபதேசித்துக்கொண்டிருந்தார். கேளும் ரிஷிகளே பிறகு கல்க்கியானவர் அவ்வரசனைநோக்கி ராஜஸூயங்களாலும், அசுவமேதங்களாலும், என்னை பஜிக்கவேண்டியது. நான் காமரூபியாய் ஸர்வகர்மசமாரத்தியனாய் இருந்துக்கொண்டு சூரியசந்திராகுலத்தில் பிறந்த மருவென்கிற தேவர்களை

நிலை நிறுத்தி மறுபடியும் கிரேதாயுகத்தை யுன்னி நான் ஷ்வகுண்ட லோகம்போய் சேரப்போகிறேன் என்று சொன்ன கல்கியின்வாக்கியத் தைக்கேட்ட விசாகத்தத்தனுவன் எழுந்து வணங்கிநடஸ்க்கரித்தான். அந்த கலியின்சுலத்தை வேர்பிடுங்கவந்த கல்கியானவர் ஜனங்கள் சந் தோஷிக்கத்தக்கின உத்தமமான தர்மங்களையுரைத்தார்.

கல்கிபுராணத்தில் மூன்றாமத்தியாயம் முடிந்தது.

நான்காவத்தியாயம்.

கல்கியினால் சொல்லப்பட்ட தர்மகதை.

சூதபுராணிகர் சொல்லுகிறார். பிறகு, ஆயிரங் கதிரோன்போல் சபாமத்தியில் விளங்குகிற கல்கியானவர் அவ்வந்தணர்களைக்குறித்தும் அரசர்களைக்குறித்தும், ஒருவாக்கியம் சொல்லுகிறார். கேளுங்கள் பிராம ணேத்தமர்களே பிரளையங்கள் மூன்றுண்டு. அதாவது யுகப்பிரளயம், தேவப்பிரளயம், பிரம்மப்பிரளயமாம். எங்கு மிருளால் மூடப்பட்டு நர்னொருவன்மாத்திரம் யோகரித்திரையையடைந்து உலகத்திரமில்லா தவனாய் விராட்டென்னும் பெயரையடைந்து ஆயிரம் தலை இரண்டாயி யிரம்கால்கள் இரண்டாயிரம்கைகள் உடையவனாயிருப்பேன். அப்பால் என்னுடைய “ஸஹஸ்ரஸீஷ்டா வர்ஷாஃ - ஸஹஸ்ராக்ஷஸஹ ஸ்ரபாக்” என்கிறபடி ஸுபத்தோடு விளங்குவேன். ஒய்யுகர்களே அந் தவிராட்டின்சரித்தினின்று பிரம்மாவும்அந்தவிராட்டினின்றுசங்கரனும் பிறந்தான். “பிராயணாக்ஷ ஸ்ரஹஜாயதெ” பிராயணாக்ஷா ஜாயதெ” இன்னுமநேகதேவர்களுமுண்டு பண்ணப்பட்டார்கள். அப்பே ர்ப்பட்டவிராட்டானதுகாரணவசத்தால்மனிதனாய்ப்பிறந்துசாதுக்களை ரக்ஷித்து அசாதுக்களைசிக்ஷிக்கும், (வரிசுரணாயஸாயஞ்ஞாவிநா ஸாயவ ஓஹ் தா யஸுஸம் ஸாயவநாயஸாயவ ஹாஸீ யமெயா மெ) என்றபடியிசொல்லுகிறப்போல்நான்சாதுக்களைரக்ஷிக்கஇப்பூமியின் கண்அவதாரம்பண்ணினேன் எந்தபிராமணர்கள் யக்கியம் நித்தியகர்மம்

முதலியஷ்ட்காரியங்களைச் செய்கிறார்களோ அவர்கள் என்னுடையசரீரமாம். வராமஹவாராணமஹவகுதாஸுபொயநாஃ பிரும்மருத்திரேந்திராதிகளும் என்னுடையசரீரமாம் (சுஹாநு)நுடேவதாஃ)யக்கியமுதலான கர்மங்களாலே என்னை சந்தோஷப்படுத்துகிறார்கள். வேதங்கள் நான்கும் எனக்குச் சரீரமாம். விஷ்ணுபுராணம் “வெஹாநெஜேடுதஃய்வராஃ” எனக்கு பிராமணர்களே தேவதைகளாவர் ஞாஹ்ணாஜேடிவதாஃ ஆகையால் எல்லாபுவனங்களும்,என்னை வணங்குகின்றது நான் பிராமணனை வணங்குகின்றேன் என்று கல்கிசொல்ல விசாகதத்தனாவன் வினவுகிறான். ஸ்வாமின் அந்தபிராமணருடைய மகிமையை அருளிச்செய்யவேண்டும். எப்படியிருந்தால் பிராமணனென்று சொல்லவேண்டும் எப்படி அவ்வந்தணர்கள் வேதவாக்கையே பிரமாணமாயுடையவர்கள் என்றனர், கல்கியருளிச்செய்கிறார். கேளும் விசாகதத்தனே என்னைசகலவேதங்களும் ஈஸ்வரனென்று சொல்லுகின்றது. அப்படிப்பட்ட வேதங்கள் அந்தணர்களால் அநேகவிதமாய் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றது. பிராமணருக்கு எது முக்கியமான தர்மமோ அதுவேஎனக்கு முக்கியமானதர்மம். எவர்கள் அந்தப்பிராமணர்களிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்களோ அவர்களே எனக்கு பக்தர்கள் மேல்பாகமாய் மூன்றுதரம் சுத்தின சூத்திரத்திற்கு யக்கியசூத்திரமென்று சொல்லுவார்கள், க்ரந்தியோடுசேர்ந்த சூத்திரமானது உத்தமமாயாகிறது. க்ரந்தியானது பிரணவத்துக்கு சமானமாயாகிறது. கழுத்துமுதல் நாபிவரைக்கும் நீண்டிருந்தால் உத்தமம்.

இடக்கழுத்தில் பூணூலைக்கதித்து,வெள்ளைமண், பஸ்மம்,சந்தனம், முதலியவைகளால்பிராமணன் நெற்றியையலங்கரிக்கவேண்டும். ருக்வேதிகளும்,சாமவேதிகளும், யஜுர்வேதிகளும் நாபிவரைக்கும்,யக்கியசூத்திரத்தைத் தரிக்கவேண்டும். அதற்குக்கீழ்ப்பட்டால் ஆயுள்சுஷ்யமாகும் நெற்றியில் கேசம்வரைக்கும் உளர்த்துவபுண்டரத்தை மோகூத்தை விரும்பினவர்கள் தரிக்கவேண்டும். பராசரஸம்ஹிதைரோக்ஷாசுடீபாநயெஹிக்ஷுஹிபுராக்ஷா ஜநாடி-நஃசுயொடிஸஸுலெ விஸுஃ ஷெகஜேகஸூரேமநுயீஃ|| என்றபடி ஊர்துவபுண்டரமானதுமூன்றங்குலப்பிரமாண முள்ளதாயும் திரிமூர்த்திகளுக்கு வாஸஸ்தானமாயும் மோகூத்திற்கு இருப்பிடமாயுமுள்ளது. பிராமணர்களுடைய கைகளில் சுவாமும் வாக்குகளில் வேதங்களும் சரீரங்களில் எல்லாப்புண்ணியந்திகளும் நாபிகளில் இளைமுதலியநாடிகளும் கழுத்தில் சாவித்திரியும் மார்

புகளில் தர்மங்களும் பின்புறத்தில் அதர்மங்களும் வஸிக்கின்றன. அவர்கள் பூதேவர்களெனவும் வேதங்களால் கொண்டாடப் படுகிறார்கள். அவர்கள் உத்தம தர்மங்களை வெளியிடுகிறார்கள். பாலர்களானாலும் கியானத்திலும் தபசிலும் பக்தியிலும் சிறந்தவர்கள் என்னுடைய பக்தர்கள் அவர்களே அவர்களை ஸ்மரண பண்ணினாலும் பாவங்களனுபவம் அவர்களைக் காக்கும்பொருட்டு யுகங்கள்தோறும் பிறவியை அடைகிறேன். அவர்கள் யெல்லாவேதங்களைக் காட்டிலும் சிறந்தவர்கள் என்றுசொன்னார். கல்கியின்வசனத்தைக்கேட்ட விசாகதத்தனானவன் பரமானந்தங்கொண்டு அந்தமஹாபுருஷனை பிரதக்ஷிணம்பண்ணி வணங்கினின்றுன் கேளுங்கள் சானகாதிகளே என்று அருளிச்செய்திருார். அப்பாலந்தகல்கியானவர் அவனதசிரத்தையுடைய கிளியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

ஒகிளிராஜரே சேஷமமாய் வந்தீரா எந்த தேசத்தினின்றும் எதைப் புசித்துக்கொண்டும் வந்தீர். உம்மைக்கண்டால் தேவாம்சம் பெற்றவர் போல் தோணுகிறது என்றார். இவ்வாக்கியத்தைக்கேட்ட அஞ்சுகமானது நான் சமுத்திரமத்தியிலிருக்கிற சிம்மளத்தீவிலிருந்து வருகிறேன் அந்தத்தீவின் விசித்திரத்தைச்சொல்லுகிறேன் அன்புடன்கேட்கவேண்டும் அந்தத் தீவானது பொன்னுலகம் போன்றது அவ்விடத்திலுண்டாகும் யாகப்புலகங்களால் தேவலோகம் மூடப்பட்டு ஒருவரையொருவர் அறியாமல் இதென்னமோ வென்று ஆச்சரியப்படுமபடிக்கு நடந்துக் கொண்டுவருகிறது. யாகங்களால் பூசுரர்களெல்லாம் தங்கள்தங்கள் கருமங்களைச்செய்து வருகிறார்கள். அவ்விடத்தில் இருக்கும் ராஜபுவனங்கள் தேவலோகங்களெல்லாம் அழகில்சிறந்த வைகளாவென்று பார்ப்பதுபோல் ஆகாயத்தையளாவி இருக்கின்றன. மாதர்களெல்லாம் தங்க வண்ணம்போன்ற சரீரமுடையவர்களாய் முகிலை நிகர்க்கும் கூந்தலை யுடையவர்களாய் குயில்போன்ற சொற்களை யுடையவர்களாய் உலகமெல்லாம் கொண்டாடும் உத்தமகுண முள்ளவர்களாய் விளங்குகிறார்கள். வாவிசுபங்களெல்லாம் ஜலசர பக்ஷிகளாலும் தாமரைமுதலிய புஷ்பங்களாலும் நிறைந்திருக்கின்றன. அப்புஷ்பங்களைக் கொய்ய பத்திமினி ஸ்ரீகள் போகும்போது வண்டிகள் ஜலசரமென்று மதித்து முகங்களில் வசிக்க அம்மாதர்கள் விரல்களாகிற வலைகளால் வண்டிகளைப்பிடிப்பதுபோல் தெருத்துவார்கள் வேதகோஷ்டிகளால் விண்ணுலகங்களெல்லாம் செவிடுபட்டு விண்ணவர் தங்கள் பத்தினிகளோடு

இப்பட்டணத்தில் வசிக்கவருவதுபோல் ஆகாயத்திலிருந்து அன்னங்கள் வருகின்றன.

இப்படி விளங்கும் தேசத்தில் பிருகத்திரதனென்ற ராஜாவின் புத்திரியான பத்மாவதியானவள் சகல கல்யாணகுணங்களோடு விளங்குகிறாள். அவளது செய்கைகளைச் சொல்லுகிறேன் அக்கன்யாரத்னமானவள் தனக்கு அனுரூபமான பர்த்தாவை யடையவேண்டுமென்று காமக் குரோதாதிகளை யடைக்கி பரமயோகிபோல் தவம்புரிகிறநாளில் உமையோடு கூடியசங்கரன் அத்தவத்திற்கிணங்கி பிரசன்னராய் ஒ-பெண்கள் நாயகமே உன் மனக்கோரிக்கையின்படி தேவர்களால் வந்திக்கப்பட்ட பூர்வீமநாராயணன் உன்னைமணம்புரிவார் அவருடன்கூடி எல்லாபோகங்களையும் அனுபவிக்கப்போகிறாய். கோபிகாஸ்திரிகளெல்லோரும் கிருஷ்ணனையே தெய்வமென்றுநம்பி தங்கள் ஆயுள்களெல்லாம் எப்படிக்கழித்தார்களோ அதுபோலவேகோபிகளெல்லாரும் உன் பர்த்தாவையடைய விருப்பங்கொண்டு நித்திய யௌவனத்தையடைந்து இவ்விடத்தில் வசிக்கப்போகிறார்கள். தேவதாஸ்திரிகள், கந்தர்வஸ்திரிகள், முதலானவர்களும் உன்னோடுகூட விளையாடி உன்கிருபைக்கு பாத்தாளாக வேண்டுமென்று விரும்பப்போகிறார்கள் அந்தப் புருஷோத்தமனைத் தவிர உனக்கு மற்றொருவரும் பர்த்தாவாக மாட்டார். உன் ரூபவாலையங்களைக் கண்டு மோகித்து எல்லா அரசர்களும் உன்னை மணம்புரிய விருப்பங்கொண்டு இங்கே வசிக்கப்போகிறார்கள் நீ இவ்வுலகின் கண்ணுள்ள சராசரங்களுக்கு மோகித்ததைக்கொடுக்க வல்லவளாகிறாய் என்று வரங்கொடுத்து மறைந்தனர். அந்த பத்மாவதியானவள் இவ்வரத்தைப் பெற்று தன்னிருப்பிடம்போய்ச்சேர்ந்தாள். கேளும் செளனகாதிகளே என்று சூதமுனிவர் அருளினார்.

கல்க்கிபுராணத்தில் நான்காவது அத்தியாயம்

முடிந்தது.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்

பத்மாவதியின் சுயம்வரம்.

அப்பால் நடந்த சரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள் செளனகாதிகளே என்று சூதமுனிவர் அருளிச்செய்கிறார். யௌவன

பிராதுர்பாவமான பத்மாவதியின்தந்தையாகிய பிருஹத்திரன் வியாகூல முள்ளவனும் தன்பாரியைப்பார்த்து ஒ-கௌமுதியே நம்முடைய பத்மாவதிக்கு தக்ககுணமும் ரூபமும் குலமும் உள்ளபுருஷனை எவ்விடத்தில் பார்ப்போம் என்றுசொல்லி உள்ளமுருகி நிற்கிற பர்த்தாவைப் பார்த்து கௌமுதிசொல்லுகிறாள். ஓ பிராணநாதா மேற்சொன்னவிஷயத்துக்கு நாம் விசாரப்படவேண்டியதில்லை நம்முடைய பத்மாவதிக்கு நாயகன் புருஷோத்தமனே தவிர மற்றொருவருமில்லை என்று கங்காதரன் வரமளித்திருக்கின்றார் நாம் பூர்வஜன்மத்தில் பண்ணின புண்ணியத்தால் நமக்கு க்ஷீரசமுத்திரக் கன்னிகையான மஹாலக்ஷ்மியானவள் புத்திரியாயவதரித்தாள் ஆனதால் மற்றெவரையும் அந்தப் புருஷோத்தமன் மணம்புரியார் இதற்கு திருஷ்டாந்தம் (ராவயகௌ ஊவெகீதா ஸூகூனீ கபுஷணஜநதி 1) அகலகில்லை நிரையுமென்னலர்மேல் மங்கையுறைமார்பா என்கிறதுபோல் அவரையொருநாளும் பிரியாச்சத்தியாயிருப்பவளாதலால் அவளுடைய கல்யாண குணத்துக்குத்தக்கபுருஷன்நாராயணனே ஆகையால் உலகிலுள்ளஇராஜாக்களை வரும்படிகட்டளையிட்டு சுயம்வரம் ஏர்ப்படுத்திவிடும் என்றுகூறினாள். இதைக்கேட்டபிரகதத்தன் பரமசந்தோஷங்கொண்டு தன்னுடையபெண் பத்மாவதியின் படத்தையும் அவளுடைய குணங்களையுமெழுதி அவளுடைய சுயம்வர மண்டபத்தில் கட்டி சகல அரசர்களும் வரும்படி கட்டளைிட்டான். அதனால் சகலதேசத்து அரசர்களும் அந்தப் படத்தைப் பார்த்து பெண்ணின் ரூபத்தி லாசையுள்ளவர்களாய் தங்கள் சதுரங்க தளத்தோடும் மகரகுண்டல ஹாரகேயூரங்களா லலங்கரித்துக்கொண்டு வெள்ளைக்குடை பிடித்து வெண்சாமரைவீச சகல போகங்களுடன் கட்டியங்கூற தாசிகள்பாடியாட தேவராஜன்போலும் நான் முன்னே நான் முன்னேயென்று சொல்லிக்கொண்டு சிம்மளத்திவிற்றுவந்து சேர்ந்தார்கள். அவ்விடத்தில்வந்த அரசர்களின் நாமங்களோவெனின் ருசிராசுவன், சுகர்மா, மதராசூன், திருடவிருதன், கிருஷ்ணசாரன், பாசதன், ஜீமுதன், குரூரமந்தன், குசன், குசாம்பு, வசுமான், கிரதன், ஸஞ்சயன், குருமித்திரன், அக்ஷயன், முதலான ராஜாக்கள் அந்தசுயம்வர மண்டபத்தில் தங்கள் தங்களுக்கு ஏற்படுத்திய இடங்களில் உட்கார்ந்திருந்தார்கள் அஷ்டாதச வாத்தியங்கள் முழங்க தேவதாஸ்திரிகள் ஆடவும் பாடவும் பூமலர் பொழியவும் ஸகலாடம்பரத்துடனிருக்குஞ் சமயத்தில் ரதிகேவிபோலவும் செண்பகபுஷ்பத்தை நிகர்க்குஞ்சரி ரமுடையவும் மேகமண்டலம் சந்திரபிம்பத்தைமறைக்க வருவதுபோல்

கேசபாரங்கள் திருமுகத்தை மறைக்கவும் ஸ்தனமண்டலத்தை யளவெடுப்பதுபோல் முத்துமாலே தொங்கவும் சபத்தினியான பூதேவிக்கித் தன் நாயகியின் கல்யாண சமாசாரத்தைச் சொல்வதுபோல் கால் தண்டைகள் சப்திக்கவும் கண்களாகிற கரிநெய்தல்கள் கால் நகங்களாகிற சந்திரனைக்கண்டு மலரும்படி தலையை வணக்கிக்கொண்டும் துவாரபாலகாள், சகீஜனங்கள், கஞ்சுகிகள், தாசீவர்க்கங்களால், சூழப்பட்டும் நிற்கும் பத்மாவதியைக்கண்டு சகல அரசர்களும் தங்கள் தங்கள் மகரகுண்டல ஹாரகேயூரங்களைப்பார்த்து நமக்கு நிகரான இராசாக்கள் ஒருவரையுங்காணும் இவள் நம்மைத்தவிர மற்றொருவரையும் மணம் புரியாள் என்று தனித்தனியாய் நினைத்துக்கொண்டும் முகங்களை மறைத்துக்கொண்டும் இன்னும் அநேகவித சேஷ்டைகளைச் செய்துக்கொண்டும் காலத்தைக் கழித்தார்கள்.

இப்படி இருக்குங்காலத்தில் சையில் பூந்தாமத்தோடு சகிகளால் சூழப்பட்ட பத்மாவதியானவள் எல்லா ராஜாக்களையும்கண்ணுற்றுப் பார்த்து தனக்கிஷ்டமான புருஷனைக் காணாமல் ஸர்வேசுவரனை மனதினால் நினைத்தாள் இப்படி சதுரங்கதளத்தோடு கூடிய அரசர்கள் தங்களுக்குப் பத்மாவதி மாலையிடாமல் போய்விட்டபடியால் மனோ விபாகூலத்தோடு தங்கள் தங்கள் இருப்பிடம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள் அப்பால் தனக்கு இஷ்டநாயகனைக் காணாததினால் சங்கரன் மொழியை நினைத்தும் பரம்புருஷனைத் தியானித்தும் கால் விரல்களால் பூமியைக் கீறிக்கொண்டும் விசனப்படத் தொடங்கினான்.

ஐந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆராவது அத்தியாயம்.

அப்பாலந்த பத்மாவதியானவள் ஹரியே தனக்கு பதியாகவேணுமென்று நினைத்திருந்த எந்தலையில் பிரம்மதேவன் என்ன எழுதினான் ஓய் தேவனை நிர்பாக்கிய சாலியான என்னால் நல்ல பூமியில் விரையை விரைக்காமல் ஊஷரபூமியில் விரையைவிரைத்தேன் ஸர்வலோக சரண்ணியனான பகவானே நான் எப்படி அடையப்போகிறேன். சம்புவின வாக்கியம் பொய்யாய்விடுமோ அப்படிக்கானால் என்னுடைய சரித்தை

னுடைய சரீரத்தை நெருப்பிற் கொளுத்துகிறேன். பிரகிருதிசரீரத்தை யுடைய நானெங்கே அப்பிராகிருத திவ்வியமங்கள விக்சிரஹமெங்கே சம்புவினால் நான் வஞ்சிக்கப்பட்டேன் விஷ்ணுவினால் தியஜிக்கப்பட்டேன் நான் எப்படிப்பிழைக்கப்போகிறேன் என்று பரிதபிக்கிற பத்மாவதியான கன்னியா ரத்தினத்தின் வாக்கியத்தைக்கேட்ட பூர்வக்ஞான முள்ள அஞ்சுகமானது பகவானிடத்திற்போய் பத்மாவதியின் பிரலாபத்தையறிவிக்க ஸ்ரீஹரியானவர் அஞ்சுகத்தைப் பார்த்து ஒ ஆப்தபந்துவே நீர் இக்கணமே சென்று அவளுக்குப் பர்த்தா நானெயென்றும் அவளே எனக்குப் பாரியை யென்றும் சொல்லி அவளுடைய மனோதுக்கத்தைப்போக்கிச் சந்தோஷத்தை யுண்டுபண்ண மத்தியஸ்தராய் ஆகக் கடவீர் நீர் எல்லாக்கலைகளையும் எல்லாசாஸ்திரங்களையும் அறிவீர் இக்கணமேசென்று பத்மாவதியைச் சந்தோஷிப்பிக்கக்கடவீர் என்றனர் பகவான் வாக்கியத்தைக்கேட்ட கிளியானது பகவானை வலம்வந்து முடிசாய்த்து நமஸ்கரித்துக் கிளம்பி மாதளமுத்தையும் அமிர்தம்போன்ற ஐலத்தையு முட்கொண்டு பரமசந்தோஷத்தோடு சமுத்திரத்திவிருக்கிறபிருஹத்ரனுடைய ராஜதானியை அடைந்து பத்மாவதியின் சமீபம்போய்ச்சேர்ந்தது. அப்போது பத்மாவதியானவள் ஸ்ரீஹரியேதனக்குப் பதியாய் ஆகவேணுமென்று ஸ்ரீபரந்தாமனை நினைந்து நினைந்து ஓய் ஆப்தபந்துவேஸ்ரீயஹ்பதியே பாஞ்சாலியைக்காத்தயாதேவோத்தமாவென்று துதிசெய்து மும்மூர்த்தி சுவரூபத்தையுடைய அரசமரத்தடியில் தவம் புரிந்து நிற்கின்றாள். இந்த அஞ்சுகமானது பத்மாவதியின் சமீபத்தை யடைந்து மனிதனைப்போல் வார்த்தை சொல்லத்தொடங்கிற்று. அதாவது தேவதாஸ்திரிகளுடைய அழகெல்லாவற்றையுமெடுத்து பிரமனால் உண்டுபண்ணப்பட்ட ஓ-பெண்கள்ரத்தினமே! ரதிதேவியானவள் இப்பூமியின்கண் வந்ததுபோல் சகீஜனங்களெல்லாரும் வந்திருக்கிறார்களே ஓபத்மாவதியே தாமரையின் பரிமளமுள்ள சரீரமுடையவரே சேல்மீனைப்பழித்த கண்களையுடையவரே நீர் ஸ்ரீகிருஷ்ணாவதாரமெடுத்த பரமபுருஷனை மணந்த ருக்குமணியோ அல்லது ஸ்ரீராமமூர்த்தியை மணந்த சீதாபிராட்டியோ உம்மை மானுஷஸ்திரீ யென்று ஒருவரும் நினைக்கார்களர் சர்வசீவன்களும் கண்டு அதிசயிக்கும்படியான உருவத்தை யுடையவரே என்று வர்ணித்துநிற்கும் கிளியைப்பார்த்துப் பத்மாவதியானவள் சொல்லுகிறாள்.

ஓ! பஞ்சவர்ணக்கிளியே; நீ தேவதையா, அல்லது மனிதனா, அல்லது கந்தர்வனா, உன்னைக்கண்டால் சாமான்னியமான ஜந்துவென்று

நினைக்கக்கூடவில்லை; தேவோத்தமன்போல் விளங்குகிறாய்; என்ற பத்
மாவதியின் வாக்கியத்தைக்கேட்ட கிளியானது சொல்லத்தொடங்கிற்று.
கேளும் ஸ்திரீரத்தினமே! நான் இஷ்டப்படி சஞ்சரிக்குந் திறமையை
யுடையவன்; நான் எல்லாசாஸ்திரங்களையும் தர்மங்களையும்றிந்தவன்,
என்னை எல்லாத் தேவர்களும் வந்திக்கின்றனர். இதுநிற்க, நீர் ஆபரண
மணியாமலும், அலங்காரத்தை யடையாமலும், சகிஜனங்களோடு விளை
யாடாமலும், ராஜபோஜனத்தை விரும்பாமலும், ஏன் உமதுதிருமேனி
யை வாட்டுகிறீர். ஓ! இராஜபுத்திரியே உம்மைப்பார்த்தால் ரோகமில்
லாமல் மனோரோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவன்போல் காணப்படுகிறாய்,
வார்த்தை சொல்லும்போது தழுதழுத்துப்போகிறது, முகமெல்லாம்
வெளுத்துப்போயிருக்கிறது, சூயில்போன்ற யினியசூரல் மாறியிருக்
கின்றது. அளகங்களும் திலகமும் நழுவிப்போகின்றது, கண்கள் சுழல
மிடுகின்றது, உன்னுடையவிரல்கள் ஆடுகின்றது, தேகமெல்லாம் இளை
த்துப்பனியினால் பீடிக்கப்பட்ட தாமரைபோல் கருகிவிட்டது, இப்
படி எதற்காக அரசமரத்தடியில் தவம்புரிநீர் சொல்வீராகவென்றுரை
த்த அஞ்சகத்தின் மொழியைக்கேட்ட பத்மாவதி சொல்லுகிறாள்.

ஆருவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

முதலாவது அம்சம் ஏழாவது அத்தியாயம்.

கேளும் கியானமயமான அஞ்சகமே! ரூபத்தினாலும் குணத்தினாலும்
குலத்தினாலும் அலங்காரத்தினாலும் என்னபலனை அடையக்கூ
டும். பால்யம் - பௌகண்டகம் - எவ்வனம் முதல் நான் சங்கரனைப்
பூஜித்து வருகிறகாலத்தில் சங்கரன் சந்தோஷத்தையடைந்து, பத்மா
வதியே! உனக்குப் பதியானவன் நாராயணனே, இதரதேவர்கள் மனதி
னால் நினைக்கப்படவுமாட்டாய் ஸ்ரீஹரியை பஜனைபண்ணக்கடவாபென்
றுரைத்தார் அப்பால் எல்லா அரசர்களும் வந்து சுயம்வரமண்டபத்தில்
கூடிஎன்னை மணம்புரிய வெத்தனித்தபோது நாராயணனைக்காணாமல்
மற்றொருவரை மணம்புரியமாட்டேன், இல்லாவிட்டால் நெருப்பில் பிர
வேசித்து பிராணனைப்போக்கிவிடுகிறேனென்றும் அந்தஅரசர்களைப்பா
ர்த்து இதரராஜஸ்திரிகளைப்போல நினைத்து மணம்புரியவந்தீர்களா, நீங்
கன்னக்குத் தக்கபுருஷர்களாகமாட்டீர்கள். நீங்கள் தங்களிருப்பிடம்
போய்ச் சேரக்கடவீர்கள். எனக்குத்தகுந்த புருஷன்வரவில்லையென்று

முதலாவது அம்சம் ஏழாவது - அத்தியாயம். ௧௯

நானுடைந்த வாக்கியத்தை அவ்வரசர்கள் கேட்டு ஒன்றும் சொல்லாமல் வெட்கப்பட்டு வந்ததுதெரியாமல் போய்விட்டார்கள். என்று தன்வர லாற்றைச்சொல்லி முடித்தான். அப்பொழுது கிளிசொல்லுகிந்து ஒபத் மாவதியே! ஆனால் சிவபரஞ்சுடரால் அருளிச்செய்த வாக்கியம் பொய் யாகமாட்டாது பரமபோகிகளும் தபஸிகளும்சொல்லுகிறதாவது எப்ப டிப்பட்ட பாபியாபிருந்தாலும் விஷ்ணுவைப்பூஜைபண்ணினால் இவ்விர ண்டுலோகத்தின் இஷ்டபூர்த்தியும் மோகூழும் அடைவார்கள் சந்தேக மில்லை. (ஸ்ரீராம ஸ்ரீகிருஷ்ண பஞ்சவக்ஷஸுவாவாஷ்டாயமம் । ௨௮௮௮பாதிஸம்ஸூவாசுராயுதபூசம்) என்று சொன்ன கிளி யின்வார்த்தையைக்கேட்ட பத்மாவதி சொல்லுகிறாள். அந்தப்பகவானு டைய அந்த கல்யாணகுணங்களும், திவ்ய மங்கள சொரூப லட்சண மும் நான் நன்றாயறிவேன். மேற்கூறிய எல்லாவற்றையும் நான் நன்கு அறிந்தவளாகையால் அப்பகவானேயே பதியாகப்பெற இத்தவ யியற்றுகின்றேன் என்றாள். இதைக்கேட்ட அஞ்சுகமானது அந்த பகவானுடையசொரூபலட்சணங்களைச் சொல்லியருளவேண்டுமென்று கேட்க பத்மாவதிசொல்லுகிறாள். கேளும் ஒ அஞ்சுகமே! புருஷோத் தமனைப் பஜிப்பது கஷ்டமில்லை, அப்படியாக பஜனை பண்ணினவர்கள் அடையாதது ஒன்றுமில்லை, அவனது அன்பர்கள்தான் உலகத்தைக் க்ஷேமப்படுத்தி வருகிறார்கள். அவருக்குச் செய்யும் அர்ச்சனையானது பரமான்ந்தத்தைக்கொடுக்கும். பரமசவுபாக்கியத்தைக்கொடுக்கும். அது பரமபதத்தைக் கொடுக்க வல்லது, யோகீஸ்வரராலும் அறியக்கூடாத திருத்தூய்மாய்மையணிந்த பரமபுருஷனுடைய திவ்விய மங்கள சொ ரூப லட்சணத்தைச் சொல்லுகிறேன், குஞ்சிமணி சதங்கை முதலான ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு பஞ்சம சுவரம்போல் சப்திக்கும் பாதகடகங்கள் பூண்ட திருவடிமையும், பிரமருத்திரோந்திராதி தேவர் களால் அடைந்த சுவர்ணம்போல் பளபளவென்று பிரகாசிக்கும் சுபாவ மான வெண்பட்டையுடைய இடையும், செந்தாமரைபோன்ற திருவடி களையும், தாமரையிதழ்போன்ற திருங்கண்களையும் நினைக்கின்றேன், முக்குணங்களால் சூழப்பட்ட பிரகிருதிகளாலே அலங்கரிக்கப்பட்டும் கருத்தமானுடைய பிருஷ்டபாகத்தை யடைந்திருக்கும் பகவானுடைய சரீரமாகிய பிரவாகத்தில் திருவளிகளாகிற தாங்கங்களோடும் (அலைகளோடும்) நாபியாகிற நீர்க்குமிழிகளில் பிரம்மாவாகிற தாமரைப்புஷ்ப தையுடைய அந்த பகவானுடைய உந்தியை வணங்குகிறேன். சமு த் திர கண்ணிகையின் குசபாரங்களில் சூக்குபத்தினால் பூசப்பட்டும்

கௌஸ்துபமணியின் சோபையினால் பிரகாசித்துக்கொண்டும், ஸ்ரீவத்ஸ் மென்கிற அடையாளத்தோடு கூடிய அந்த பகவானுடைய திருமார் பை வணங்குகிறேன். மதுகைடபாதிராசுதர்களை சிஷ்டிக்கவும், ஹஸ்த ல்லையங்களால் பிரகாசிக்கப்பட்டும் பலபிதாளாகிய சேதனர்களுக்கு அபயத்தையளிக்கும்பகவானுடைய திருக்கைகளைஸ்மரிக்கின்றேன். தா மரை முதலாகிய உத்தம ரோகைகளோடு கூடியவும், யானைத் துதிக்கை போல் நீண்டு உருண்டு பெருத்திருக்கும் கமலையின் குசங்களுக்கு டங் கம்போன்ற சங்குசக்கரத்துக்கிருப்பிடமாகிய பகவானுடைய திருக்கை களை ஸ்மரிக்கின்றேன். திருத்துழாய் மாலையினாலும் வனமாலையினாலும் முத்துமாலையினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட வலம்புரிச்சங்கை நிகர்த்த திருக்கண்டத்தைஸ்மரிக்கின்றேன். நீலமேகவர்ண சரீரமாகிற சமுத்திர த்தில் கண்களாகிற மத்ஸியங்கள் வலிக்கவும், முகமாகிற தாமமாமலர வும், கேசமாகிற பாகிகள் மிதக்கவும், குண்டலங்களாகிற குமுதங்கள் விகலிக்கவும், அ்தரங்களாகிற பவளக்கொடிகள் படரவும், பவளங் களோடு முத்துசேர்ந்ததுபோலே பல்வரிசைகள் பிரகாசிக்கின்ற பகவா னுடைய திருமுகத்தை ஸ்மரிக்கின்றேன். மல்லிகை மூல்லை முதலாகிய புஷ்ப கெந்தத்தையுடைய வக்ரமாகிற நீண்ட கோசபாரத்தையுடைய வும், சூரிய சந்திராள்போல பிரகாசம்போன்ற திருமேனியுடையவும், வில்லைப்போன்ற புருவங்களையுடையவும், மூவுலகங்களுக்கும் மேலான பரமபதத்தில் அப்ராகிருத திவ்யமங்கள் விக்கிரகங்களையுடைய அனந்த கருடாதிகளால் உபாசனைபண்ணப்படும் அந்தரமாபதியைவணங்குகிறே ன், அழகாயும் முப்பத்திரண்டு இலக்ஷணங்களோடும் கூடிய பகவானு டைய வ்யக்தியை வாக்கினால் துதித்தும் மனஸினால் நினைத்தும் சரீரத் தினால் வணங்கியும் எவர்கள் பஜனைபண்ணுகிறார்களோ அவர்கள் நித்தி யானந்த சுகமாகிய பரமபதத்தை படைவார்கள். பத்மாவதியின் வாக்கி னால் சொல்லப்பட்டபடியே இகலோகத்தில் வாழ்வையும், பரலோகத் தில் பிரமானந்தசுகத்தையும் கொடுக்கத்தக்கின இந்த ஸ்தோத்திரத்தை எவர்கள் பக்திஸ்ரத்தையோடு அனுதினமும்படனம்பண்ணுகிறார்களோ அவர்கள் பஞ்சமாபாதகத்தினின்றும் நீங்கி இகலோகத்தில் திரிவர்க்க பலத்தையடைந்து பரலோகத்தில் மோகூத்தையடைவார்கள்.

கல்கிபுராண முதலாவது அம்சம் ஏழாவது அத்தியாயம்

முடிந்தது.

இரண்டாவது அம்சம்

முதலாவது அத்தியாயம்.

பகவானுடைய திவ்யாவதாரங்கள்.

இப்படி பத்மாவதியினால் சொல்லப்பட்டபொழுது ஸ்தபுருஷர்களால் கொண்டாடப்பட்ட கிளிசொல்லுகிறது. ஒ பத்மாவதியே ! ஆச்சரியகரமான திருவினையாட்டையுடைய அந்த ஹரியை எப்படிப் பூஜிக்கிறது மூவுலகங்களும் யாருடைய அதுக்கிரகத்தினால் நிலைத்திருக்கின்றது என்று கேட்ட அஞ்சுகத்திற்குப் பத்மாவதி சொல்லுகிறாள். முக்காலத்திலும் அழிவில்லாமல் அவ்யயனென்றும் பெயரையடைந்த ஜகதீஸ்வரனை திருவடிமுதல் திருமுடிபரியந்தம் தியானம்செய்து பூர்ணகாமனாய் மூலமந்திரத்தை ஜபித்துக்கொண்டு அந்த பரமபுருஷனை அடிபணிந்து அவருக்கு நைவேத்தியம் பண்ணினபிறகு விஷ்வக்ஷேநாதிகளான பகவத் பரிவாரங்களுக்கு நிவேதனம்பண்ணவேண்டும். நைவேத்தியம் பண்ணும்பொருளானது எந்தஜீவனுக்கு எந்தப்பதார்த்தம்பிரீதிகரமோ அதுவே முதலில் நிவேதனம் பண்ணவேண்டும் என்று ஸ்ரீராமாயணத்தில் சொல்லுகிறது. (ஸ்ரீ || யஜுஃ வாரு - ஷோலவதி க்ஷணாவஸ்யுஷெவகா ||) என்பதுபோல் நிவேதனமானபிறகு பகவானுடைய நாங்கள்னைச்சொல்லி நிர்த்தனம் பண்ணிக்கொண்டும், பாடிக்கொண்டும், ஆடிக்கொண்டும் துதிக்கவேண்டும் (ஸ்ரீ || உநதாஹி லொகேந மீதிஹ்ந ஊஜனிதா || தெஷாஹ்வாஹி ஸ்வஹோஹி ஸ்வஹோஹி ||) என்று வாமனபுராணம் கூறுகின்றது. இப்படிச்சொன்னது போல் பஜனைபண்ணினபிறகு பகவானுக்கு ஸ்வனாநந்தமாய்ப் பாடினவர்கள் மனோரதத்தை யடைவார்கள் என்று பத்மாவதி சொன்னாள். இவ்வாக்கியத்தைக்கேட்டு கிளிசொல்லுகிறது. ஒ பதிவரதாசிரோன் மணியே உமது உருவத்தைக்கண்டால் ஸ்வர்ணமயமான பிரதிமைக்கு ஜீவனை உண்டுபண்ணினதுபோல காணப்படுகிறது. உமது குணங்களுக்கும் ரூபத்திற்கும் அந்த ஸர்வேஸ்வரன்தவிர மற்றொருவன் பதியாகமாட்டான்.

இதற்கு விரோதமாய்ப் பிரமதேவனால் ஏற்பட்டிருக்கமாட்டாது சூரியப்பிரகாசம்போன்ற திருமேனியையுடைய எந்தப் பகவானுடைய

திருமேனியை தியானம்பண்ணுகிறாயோ அந்தப்பகவானே உனக்கு நாயகன் அதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஏனெனில் ஸானுக்கள் மனதில் எது உதிக்கிறதோ அதுவே வேதவாக்கியம், அதுவே சத்தியம். இத்தற்குத் திருஷ்டாந்தம் (ஸ்ரோஸ்தாஹ்ஸதௌ ஹவஸாஷா உபாஸணாக்ஷி காரண பவ்யதயம்) என்பதுபோல் உன்மனதில் அவனைத்தவிர மற்றொருவரை அடைவதில்லை என்பதே திருஷ்டாந்தம் என்று கிளிசொல்லிற்று. பிறகு பத்மாவதி சொல்லுகிறாள். ஓ கிளியே! அந்த பகவான் எவ்விடத்தில்வதாரம்பண்ணினார் நீ பராபர தத்துவங்களை யுணர்ந்தனையாதலால் உனக்குத்தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. என்னுடைய மனோரதத்தைப் பூரணம் பண்ணிவைக்கக்கடவீர். ஒ அஞ்சுகமே! என் சமீபத்திற்கு வந்து என்னால் கொடுக்கப்பட்ட மாதளம்பழங்களையும் அமிர்தம்போன்ற ஜலத்தையும் உட்கொள்ளக்கடவாய். உன்னுடைய பத்மராகம்போன்ற சஞ்ஞபுடங்களை இரத்நங்களால் அலங்கரிக்கின்றேன். உன்னுடைய கழுத்திற்கு சூரியகாந்தமணியினால் ஹாரம்போடுகின்றேன். உன்னுடைய இறகுகளுக்கு வெண்பட்டினால் கவசம்போடுகின்றேன். உன்னுடைய சரீரங்களை குங்குமத்தினால் பரிமளிக்கச்செய்கின்றேன். உன் கால்களுக்கு இந்திரலீலப்பச்சையினால் பாதகடகம் போடுகின்றேன். அந்த பகவானுடைய விரதத்தினால் பிராணனைப் போக்கவேணுமென்று நினைத்திருக்கின்ற சாதகம்போன்ற எனக்கு உன் வாக்கினின்று முண்டாகும் பகவானுடைய கதாமிர்தத்தைப் பொழியும் நீலமுகில்போலாகிறீர். என்று கூறினாள்.

பிறகு கிளியானது மரத்தைவிட்டுக் கீழேயிறங்கி புன்சிரிப்போடு பத்மாவதியின் முகத்தைநோக்கிச் சொல்லத்தொடங்கிற்று. கேளும் பதிவிரதாசிரோன்மணியே! பிரமாவினால் லோகரக்ஷணர்த்தமாய் பிரார்த்திக்கப்பட்ட பரமகாருணிகனுனஸ்ரீயப்பதி பிராதாக்கள் மூவருடன்சம் பலத்திவில் அவதரித்து பரசுராமனால் தனுவேதங்களை அந்யயனம் பண்ணப்பெற்று விசாகருபமகாராஜாவுக்குத் தர்மங்களை உபதேசித்து எழுந்தருளியிருக்கின்றார் என்று பகவானுடைய அவதார குணங்களை யுரைத்த கிளியின் வாக்கியத்தைக்கேட்டு பத்மாவதி சொல்லலுற்றாள்.

ஓ பிராணசகாவே! நான் ஸ்திரீஜாதியாகைபால் அடிக்கடி அந்த பகவானை விரும்பினென்றால் எனக்கு இலஜ்ஜையாயிருக்கின்றது. எவ்வித உபாயத்தினாலாவது நான் பகிம் துயரத்தை பகவானுக்கு அறிவித்து என்னை மனம்புரியும்படி செய்விப்பது உன்கடமை. எல்லாமறி

இரண்டாவது அம்சம் முதலாவது : அத்தியாயம். ௨௩

ந்த உனக்கு நான் என்னசொல்லப்போகிறேன் என்று கூறினான். இதனைக்கேட்ட கிளியானது பத்மாவதியை வலம்வந்து நமஸ்கரித்து உயரக்கிளம்பி ஆகாயமார்க்கமாய்ச்சென்று சம்பலத்தினை யடைந்து கல்கியின்சமீபத்தில் சென்றது. வஜ்ஜிர வைடுரியங்களாலலங்கரிக்கப்பட்ட கிளியைப் பகவான் அன்னபானாதிக ஞண்ணச்செய்து தன் கைகளால் தடவி தன்முகத்தோடு அதன்முகத்தைச்சேர்த்து நானாவிதமான கதைகளைச்சொல்லி எந்த தேசத்தில் வசித்து எவ்விடத்திலிருந்து இங்கே வந்தாய்? இந்த மணிமயமான ஆபரணங்கள் ஏது? உம்மைக்காணாமல் இராப்பகல் போசன நித்திராதிகளையிழந்தேன். உம்மைவிட்டுப் பிரிந்ததுமுதல் ஒருவிதமாய் ஒரு யுகம்போல் கழித்தேன் என்றுரைத்த கல்கியின் வாக்கியத்தைக்கேட்டு கிளியானது எழுந்து பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்களைப்பண்ணி பத்மாவதியினால்கொடுக்கப்பட்ட சர்வாலங்கார சர்வபூஷணங்களையும் பகவானுக்குக்காட்டி பத்மாவதி வசிக்கும் திசைக்கேறித்து அஞ்சலிபண்ணி பத்மாவதியென்னும் பென்கொடிக்குத் தேவிராது திருவுளக்குறிப்பையுணர்த்தி அவ்வம்மையாரது துயரத்தையாற்றிப் பகவான் விராவில் வந்து உம்மை மணம்புரிவாரென்று உறுதி கூறி வந்தேன் என்று கூறிற்று.

(சீதாபிராட்டியாரை அசோகவனத்தில் கண்டு வந்த ஆஞ்சனேய நூடைய சரித்திரத்தைப்போல இங்குரைக்கலாம்.) பிறகு கிளியோடு பரம சந்தோஷத்துடன் சிவபெருமானால் கொடுக்கப்பட்ட அஸ்வத்திலேறி சமுத்திர கல்லோலத்தினால் சூழப்பட்டும் மணிமயகோபுரப் பிராகார விமானப்பிராசாத பதாகங்களா லலங்கரிக்கப்பட்ட சிம்மளத்தினை யடைந்து அங்குள்ள வினோதங்களைக்கண்டு பகவானானவர் கிளியைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார். ஓபரமசகாவே இதோ பத்மங்களா லலங்கரிக்கப்பட்ட வாபீகூபங்களைப்பார் அதில் ஜலக்கோழிகளும் அன்னப்பறவைகளும் சக்கரவாகப்பறவைகளும் ஆணும் பெண்ணும் யோகிகளுடைய உபதேசம்போல் ரகஸ்யம் சொல்லிக்கொள்வதைப்பார் அதன்பக்கத்தில் விளா, ஆல், அரசு, மாதளை, எலுமிச்சை, மலா, மா, கமுகம் பாதிரி, புன்னை, கதலி, முதலிய விருக்ஷசாதிகளா லலங்கரிக்கப்பட்ட வனத்தைப்பாரும் அவ்வனத்தில் புட்பங்களின் மகரந்தங்களையுண்டு, மனோல்லாசமாய்ப் பாடும் வண்டுகளைப்பாரும். மாநுளிர்களைப்புசித்து ஆணும்பெண்ணும் விளையாடும் பஞ்சமஸ்வரம்போன்ற குயிலினொலியைக் கேளும். அதோ சக்கரவாகப்பறவைகள் பகலெல்லாம் விளையாடி இராக்காலத்தில் பதியையிழந்து தினஸ்வரம்போ

ன்றகுறியிப்பறவையின் ஒலியைக்கேளும் மந்தமாருதங்கள் வீச அக்காற்
றினால் அழையும் மாந்துளிக்களைப்பாரும். அவை மயில்போன்ற நடையி
னையுடைய ஸ்திரிகள் சோரபுருஷனை விரல்களைக்காட்டி யழைப்பது
போலிருக்கின்றன. ஒப்பிராணசகாவே முக்குணங்களோடுகூடிய காற்று
வீசுகிறது. இவ்விடத்தில் நாம் வசிப்பது உசிதமென்றுரைத்தார்.

இரண்டாவது அம்சத்தில் முதலாவது அத்தியாயம்

மு ற் றி ற் று,

இரண்டாவது அத்தியாயம்

சூதபுராணிகர் சொல்லுகிறார்.—கேளும் செளனகாதிகளே அப்
பாலந்த ஹரியானவர் வஜ்ரவைநீரியங்களா விழைத்தும் நிர்மலமான
ஸ்படிகத்தினால் பீடவரிசைகளைக்கட்டி நானாவிருகூங்களால் சுபகர
மான நிழலை யுடைத்தானதாய் சித்திரவேதிகைகளை யடைந்திருக்கும்
அக்குளக்கரையில் உட்கார்ந்துபரமசந்தோஷத்தோடு கிளியைங் பத்மா
வதியின் சமீபத்திற்கு அனுப்பினார். கிளியானது சிம்மளத்தீவில் விரக
வேதனையினால் பரிதபித்துக்கொண்டு துளிக்களால் பரப்பப்பட்ட படுக்
கையில் படுத்துக்கொண்டு சைத்யோபசாரமாய் தாமரைக்கொடிகளை
சுத்திக்கொண்டும் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டும் சகிகளால் பூசப்பட்ட
சந்தனத்தை வெறுத்தும் ஆகாராதிகளை மறந்தும், சர்வகாலத்திலும்
ஹரிஹரி என்கிற பிதற்றலோடுகூடிய பத்மாவதியைக் கண்டது. அப்
பால் கிளியின் மதுரவாக்யங்களால் சந்தோஷத்தையடைந்த பத்மாவதி
யானவள் ஒபரமசுகிருதபஞ்சவர்ணக்கிளியே! நல்வரவுபெற்று வந்தோ
ரே? நீர் என்னைவிட்டுப்பிரிந்ததுமுதல் என் தேகத்திலுண்டான பிரபல
மான வியாதிக்கு மணிமந்திராதி ஔஷதங்களாலும் அனுகூலப்படாமல்
வருந்துகின்றேன், உன்வசனத்தினாலே பகவானது நல்வரவு செய்தியா
கிய அமிர்தத்தைக்கொண்டு என் மனோவியாதியைப் போக்கும், என்று
கிளியின் முகத்தோடு தன்முகத்தைச்சேர்த்து காடாலிங்கனம் பண்ணி
க்கொண்டாள்.

அப்பால் அந்த பத்மாவதியானவள், குளக்கரையில் சூரியோதயம்
போல ஹரியானவர் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறாரென்று கிளி சொல்
லக்கேட்டு, தான் அந்த ஹரியை பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பார்த்து சாஷ்டா
ங்க நமஸ்காரம் பண்ணவேண்டுமென்று நினைத்து விமலை என்றும்

மாலினி என்றும், லோலாவென்றும், கமலை என்றும், காமகந்தலை என்றும், விலாசனி என்றும், சாரமதி என்றும், குமுதி என்றும், பொயரையுடைய எட்டு சகிகளால் தாங்கப்பட்ட வைநீரியம்யமான சிவிகைகளில் ஏறிக்கொண்டும் மற்றுமநேக சகிகளால் சூழப்பட்டும் அந்தப்புறத்தை விட்டு வெளியே புறப்பட்டாள். அப்பட்டணத்திலிருக்கிற ஸ்திரீகள் பாலவிருத்தர்களெல்லோரும் பத்மாவதியைத் தரிசிக்கச் சிவிகையைச் சுற்றிவந்தார்கள். இதென்ன ஆச்சரியமென்று வர்த்தகர்களும், நாற்சந்தியிலிருக்கிற ஜனங்களும், பார்த்துக்கொண்டிருக்க, மென்மென்ள்ள சிவிகையைத் தாமரைகளாலும், கல்லாங்களாலும், குமுதங்களாலும், நீலோர்ப்பலங்களாலும், வாசனையானது பரிமளித்துக்கொண்டிருக்கிற குளக்கரைக்குக் கொண்டிபோனார்கள். அக்குளத்தில் புட்பங்களில் வசிக்கிற பிரமரங்களெல்லாம் இது நிஸ்ஸரமென்று விட்டுவிட்டு பத்மினி ஸ்திரீகளுடைய முகஸரோகத்தையடைந்தன. அதென்பது, யிருக்கிறதென்றால், இந்த ஸ்திரீகளெல்லோரும் பத்மாவதியைப் பிராணன்போல் நினைத்து வருகிறார்களாதலால் பத்மாவதியின் சர்வாவயவங்களையும் இரண்டு கண்களினால் நோக்கித் திருப்தி யடையமாட்டார்கள். இன்னும் வெகுநயனத்தை உண்டுபண்ணித் திருப்தி யடைவிக் வேண்டுமென்று பிரமதேவன் தையபண்ணி அதேகம் கண்களை உண்டு பண்ணினதுபோல் விளங்கிற்று. அப்பால் அந்தப் பத்மாவதியானவள் சிவிகையைவிட்டு இறங்கித் தன்சகிகளோடு திவ்யதீர்த்தத்தில் ஸ்தானம் பண்ணி பீதாம்பரங்களை யடைந்து சர்வாலங்கார பூஷணிகளாகி மௌனதிரவியங்களை யடைந்து, நிருத்திய நெவாத்தியங்கள் சூழ்ந்துவா கிளியை முன்னிட்டுக்கொண்டு சூரியன்போல் பிரகாசிற்கும் ஸ்ரீபாவாணைச் சமீபித்தாள். அப்போது தாமரை இதழ்போல் நெகிழ்வும், பிதாம்பரம் அணியப்பட்ட இடையும், கெழூரங்களால் பூஷிக்கப்பட்ட கைகளும், முத்தாரங்களாலினங்கும் கழுத்தும், நாபாங்களால் சந்தித்துத் திருவடிகளையும் கண்டு பத்மாவதியானவள் மெய்மறந்து ஆகந்தாவடிபம் பெருக மழிக்கூச்சலறைந்து நித்திரப்பதுமையெல் தலைவனாகி மௌனமாய்வின்றாள். பிறகு பத்மாவதியின் ரூபாவணியங்களைக்கண்டு சராசரங்களைத் தன்வசத்தில் கவாதினப்படுத்தும் ஸ்தாவர ஜங்கமங்களுக்குள் அனுப்பிவைத்தும் போகிகளது இருதயமயலத்தில் ஓடி கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீபகவானாவர், அச்சமயத்தில் அகவாதினப்ப நின்றார். பிறகு சராசரங்களுக்குப் பிரபுளான கல்கியானவா ஓன்செலகனுவதாரம்பொன்ற பத்மாவதியின்ருபத்தைக்கண்டு கெட்டுப்பார்த்து

ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறார். ஓ! சகிகளே எனக்கெதிரில் நிற்கிறது என்ன? மின்னற்கொடியா, அப்படிக்கானால் முகிலில்லாமல் மின்னல் பிரகாசிக்கா ஆகையால் மின்னற்கொடியன்று. இது அன்னப்பறவையோ அப்படிக்காயின் தாமரைத் தடாகமின்றி அது வசிக்காது அதுவுமன்றி இவளுடைய முகமாகிய சந்திரன் கேசங்களாகிற மேகக்கூட்டங்களால் மறைக்கப்பட்டு இருக்கின்றனவே உண்மைச்சந்திரனாயின் ஆகாயத்தி லிருக்கவேண்டும். இவள்கண்கள் கெண்டைபோன்றதாய் விளங்குகின்றது. தனுசுபோல் பிரகாசிக்கின்ற புருவங்களைப் பார்க்கில் மன்மதன் விலைவாசைத்து எனக்கெதிரில் நிற்கின்றதைப்போ லிருக்கின்றது வேணுதண்டம்போல் கரங்கள் பிரகாசிக்கின்றன. ஓ சகிகளே! இவளுடைய குஜபாரங்கள் மன்மதனுடைய பீரங்கிக்குண்டுகள்போல் பிரகாசிக்கின்றன. இவளுடைய திருவளிகள் மன்மதசோபானம்போல் பிரகாசிக்கின்றன. இவளுடைய நிதம்பமானது மன்மதனுடைய கிரீடப் பர்வதங்கள்போல் விளங்குகின்றன. இவளுடைய துடைகள் மன்மதகதாயுதங்கள்போல் பிரகாசிக்கின்றன. இவளுடைய பாதங்களில் பிரகாசிக்கின்ற பாதகடகங்கள் மன்மதனுடைய தனுசைப்போல் சப்திக்கின்றன அது என்மனதை உருகப்பண்ணுகின்றது. என்று எல்லா அவயவங்களையும் வர்ணித்தனர். பத்மாவதியானவள் பகவானை வலம் வந்து ஆநந்தக்கண்ணீர்பெருக அஞ்சலி செய்துக்கொண்டு நின்றாள்.

இரண்டாவது அத்தியாயம்

மு ந் நி ந் து,

பத்மாவதி திருமண அத்தியாயம்.

அப்பா லந்தப் பத்மாவதியானவள் கருணை சமுத்திரமாகிய ஹரியைப்பார்த்து ஆனந்தமேலிட்டு நாத்தமுதமுப்ப வெட்கத்தினால் தலை வணங்கிக்கொண்டு பகவானைத் துதிக்கின்றாள். ஓ ஜகன்னாதா தர்மமார்க்கத்தைவெளியிடுகிற தாதாவே நீர் என்மனதை அறிந்திருந்தும் ஏனெனனைச் சோதிக்கின்றீர் என்னைக் கார்க்கவேண்டும் நான் அரியதவம் முதலிய சத்காரியங்களைச்செய்து யோகிகளாலும் அடையக்கூடாத உன் திருவடியை யடைந்தேன் எனக்குக் கட்டளை தரவேண்டும் ஏனெ

னில். என்பிதாவுக்குத் தங்கள் வரவையறிவித்து என் மனோரத்ததைப் பூர்த்திசெய்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று சொல்லி விடைபெற்று முன் போல் சிவிகையி லேறிச்சென்று தன் பிதாவின் மனைக்குப்போய் பிதா வைவணங்கி மௌனமாய் நின்றான். பிறகு தோழிகள் இவளது அபிப் பாயத்தை அறிந்தவர்களாதலால் அவர்கள் அரசனுக்குச் சொல்லுகிறார்கள். ஓ மஹாராஜனே நம்மிட பத்மாவதிக்கு இப்பொழுது பாணிக் கிரஹணம் பண்ணும்படி பகவானுடைய சங்கல்பம் வந்திருக்கிறந்து. ஜகத்காரணவஸ்துவான ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவான் உம்முடைய கன்னிகையை மணம்புரிவதாய் உம்முடைய உத்தியானவனத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிறாரென்று சொன்னார்கள், சகிகளின் வாக்கியத்தைக்கேட்ட அரசன் ஆனந்தங்கொண்டு அந்தஹரியை அழைத்துவரக்கருதி புரோகிதர் இஷ்டர் மித்திராள் பிராமணன் முதலானவர்களோடும் அநேகமான வாத்தியங்களோடும் சகலாடம்பரத்தோடும் புறப்பட்டு அந்தத்தோட்டத்திற்குப்போய் நீலமலையின்பேரில் முகிலிருப்பதுபோல் மணிமயமான வேதிகுழின்பேரில் எழுந்தருளியிருக்கும் அந்த கல்கியைக்கண்டான் மின்னற் கொடியானது மேகமண்டலத்தி லிருப்பதுபோல் விளங்குகின்ற கல்கியைக்கண்டு ஓ பரமகாருண்யனே ஆப்தபந்துவே அனாதைரக்ஷகனே, எப்படி காட்டில் மாந்தாதாவின் பிள்ளையானவன்கிருஷ்ணனால் கார்க்கப்பட்டானோ அப்படியே அடியேனைத் தங்கள் கார்க்குப்பொருட்டு எழுந்தருளி என் மனையைப் பரிசுத்தம் பண்ணவேண்டும் கண்ணா! மணிவண்ணவென்று துதிக்கும் பத்மாவதியின் பிதாவின் வாக்கியத்துக்கிணங்கி, வந்த பரிவாரங்களோடு அந்த ஹரியானர் புறப்பட்டு ரத்தின கசிதமான மாடமாளிகை நிறைந்த விம்மளத்தில் எழுந்தருளினார். அந்தணர்கள் வேதமோத தேவர்கள் பூமலர்பொழிய நாகிகள் பாட சகல வைபவத்துடன் சாச்சு வலியாமாய் விளங்கும் அக்கினியை வலம்வந்து சுபமுகூர்த்தத்தில் பத்மாவதியைப் பாணிக்கிரஹணம்செய்தார் கேளும் செளனகாதி மஹாமிஷிகளே என்றுகூறினார்.

அப்பால் அந்த செளனகாதிகள் சூதமுனிவரைப்பார்த்து ஒழுனி சிரேஷ்டரே அந்தபகவான் சரித்திரத்தைக்கேட்க எங்கள் மனதானது ஆவலுள்ளதாய் இருக்கின்றன. ஆதலால் மேல்நடந்த விருத்தாந்தத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமெனக் கேட்க சூதமுனிவர் அருளிச்செய்கிறார். பிறகு அப்பட்டணத்தில் இருக்கின்ற எல்லா மாதர்களும் பத்மாவதியின் கல்யாண மகோத்ஸவத்தைக் கண்டு பரமரூபம்நடங்கொண்டு பகவான் திருவடிகளை ஆலிங்கனம் பண்ணிக்கொண்

டார்கள். முன்னால் பத்மாவதியின் சுயம்வரகாலத்தில் ஸ்திரீபாவத்தை அடைந்தீர் அரசர்களெல்லோரும் பகவானிடத்தில் முறையிட நீங்கள் ரேவாநதியில் ஸ்நானம் பண்ணுவீர்களாகில் உங்கள் தோஷம் நிவர்த்தி யாய்விடும் என்றனர். பகவான் வாக்கியத்தைக்கேட்டு அரசர்கள் ரேவா நதியில் ஸ்நானம்பண்ணி எதாரூபத்தை அடைந்து பகவானுடைய சக்தியை மெச்சி துதிசெய்கிறார்கள்.

ஓ தேவாதேவனே ! உம்முடைய மாயையினாலே உண்டாக்கப்பட்ட ஜலத்தில் மூழ்கிக்கிடந்த மூன்று லோகங்களையும் மத்தியமாய் உருவெடுத்து மனுமுதலான பிரம்மாக்களை உண்டுபண்ணி அவர்களால் மறுபடி உலகங்களைச்சிருஷ்டிப்பண்ணிவைத்தமகாமினமே நீர்பல்லாண்டு வாழக்கடவீர். மறுபடியும் திதியின் பிள்ளையாகிய இரண்ணியாக்ஷனுனவன் இந்திரன்முதலான தேவர்களைந்நூர்த்தி பூமியெல்லாம் பந்துபோல் சுருட்டித் தனக்கு ஒருவராலும் மரணமில்லையென்கிற அகங்காரத்தினால் ஜலத்துக்குள் வசிக்க, அவ்வசர்களைக்கொன்று தேவர் கூட்டங்களையும் மனிதர்களையும் இரக்ஷிக்க முயன்று, வராகவதாரமெடுத்து இப்பூமியை ஜலத்திற்குமேலே கொண்டுவந்து, பூவுலகங்களைக்காத்து அவ்வரக்கனுடைய உயிரை மாய்த்த பரம்புருஷா எங்களைக்கார்க்கவேண்டும். மறுபடியும் பிரமன் வரத்தினால் மஹாபலத்தையடைந்து பூவுலகத்தை நாசம்பண்ணின இரண்ய கலிபுவினுடைய மரணத்தை விரும்பின மூப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் கொண்டாட நரஹிரூபத்தை யடைந்து அவன் பிராணனை மாய்த்த நரஹரியே உம்மை வணங்குகிறேன். இந்திரனுக்குத் தம்பியாகிய பலிச்சக்கிரவர்த்தியாகத்தை அலங்கரிக்க அவ்வரசனிடத்திற்குச்சென்று மூவடிமண் யாசித்து அவ்வரசனால் கொடுக்கப்படுங்காலத்தில் சக்கிரன் கர்வத்தை யடக்கி உலகரூபியாய் அவதரித்து சுவர்க்க மத்தியமென்கிற ஈருலகத்தையும் இரண்டடியாய்நந்து மூன்றாவது அடிக்கு பலிச்சக்கிரவர்த்தியின் கிரகிற்கு மருடம்போல் தன்திருவடியைப் பதிப்பித்து பாலபர்வத்தையடைந்த வாமனனே உம்மைவணங்குகிறேன். தாலதங்காள்ஐகயாள் முதலான நூர்வினீத அரசர்களை ஜமதக்கினியின்யாகப்பசுவைத் திருடினதால் உண்டானகோபத்தினால் இருபத்தொரு தலைமுறைவரையில் இப்பூமிபின் கண்ணுள்ள கொடிய அரசர்களைக்கொன்று அவர்கள் ரத்தத்தினால் பிதூர்த்தர்ப்பணம் பண்ணின பரசுராமா உம்மைத் துதிசெய்கிறேன். பௌலத்தியனுன ராவணனுனவன் பதினாலுலோகங்களிலேயும் தனக்கு நிகர் ஒருவருமில்லையென்று கர்வமடைந்து இலங்கைக்கிறைவனுபிறுக்கும்போது, பிரம்மாத் தேவர்

களால் பிரார்த்திக்கப்பட்டு ரவிகுலதிலகனுவதரித்து விஸ்வமித்திர ராலனேக அஸ்திரங்களை யுபதேசிக்கப்பெற்று கல்லுருவாயிருந்த கௌதமர் தாரத்தை பாததூளியினால் பெண்ணுக்கி சிவதனுசை யொடித்து சீதையைமணந்து வசிஷ்டர்முதலான ரிஷிகளோடு தன் கிரகமடைந்து, முடிசூட்ட விருப்பின சக்கிரவர்த்தியின் உள்ளத்தைக்கலைத்த கைகேசியின் திருவடியைத்தொழுது வனமேகி, பரதனுக்குப் பாதுகாமுடிசூட்டி தண்டகாரணிய மடைந்து இராவணனால் சீதையைப்பிரிவுற்று, வானரசைனியங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு சமுத்திரத்திற்கு அணைகட்டிச்சென்று இராக்கதர்களைப் பஞ்சுபோல்கொட்டி சீதையைக்கிட்டி விபீஷணனுக்கு முடிசூட்டி, அயோத்தியை யடைந்து தம்பிகளோடு முடிதரித்த ஸ்ரீ முகுந்தனே உன்னை வணங்குகிறேன். யதிகுலத்தை உத்தரிப்பிக்க வேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பெற்று வாசுதேவனா யவதரித்து, கம்சன் முதலான ராசுதர்களைவதைத்து பலபத்திரனென்னும் மற்றோருருவை யடைந்த பாலகிருஷ்ணனே யுன்னை வணங்குகிறேன். கர்மமானுஷ்டானத்தைத்தவறி கரபுருஷர்களுன்னும் பெயரையடைந்து காக்கைபோல் உருவேடுத்து ஜீவித்துவந்த மானிடர்களை சாமர்த்தியத்தினால் வசப்படுத்தி புத்தியை யுண்டுபண்ணிபுத்தனென்னும் பெயரையடைந்த பூபதியே உம்மைவணங்குகிறேன். இப்பொழுது வேதபாஹ்யாளான பெளத்த பாஷண்ட மிலேச்சர்களைக்கொன்று தர்மத்தைப் பரிபாலனம்பண்ணத் திருவுள்ளம்பற்றி கல்கியாபவதரித்து எங்களை ஸ்திரீத்துவமாகிய நரகத்தினின்றும் களாயேற்றி எங்களைக் கார்க்கவந்த கருணாநிதியாகிய கல்கியே உன்திருவடியை யடைகின்றேன். பிரம்மருத்திரோந்திராதிகளாலே துதிக்கப்பட்டு பரமாரந்தத்தை யடைந்த அந்தப் பரமபுருஷனைவன் கருணரசம்பெருகி கார்க்கக்கடவதான கடாசுத்தினாலே தன்னைத் துதித்துநின்ற அவ்வரசர்களையும் பிரமன்முதலானவர்களையும் கண்ணுற்றார்.

கல்கிபுராணத்தில் இரண்டாவது அம்சம்

மூன்றாவது அத்தியாயம் முடிந்தது.

கல்கியின் ஸ்மரணத்தினால் அநந்தன்வருதலாகிய

நான்காவது அத்தியாயம்.

இப்படிப் பிராமண ஸுத்திரிய சூத்திரான் முதலானவர்களால் துதிக்கப்பட்ட கல்கிபானவர், பிறப்புவளப்பு முதலியதர்மங்களை யுபதே

சிக்க, அதுகளைக்கேட்ட அரசர்கள் நின்மலமானசித்தத்தை யுடைய வர்களாய் புகவானே வணங்கித் தங்களுடைய பூர்வஜன்மத்தின் குணங்களையும், தங்களுக்கு ஸ்திரீத்வம் வந்த காரணத்தையும், கிழந்தன சுவரூபத்தையும், யௌவனம் பால்யம் முதலானதுகள் வருவதற்கும் காரணங்களையும், நாங்களறியாததர்மங்களையும் சொல்லவேண்டியது என்று வேண்டிக்கொண்டனர். அனந்தமுனிவரை ஸ்மரணம் பண்ணினவுடன் தீர்த்தயாத்திரை பண்ணிக்கொண்டிருந்த அனந்தமுனியானவர் கல்கியின் திருமேனியைக்கண்டு தரிசித்து மோகனம் அடையவேண்டுமென்ற ஆசையினால் வேகமாய் வந்து, கல்கியை வணங்கி எவ்விடத்தில் என்னகாரியஞ் செய்யும்படி அடிபேணுக்கு ஆக்ஞாபிக்கின்றீர் என்று அஞ்சலியஸ்தராய் சேவித்து நின்றார்.

அப்பால் அந்தக் கல்கியானவர் அனந்தரிஷியைப்பார்த்து ஓ! மஹாரிஷியே? எனக்கு விடையளிக்க வேண்டும் உம்முடைய அனுக்கிரகத்தினால் பார்க்கப்பட்ட காரியம் முடிக்கப்பட்டது. எது பார்க்கப்பட்டவில்லையோ அது முடியவில்லை என்று சொல்லி பிரயாணபிழைமாய் இருக்கும் கல்கியைப்பார்த்து சமஸ்த அரசர்களும் சொல்லத்துடங்கினார்கள். ஓ! மதுகுதன! அனந்தரிஷிபால் என்னசொல்லப் பட்டது. உங்களால் என்னசொல்லப் பட்டது அவைகளைச் சொல்ல வேண்டும் என்றனர். அரசர்களின் வாக்கியங்களைக்கேட்ட கல்கியானவர் அரசர்களே அவ்விஷயங்களை அந்த அனந்தரிஷியின் வாக்கினாலறிந்துக்கொள்ளுங்கள் என்று கட்டளைபிட்டனர். அரசர்கள் அனந்தரிஷியைவணங்கி ஓ ரிஷிபுங்கவரே! கல்கியினால் என்னசொல்லப்பட்டது. எந்த தர்மமார்க்கம் பிரகாசிக்கச்செய்தார். அது எந்த உலகத்தை யளிக் கத்தக்கது என்பதை அருளிச்செய்ய வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார் இவ்வாக்கியத்தைக்கேட்டு இருஷியானவரானுளிச்செய்கிறார். கேளும் அரசர்களே புரிகாபுரியில் எல்லா வேதங்களையும் மறித்து எல்லாபிராணிகளிடத்திலும் அன்புள்ளவராய் விந்துருமனென்னும் பெயரையுடைய என் பிதாவஸித்தார். என் மாதாவானவள் பதி பணிவிடை செய்துக் கொண்டுகாலத்தைக்கழித்து வருங்கால் இருவர்களுடைய யௌவனகாலத்தில் நபும்சக உருவான நான் பிறந்தேன். பிதாவுக்குத் துக்ககாமாய் உலகத்தார் நிந்திக்கும்படியான உருவத்தை யுடையவனாய் வந்தேன். என்னுருவத்தைக்கண்டு அடங்காத்துயரத்தையடைந்து வீட்டைக்கடந்து காட்டையடைந்து என் தந்தை தூயதீப நைவேத்தியங்களாலுபசரித்து சாந்தமூர்த்தியே ஓவாசகியைக்கண்டத்தில் தரித்தவனே ஐய

பாரத்தில் கங்கையைத்தரித்தவனே உன்னை வணங்குகிறேன் என்று தினந்தினஞ் சங்கரனைத் துதிசெய்து இருந்தார், அக்காலத்திலே சங்கரன் விருஷபாருடராய் என் பிதாவின்முன் பிரசன்னமாய் ஒபிரம்மரிஷியே! என்னவரம் வேணுமெனக்கேட்க என்பிதா வணங்கி என்பிள்ளைக்கு பும்ஸத்துவம் அளிக்கவேண்டுமென்றுகேட்டார். சங்கரன் அப்படியேகொடுத்தோம் என்றுசொல்லி மறைந்தருளினார். என் தந்தை பும்ஸத்துவம் என்கிறவரத்தை வாங்கிக்கொண்டு கிரஹம்வந்து சேர்ந்தவுடன் நான் புருஷநடக்லக யுள்ளவனா யிருந்தேன். இதைக்கண்டு என் தந்தை பரமானந்தங்கொண்டார். நான் யௌவனமுள்ளவனாயிருக்கக்கண்டு யக்கியராதன் பெண்ணாகிய குணவதியை எனக்கு கல்யாண முடிப்பித்தார். நான் அப்பெண்ணைப் பாரியையாகப்பெற்று கிரஹஸ்தாசிரமத்தையடைந்து சந்தோஷமுள்ளவனாப் இருக்குங்கால் என் மாதாபிதாக்கள் காலதர்மத்தை அடைந்தார்கள் அப்போது பந்துமித்திரர்களோடு என் மாதாபிதாக்களுக்கு உத்தர கிருத்தியத்தை யதாவிதியாய் நடத்திப் பிராமணாளுக்கு அன்னபானாதிக்களைப்பண்ணி சுத்தமடைந்தேன். பிறகு மாதாபிதாக்களின் பிரிவினாஸ் துயரத்தை அடைந்தவனாப் இல்லறத்தில் விரும்பமுள்ளவனா யிருந்தேன் ஸ்ரீமந் நாராயணனைக் குறித்து நான்செய்த ஜபஹோம்பாராயணம் முதலான கிருத்தியங்களால் அந்த பகவான் என்னுடைய ஸ்வப்பனத்தில் பிரசன்னராய் ஓ அனந்தனே இவ்வுலகங்களெல்லாம் மாயை என்று எனறியவில்லை இந்த சுகதுக்க ஜனன மரண மோகங்களெல்லாம் மிருத்துயு தேவதைக்கு சுவாதீனம் என்று அறியக்கடவாய் என்று சொல்லி அந்தர்தானமாயினார். அக்கணமே நான் மஹாநித்திரையை யடைந்தேன். அப்பால் மதுநாளுதயத்தில் அந்தபகவானுடைய வாக்கியத்தை நிர்ணயித்து பாரியையோடு புரிகாபுரியை விட்டு புருஷோத்தமத்தை யடைந்து பக்கத்திலிருக்கிற நிர்மாயாசிரமத்தை நானும் என்பாரியையு மடைந்தோம். அதற்குத் தென்பக்கத்திலிருக்கிற ஸ்ரீமந்நாராயணனைப் பஜனைபண்ணிக்கொண்டு மாயையைப் பார்க்கவேண்டுமென்று அந்த பகவத் சந்திதியிலிருந்து பாடி-ஆடி கூத்தாடிக் கொண்டு பரமானந்தத்தை யடைந்திருந்தேன். அந்நாளில் பனிரண்டாம் வருஷம் துவாதசி தினத்தில் பந்துக்களோடு சமுத்திரஸ்நானம் பண்ணப்போனேன். அந்த ஜலநிதியில் முழுகிக்கிடந்து எழுந்திருக்க சக்தியில்லாமலிருந்தேன், அப்பொழுது என்னை ஜலசரங்கள் செய்த உபத்திரவத்தினால் முழுகியெழுந்தெழுந்து வருத்தப்பட்டுக்கொண்டு பிரக்ஞையில்லாதவனாப் சமுத்திரத்தின் கென்பக்கத்தில் முழுகிக்கிடந்

தேன், என்னை விருத்தசர்மாவென்கிற பிராமணன் தன் நித்திய கருமங்
களை முடித்துவிட்டு தையையோடு என்னை எடுத்து உபசரித்து தன்பட்
டணத்துக்குக்கொண்டுபோய் பிள்ளையைப்போல பரிபாலித்தார்.

ஓ ராஜர்களே ! அப்படிக்காப்பாற்றிக்கொண்டு வருகிற நாளில்,
அந்த திவ்விய தம்பதிகளே எனக்கு தாய்தந்தைகளைன்று நினைத்திருந்
தேன் எனக்கு வேண்டிய ஷோடசோபசாரங்களைச்செய்து நாலுவே
தங்கள் ஆறுசாஸ்திரங்கள் முதலான கல்விகளில் அதிக சாமார்த்திய
முள்ளவனென்றென்னை நினைத்து அவருடைய பெண்ணை எனக்கு
விவாகம்பண்ணிவைத்தார். இரதிதேவியைப்போன்ற ரூபலாவண்யத்தி
னாலும் பதிசிக்ஞானை பிராமண விசுவாசம் தெய்வபக்தி முதலான
உத்தம குணங்களாலும் சிறந்த அசாருமதி என்கிற ஸ்ரீரத்தினத்தைக்
கண்ட நான் பரமசந்தோஷத்தை யடைந்து அவருடன் மன்மதனும்
ரதியும்போல கிரீடித்துவருகிற நாளில், ஐயனென்றும் விஜயனென்றும்
கமலனென்றும் விமலனென்றும் புதனென்றும் ஐந்துபிள்ளைகள் பிறந்தா
ர்கள். நான் புத்திரமித்திர களத்திராதிகளோடும், தனதானியங்களோ
டும் கூடி தேவர்களால் சூழப்பட்ட இந்திரன்போல் என்னை எல்லோ
ரும் நினைக்கும்படி வாழ்ந்துவந்தேன், அப்பொழுது ஜேஷ்டபுத்திர
னாகிய புதனுக்கு விவாகம்செய்ய எத்தனித்தேன், தர்மசாரனென்ற
இருபிறப்பாளன் எல்லா வாத்தியகூத நிருத்தியங்களோடு வேதவிதிப்
படிதன்பெண்ணை கந்திகாதானம் செய்தார். அப்பொழுது நான் என்
பிள்ளைக்குண்டான மகோதஸவத்தில் தேவரிஷி பிதூர்களுக்கு திருப்தி
பண்ணி வைத்தேன், பிறகு மகோததிஸ்நானத்திற்குப்போய் சமுத்திர
கல்லோலங்களா லலைக்கப்பட்டு மூழ்கி எழுந்தபிறகு கரையில் சூவா
தசிப் பாரணையிலாசையுள்ள, விஷ்ணுஸேவபராளான என் சினேகிதர்
களைக்கண்டு சந்தோஷித்தேன், அந்த சமுத்திரக்கரையில் பரமான
ந்த பரிதான என்னை எல்லாஜனங்களுங்கண்டு, ஓ அனந்தனே !
விஷ்ணுபக்தர்களுக்குள் சிறந்தவரான நீர் ஜலத்துக்குள்ளும் கரை,
யின்மேலும் மெய்மறந்து நிற்கின்றீர், எதைக்கண்டு இப்படி நிற்கின்றீர்
பாரணவேளை தப்பிவிடுகிறது எழுந்து பாரணபண்ணும் என்று
சொல்ல, ஓ ஜனங்களே ! நான் ஒன்றுங் காணவுமில்லை கேட்கவு
மில்லை, நான் பாரணபண்ணமாட்டேன் நான் காமபரவசனாய் பக
வன் மாயையினால் மூடப்பட்டவனாய் தடுமாறுகிறேன். சினேகந்தி

னாலும் மோகத்தினாலும் எவ்விடத்திலேயும் சேஷமத்தை அடையவில்லை என்னுடைய அஞ்ஞானத்தை யாரறிவார்கள் பாரியை யிடத்திலும் தனத்தினிடத்திலும் புத்திரனிடத்திலும் பேராசைகொண்டு அவைகளையேசத்தியமென்று நினைத்து பிரமித்து நிற்கிற வெண்ணைக்கண்டு ஹோவென்றுரோதனம் பண்ணிக்கொண்டு நின்றான். அவனைக்கண்டு நான் அடிபெண்ணே ஏன் என்பக்கலில் நின்றுகொண்டழுகிறாய் என்று கேட்டேன் இப்படி யிருக்கையில் தெய்வவசமாய் ஒரு அன்னப்பக்கையானது நல்லவாக்கியங்களால் என்னை சுவஸ்தசித்தனாகப் பண்ணும் பொருட்டு அவ்விடத்திற்கு வந்தது, அப்பறவையானது அதிக தைரியமுள்ளதாயும் எல்லாவற்றையு மறிந்ததாயும் தர்மமான குணமுள்ளதாயும், சூரியனைப்போல் ஒளியும் காந்தியும் உடையதாயும் ஜிதேந்திரியாயும் சாந்தமாயும் சோகமோகங்களை நீக்கினதாயுமிருந்தது. அப்பாலந்த ஹம்ஸமானது அங்கே உட்கார்ந்தது. அங்குள்ள ஜனங்கள் ஓஹம்ஸமே! அனந்தன் என்பவர் என்ன காரணமாய் இப்படிப்பட்ட ஸ்திதியில் இருக்கிறாரென்று கேட்டார்கள். ஜனங்களையும் அனந்தனையும் நோக்கி அன்னம் சொல்லத்தொடங்கிற்று.

நான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

ஓ அனந்தனே ! புதன்முதலான பிள்ளைகளையும் நவரத்தினங்கள் நிறைந்த வீட்டையும் தாஸ்தாஸவர்க்கங்களா லீண்டான சுகத்தையும் விட்டு இவ்விடத்திற்கு எப்பொழுது வந்தீர், சமுத்திரக்கரை சஞ்சாரத்திற்கு வந்து சோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கிறீர். நீர் எழுபதுவயதுள்ளவராயிருக்கிறீர். நான் முப்பது வயதுள்ளவனென யிருக்கிறேன், உமக்கும் எனக்கும் எவ்வளவோ வித்தியாசமிருக்கிறது, உம்முடைய பாரியாள் ஒருவர் கண்களிலும் படாத மஹா பதிவிரதைபா யிருக்கின்றாள். நீர்எங்கே நான் எங்கே, நீர் கிரஹஸ்தர் நான்சன்னியாசி, உமக்கும் எனக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம். இது இந்திரஜால வித்தைபோலிருக்கின்றது. இன்னும் சொல்லுகிறேன், நீர்சுவதர்மத்தை யனுஷ்டிக்கவல்லவர். நான் சர்வசங்கபரித்தியாகம் பண்ணினவன், உமக்கும் நமக்குமுள்ள சிநேகமானது பாலனுக்கும் பழித்தனுக்கும்போலாகும். பார்த்திரா ஒரு வருக்கொருவர் சம்பந்தமாவதும் சிநேகமாயிருப்பதும் சர்வேஸ்வரன் மாயாவிசேஷமே அப்பேர்ப்பட்ட மாயாஸ்வரூபத்தை அறிவதுதூர்

பம். எப்பொழுது அவ்வைத பாவத்தை அடைகிறானோ அப்பொழுது தான் மாபாஸ்வரூபம் வெளியாகும் என்றுரைத்து சமீபத்திலிருக்கும் மார்க்கண்டேய மகாரிஷியைப்பார்த்து சொல்லுகிறது ஓ மார்க்கண்டேயரே! நீர் பிரளயகாலத்தில் எதையெதை எப்படிச் சுண்டிர் என்று வினவின அன்னத்தைப்பார்த்து மார்க்கண்டேயர் சொல்லுகிறார். ஓ! மகாபுருஷனே! மஹாந்தகாரமானது உலகமெல்லாம்விடாபித்து ஒன்றுந்தெரியாமல்போய்விடும். அப்பால் மூன்றுலகங்களும் நீரில் அமிழ்ந்து பிரம்மமானதுதன்மாத்திரையை யடைந்து எங்கும் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும் அப்பால் அந்தப் பிரம்மமானது இரண்டுவிதமாய்ப் பிரிந்து பிரகிருதி பென்றும் புருஷனென்றும் நாமரூபத்தை யடைந்து சுயம்பிரகாசமாய்காலமென்றும், கர்மமென்றும் அகங்காரமென்றும் பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம், சப்தம், ஸ்பர்சம், ரூபம், ரசம், கந்தம், என்று பத்துநாமங்களை யுடையதாயும் அப்பால் பிரம்ம ருத்திரேந்திராதிகளும், தேவர்களும், உண்டாவார்கள். மாயாபலத்தினால் ஜீவராசிகள் யாவும் மூடப்பட்டிருப்பார்கள். அப்படிப்பட்ட மாயையைத் தடுப்பதற்கு யோகிகளாலும் முடியாது. எந்த பகவானுக்கு எந்த மாயையானது சுவாதீனமோ அந்தபகவானுலே மாயாபலத்தை யறியவேண்டும் அந்த மாயையில் பிரம்மாதேவர்கள் அகப்பட்டுக்கொண்டு விழிக்கிறார்கள்.

அந்த மாயையைத் தடுப்பதற்கு ஒரு வழியுண்டு அதென்னவென்றால், பகவானுடைய திருவடியில் பூரண பக்தியுடன் இடைவிடாமல் தைலதாராவச் சின்னமாய் பஜனை பண்ணுகிறவர்களை மாயை யணுகாது (ஸ்ரோ || யெஹஜ்ஜனிஹுஷாதித்யாஃ தெவ்யாரெவ ஜிஹ்விஜ | சூந ஹதூந ஸஸுஸூஹீயம் ஜிஜாயா ஷாரத்யுயா ||) ஆதலால் எல்லோரும் மாயையினால், வலைக்குள்ளகப்பட்ட பகூதிகன்போல் தடுமாறுகிறார்கள். தவத்தினால் அக்கியானத்தைநீக்கி ஐம்புலன்களை யடக்குவதும் செய்யலாம் என்று கூறினர் இவ்வாக்கியத்தைக் கேட்ட அனந்த னானவர் நான் இந்த க்ஷணத்தில் நாட்டையகன்று காட்டையடைந்து இந்திரியங்களை யடக்கிக்கொண்டிருக்கிறேனென்று புறப்பட்டு ஆரண்யத்தை யடைந்து இந்திரியங்களை யடக்க எத்தனித்தபோது சொல்லுகிறார். நான் தவஞ்செய்தாலும் என்னுடைய மனதானது தனகனக வஸ்துமுதலான வைகளைவிட்டுப் பிரியாமல் சஞ்சலப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறது என்று வருத்தப்பட்டு யோசிக்குங்காலத்தில் அந்த பத்து இந்திரியங்களுடைய அதிஷ்டான தேவதைகளான காற்று, திக்குகள் சூரியன், வருணன், அசுவனி தேவர்களிருவர்கள், அக்கினி, இந்திரன்,

மத்திராவருணி உபேந்திரன், ஆகிய பத்துதேவர்களும் எனக்கெதிரில்
 ஈந்து நாங்கள் பத்துபேரும் உம்முடைய தேகத்தில் நகங்கள்போல்
 பிரியாமலிருந்தோம் எங்களைப் பிரிய அடிப்பது உமக்குத் தர்மமன்று
 விறுதாவாய் எங்களைத் தெருத்த எத்தனம்பண்ணுகிறீர் எங்களை
 வட்டினாலும், கொன்றாலும், மரணத்தை யடைவார்கள். குருடர்க
 டையவும், செவிடர்க ளுடையவும், சிதலமான இந்திரியங்களையுடை
 வர்களுடைய மனதையும் பார்க்கிறோம். ஜீவாத்மாவுக்குச் சரீரம் ஒரு
 டுபோலவும் அந்த வீட்டிற்கு மனதானது ஆதாரமாயும், அந்தமன
 டுக்கு புத்தி ஆதாரமாயும், அந்த புத்திக்கு நாங்க ளாதாரமாயும், விள
 குகிறோம். கர்மானுகுணயான சரீரத்துக்கு மனதானது பந்தத்தைப்
 பாக்கடிக்கின்றது. அந்த பரமாத்மாவின் மாயையால் ஸம்ஸரிக்
 றார்கள். ஆதலால் எல்லாவற்றிற்கு மனதேகாரணம் ஆதலால் மன
 த யடக்கக்கடவீர் (ஸ்ரீ ॥ உபேந்திரே ॥ ௨௦ ॥) காணன் னவந்
 3௧௭யொஃ ||) ஆதலால் மனதை யடக்குவதற்காக நாராயணனைப்
 ஐனை செய்யக்கடவீர். அந்த ஹரிபக்தியானது சுகத்தையும், மோக்ஷ
 தையும், பிரம்மானந்தத்தையும் கொடுக்கவல்லது. ஹரிபக்தியில்லாமல்
 வனுக்கு ஜன்மகோச மடங்காது என்று சொல்லி மறைந்துவிட்டார்
 ஈ.ஓ! அனந்தனே ! கல்கிபகவானைத் தரிசித்து சுகவீட்டை யடைய
 ம் என்று கிளியால் போதிக்கப்பட்ட நான், பாபகுலத்தை நாசம்ப
 ணை வல்லவரான கல்கிபகவானைக் காணவந்தேன். அருபியான கல்கி
 ள் ரூபத்தைக்கண்டு தேடுவதற்கரிதான அவன் திருவடிகளைத் தொட்
 டன் பதமில்லாத வாக்கியத்தின் அர்த்தமானது கேட்கப்பட்டேன்.
 படி அனந்தனால் போதிக்கப்பட்ட முனியானவர் தாமரைக்கண்
 ணை வணங்கித் தன்னிருப்பிடம்போய்ச் சேர்ந்தார். அந்த ராஜாக்க
 ம் முனி வாக்கிபத்துக்கே நிர்வாணகதியை அடைந்தார்கள். இந்த
 ஈந்தனுடைய விருத்தாந்தத்தையும், சகலபாபத்தைப்போக்கும் கல்
 கவான் சரித்திரத்தையும் கேட்டும் பட்டனம் பண்ணியும் நடக்கும்
 ராமுதும், தூங்கும்பொழுதும், போஜனம்பண்ணும்பொழுதும் எவன்
 கிறானே அவனுக்கு அபமிருத்யு தோஷமும் தாரித்திரதோஷமும்
 வேதனையும் சம்ஸாரதுக்கமு முண்டாக மாட்டாது என்று சொ
 றார்.

கல்கிபுராணம் இரண்டாவது அம்சத்தில்

ஐந்தாவதத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆறுவதுஅந்நியாயம்.

கீல்கிபகவான் சிம்மளகிராமத்திற்கு வருதல்.

இப்படி அனந்தன் வாக்கியத்தைக்கேட்ட ராஜக்கூட்டங்கள் போன பிறகு கல்கி சிம்மளக்கிராமத்திற்கு பிரயாணப்பட எண்ணங்கொள்ள இதையறிந்த இந்திரனானவன் விசுவகர்மாவை யழைத்து ஓ ! விசுவகர்மாவே ! சாஷாத் நாராயணன் கல்கியாயவதரித்த சிம்மளக்கிராமத்தில் அநேகமான கோபுரப்பிரகாரங்களும், மகாதேரணங்களும், சூரிய மண்டலத்தை யளாவும் கோபுரங்களும் சந்திரனைத் திரஸ்கரிக்கும் ஸ்படிகக்கற்களால் கட்டப்பட்ட சுவர்களும் மாணிக்கங்களால் செய்யப்பட்ட மாளிகைகளும் கோமேதகங்க ளிறைழந்த கொடுங்கைகளும் வைரங்களிறைழந்த வாவினும் பச்சைகளிறைழந்த பதுங்குகளும் புஷ்ப ராகங்களிறைழந்த செய்யாகிருஹங்களும் வழிப்போக்கர்க்கோயழைக்கும் வாதாயனங்களும் மேகமண்டலத்தை யளாவும் மேல்க்கட்டுகளும் நாகரீகமான நாடகச்சாலைகளும் ரம்மியமான ரங்கஸ்தலங்களும் இன்னும் அலங்காரமான தோட்டங்களும் மல்லிகை முல்லை, இருவாஷி, முதலியவைகளும் பாடலி, புன்னாகம், அசோகம், அல்லி, குடஜம், குடஜகம் முதலான விருகஷங்கள்நிறைந்த தோட்டங்களும் அத்தோட்டத்தில் கோதிலங்கள் வண்டுகள் முதலான பக்ஷிவர்க்கங்களும் சாதகம் சக்கிரவாகம் சகோரம் அன்னம்முதலான நீர்ப்பறவைகளும், யானைசாலை குதிரைச்சாலைகளும் அநேகவிதமான பௌமங்களும் நிறைந்த இந்திரலோகம்போன்ற உலகத்தைச் சிருஷ்டிபண்ணக் கடவீரென்றுரைத்தான். வாஸவன் வாக்கியத்தைக்கேட்ட விசுவகர்மாவானவன் அப்படியே தேவர்கள், யக்ஷர்கள், கின்னரர்கள், முதலானவர்கள், பிரம்மிக்கு ம்படி நகரத்தைபுண்டுபண்ணினான் பிற்பாடந்த கல்கிபகவான் ஸமஸ்த சேனையோடு காடு மலையைக்கடந்து சமுத்திர தீர்த்தையடைந்தார். பிருகத்திரதனாவர் கௌமுதியோடு முதிதராய் பத்மாவதியையழைத்து ஸ்திரீரத்தினமே எவ்வளவுகாலம் வாஸம்பண்ணினாலும் புறந்த கத்தைவிட்டு நீங்கஸ்திரிகளுக்கு மனம்வரமாட்டாது. அப்படிக்காபினும் ஸ்திரீகள் எல்லாரும் புருஷனிடத்திலிருந்து காலத்தைக் கழிக்க வேணுமென்று மனுபாக்கிபவலகியர் மரீசிமுதலான ரிஷிகள்சொல்லியிருக்கிறார்கள். எப்படியென்றால், (|| ஸ்ரீ|| ஹிதாராக்ஷகி கௌரோர ஹதாராக்ஷகி பெளவநெ | ராக்ஷகி வாக்ராவாயுகெடுதலுநீவா கனூபிஷுஷகி || வதிரெகொமாரகலீனா வதிரெவ வராய மரி வதிரெவவராவகுஷாவகி நெஷுலா மஸுஸபி ||) என்று

உபதேசித்து பெண்ணுக்குப்பதினாயிரம் யானைகளையும், இருபதாயிரங் குதிரைகளையும், தாசிதாஸவர்க்கங்கள் யாவும் கொடுத்து பத்மநாபன் பின் தொடரச்செய்தான். உடனே கல்கிபகவான் அஞ்சுகத்தைப் பார்த்து, பிராணபதமான கிள்ளையே நீமுன்னுதாய்ச் சமுத்திரத்தைக் கடந்து சிம்மளத்தில் விசுவகர்மாவினால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட வீடுகளைக் கண்டு என்னுடைய க்ருத்திவர்க்கங்களுக்கு என்னுடைய சேஷமத்தைச் சொல்லக்கடவாய். நான் கல்யாணம் செய்த விபரமும் என்னுடைய பரிஜனங்களுடைய சேஷமத்தையும் சொல்லக்கடவீர். நான் சர்வசைன்னியங்களோடு பிரப்பாடு வருகிறேன் என்றுரைத்த கல்கியின் வாக்கியத்தைக்கேட்ட அஞ்சுகமானது ஆகாயமார்க்கமாய்க்கிளம்பி சமுத்திரத்தைக்கடந்து ஏழுயோஜனையுள்ள சிம்மளகிராமத்தை யடைந்து பிராமணசூத்திரியவையிசிய ஜாதிகளால் சூழப்பட்ட ராஜவீதிகளையும் முதல்வருணத்தார் ஒழியாமற்சொல்லும், வேதங்களையும் இரண்டாவது வருணத்தார்செய்யும் கருமங்களையும் மூன்றாவதுவருணத்தார் செய்யும் வர்த்தகவிருத்தியையும் நான்காவதுவருணத்தார் செய்யும் தர்மங்களையும் யோகங்களையும் கண்டு இது பிரம்மலோகமோவென்று தியங்கித் தெளிந்து மனிதர்கள் பூமியில் நடக்கிறார்கள் ஆதலால் பிரம்மலோகமன்றென்று நிதானித்து அப்பால் போகும்போது, வைணிகாள் பாடும் பாட்டுகளையும், ஸ்திரீகள்நடனம்பண்ணும் நாட்டியத்தையும்கண்டு மயங்கி இதுஇந்திரலோகமோவென்றுநினைத்து, எல்லாவேசிகளும் இமைகளைக்கொட்டிப் பிடிக்கும்அபினயங்களால் இது இந்திரலோகமாகாதென்று நிதானித்து அதைக்கடந்து அப்பால்சென்று தங்கவண்ணமான ரூபங்களுள்ள சிலர் வாயினால் பாடிக்கொண்டிருக்க கந்தர்வலோகத்திலிருக்கிற கந்தர்வர்களோ என்று பிரமித்து நின்று இவர்களுடைய கால்களைக்கண்டு கந்தர்வர்களுக்குப் பாதமில்லாமையால் இவர்கள்கந்தர்வர்கள்ஆகமாட்டார்கள் என்று நினைத்து அப்பால் வெகுதூரம்போய் அவ்விடத்தில் பாசகர்கள் அலமலமென்று சொல்வதைக்கண்டு, இது குபேரலோகமோவென்று தியங்கிநின்று குபேரலோகத்தில் பாசகர்கள்கிடையாது, இவ்விடத்தில் பாசகர்களிருக்கிறபடியால் இது குபேரலோகமாக மாட்டாதென்று நிதானித்து, மனதிலடங்காத ஆனந்தங்கொண்டு விஷ்ணுயசஸ்ஸின் கிருகத்தை யடைந்து அவரை வணங்கிப் பகவானுடைய சரித்திரங்களையும் பத்மாவதியின் விவாகத்தின் வைபவத்தையும் சொல்லிற்று. எல்லாப் பிரஜைகளும் பகவானுடைய வரவைக்கேட்டுப் பரமானந்த பரிதராய் சுவர்ணமயமான சூம்பங்களை எடுத்துக்கொண்டு

புறப்பட்டு வந்தார்கள், தவிர சிம்மளகிராமத்தில் தெருங்கள்தோறும் மகரதோரணங்களும் மணிமய தீபங்களும் சந்தனாகுருதூபங்களும், சாந்தமான தூளிகளும், மங்களவாத்தியங்களும், மாணிக்கமாலைகளும், தூண்டாவிளக்குகளும், விளங்குஅலங்கரித்து, வின்பரவும்சத்தங்களும்கூட, வீணாக்களங்களும், மாதநாட்டியங்களும், பிரம்மகோஷங்களும், தம்புருவாத்தியங்களும், கரதாளங்களும், காப்பிரிய டங்காக்களும் முழங்கி, புஷ்பித்த பலவித விரகூதங்களும், பாடலிமாங்களும், மல்லிகைமலர்களும், மழைபோல் பொழியும் மகரந்தங்களும்நிறைந்திருக்க, பரிஜனங்களோடு பகவானைக்காண எதிர்ப்பெருங்கள். இப்படி யிருக்குங்காலத்தில் கல்கியானவர் சமுத்திரத்தைக் கடக்க யோசித்துக்கொண்டிருக்கும் போது பகவானுடைய கிருபையால் ஐலமானது கல்லிட்போலிருக்கக் கண்டு களிப்புகொண்டு சைந்தியங்கனோடு புறப்பட்டு மஹோத்தியைக் கடந்து சிம்மள கிராமத்தை நாடிவந்தார். அப்போது சிம்மளக்கிராமவாசிகள் பத்மாவதியோடு கூடிய பகவானைக்கண்டு ஆனந்தக்கூத்தாடியார்கள். அப்பால் விஷ்ணுபஜஸ்வைக்கண்டு சாஷ்டாங்க பிரதிட்சணம்பண்ணி நமஸ்கரித்தார்கள். கல்கியின் தாய்கந்தைகள் தன்புத்திரனைக்கண்டு காடாவிங்கனம்பண்ணிபத்மாவதியின் முதசந்திரனைக்கண்டு சந்தோஷ மடைந்தார்கள் இப்படி யொருவருக்கொருவர் சேஷமவிசாரணைச் செய்துக்கொண்டு நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் சிம்மள கிராமத்தை யடைந்து பத்மாவதியோடு வாழ்ந்து வந்தார். கல்கியானவர் பத்மாவதியின் வயிற்றில் ஜபனென்றும் விஜபனென்றும் இரண்டுபிள்ளைகளைப்பிறப்பித்தார். இந்த மஹோத்தவத்தைப்பார்க்க அநெகங் கோடி அரசர்கள் வந்து காசுதியைக்கண்டு ஆனந்தித்துத் தங்கள் தங்களிருப்பிடம்போய்ச் சென்றார்கள்.

அப்பால் கல்கியின் பாரிபாண சாமகலையானவள் பிருஹத் கீர்த்தியென்றும், பிருஹத்பாகுவென்றும் இரண்டு புத்திரனை யுண்டிபண்ணினாள். பிராக்ஷியனுவன் சன்னிதியின் வயிற்றில் யக்ஷியனென்றும் விக்ஷியனென்றும் இரண்டு புத்திரனை யுண்டிபண்ணினான். சுமந்திரானுவன் மாலினி வயிற்றில் சாலன் என்ற புத்திரனை யுண்டு பண்ணினான்.

திக்குவிஜயம்.

உடனே கல்கியானவர் அசுவமேதயாகம் செய்யக்கருதி பிதாவைக்கண்டுவணங்கி நான் எல்லாத் திசைகளுக்கும்போய் துஷ்ட ராசிகளை ஜெயித்துவந்து தனகனகம் முதலான திரவியங்கள் கொடுக்கிறேன் அசுவமேதயாகம் செய்யலாமென்றுசொல்லி சேனுகனங்க

ளோடு புறப்பட்டு முதல்முதல் கீடபுரத்தை யடைந்தார். அவ்விடத்தில் வேத சாஸ்திரங்களின் முறைமைதெரியாதவர்களாயும், தேவயக்கியம் பிதூர்யக்கியம் முதலான கர்மங்கள் இல்லாதவர்களாயும் மாயாவாதிகளாகியும், தேகத்தையே தெய்வமென்றும் ஆகாரம் ஸ்திரீபோகம் முதலான காரியங்களே பிரதானமாயுடையதென்று கூறும் பௌத்த கணங்களையும் கண்டு இவர்களை அடியோடு நாசஞ்செய்ய வேண்டுமென்று யோசனைசெய்து முற்றிக்கை போட்டுக்கொண்டிருந்தார். பௌத்தகணங்களுக்கு அரசனாகிய ஜிஜ்ஞேதேவன் கல்கியின் வரவைக்கேட்டு அடங்காக்கோபங்கொண்டு அநேகஅக்ரோணி சேனைகளோடு புறப்பட்டு பட்டணத்துக்கு வெளியில் வந்தான்.

ஆறாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஏழாவதத்தியாயம் பௌத்தயுத்தம்.

சூதபுராணிகர் சொல்லுகிறார் எல்லாப் பாவங்களையும் போக்கவல்லவரான கல்கியானவர் எல்லாச்சேனைகளுடனே புறப்பட்டு நானாவிதமான யுத்தஞ்செய்து எதிரிகளின் சேனைகளைப் புறங்காட்டி யோடச் செய்து அட்டகாசங்கள் பண்ணிக்கொண்டிருக்குங்காலத்தில் தலைவிரிகோலமாய் ரத்தவஸ்திரங்களை யுடுத்திக்கொண்டு ஓடும் மாயாவாதிகளையும் புத்தகணங்களையும் கண்டு கல்கிபகவான் சொல்லுகிறார். ஓ! பௌத்தகணங்களே! ஓடாதேயுங்கள். பராக்கிரமத்தை யடைந்து யுத்தஞ்செய்யுங்கள் உங்களாண்மையைக் காண்பிக்கக்கடவீர். ஓ ஜினதேவரே! உம்மை குருவென்று கொண்டாடும் பௌத்தக் கூட்டங்களுடைய புத்தியை என்னசொல்வேன். ஓ பித்தம்பிடித்த புத்தாதிபனே! என்று சொல்லும் கல்கியின் வாக்கியத்தைக்கேட்டு ஜினதேவன் கோபங்கொண்டுகூலாயுதத்தை யெடுத்துக்கொண்டு கல்கிக்கெதிரில்வந்தான். அனந்தரம் கல்கியானவர் பரிஜனங்களோடு ஜினதேவருக்கு எதிரில் வந்து தன் வில்லைவளைத்து குணத்தொனிசெய்து ஜினன் சூலாயுதத்தை தும் ஸம்பண்ணினார்.

உடனே கல்கிபகவான் பூமியைப் பாய்போல்கருட்டி ஒரு பாணமாக்கி ஜினனன்மேல் பிரயோகம்பண்ணினார். ஜினதேவன் கோபங்கொண்டு கல்கியின் அஸ்திரத்தையும், கவசத்தையும், சேதித்தான் அதனால், மூர்ச்சையாய் தரையில் விழுந்தார். விசாகயூபன் ஜினதேவ

னால் மூர்ச்சையாய்க்கிடக்கும் கல்கிபகவானே ரதத்திலேற்றி உபாரித் தான். உடனே கல்கிபகவான் களைதெளிந்து தன் சேனாஜனங்களைச் சமாதானப்படுத்தி தான் ஒரு சூலத்தை எடுத்துக்கொண்டு உன்னதமான குதிரையின்பேரிலேறி ஜினதேவனுக்கெதிரில் வந்து அவனையும் அவன் சேனையையும் பாணங்களாலும், அஸ்திரங்களாலும், கதையினாலும், கால்களாலும், தடிகளாலும், அடித்து தும்ஸம்பண்ணினார் அப்போது பவுத்தகணங்கள் மூச்சு விடுவதற்கு ஸ்வாதினமற்று உயர்க்கின்ற ம்பி தீவாந்தரங்களில் ஓடியொளித்துக்கொண்டார்கள். சிலர் ரணக்களத்தில் மடிந்தார்கள், விசாகயூபனானவன் அன்பதினாழிரவரைக் கொன்றான், பிராக்கியனானவன் பத்துலகுகும் சேனையுக்கொன்றான், சுமந்திரனானவன் ஐந்துலகுகும் சேனையுக்கொன்றான். இப்படியாக எதிரி சேனையுக்கெல்லாம் கொன்று மிச்சமாயிருக்கிற ஜினதேவனுக்கென்று சிரித்து ஒ ஜினதேவனே ! குருவென்று பேர்வழித்து பௌத்தக்கூட்டங்களை மோசம்பண்ணி பவிஷ்டனென்று பெயர்வழித்துக் காலத்தைக் கழிக்குங் கபடசந்நியாசியே என்னுடைய பெலம் தெரியாமல் என்னிடத்தில் யுத்தத்துக்குவந்தீர். நான் பிரயோகம்பண்ணும் பாணங்களால் நாசத்தை யடையப்போகிறீர் என்றுரைத்த கல்கியின் வாக்கியத்தைக்கேட்டு ஜினதேவன் சிரித்துச் சொல்லுகிறான். ஒ கல்கியே ! பௌத்தர்களெல்லாம் பிரத்தியக்ஷவாதிகள் நீங்கள் அப்பிரத்தியக்ஷவாதிகள் நீர் தெய்வமாயிருப்பது வாஸ்தவமாயிருந்தால் என்றோடு எதிர்நின்று சண்டைசெய்யக் கடவீர் என்றான். இப்படி நிந்தையான வாக்கியங்களைச் சொன்னதால் கல்கிபகவான் கோபத்தோடு வில்லைவளைத்து நானேறிட்டு பாணவருஷங்களைப் பொழிந்தார். உடனே ஜினதேவன் ஆக்கினேயம் வாயவ்வியம் ஐந்திரம் கௌபேரம் முதலான அஸ்திரங்களைப் பிரயோகம்பண்ணியும் கல்கியின் மகிமையால் விருதாவாய் விட்டது. இதெப்படி இருந்தது என்றால் ஊஷாபூமியில் விரைத்த விரையையப்போலும், வேதந்தெரியாத பிராமணனுக்குக்கொடுத்த தானம் போலும் இருந்தது. (சுஸ்ரோத்திரேஷா ௧௫௮) இப்படித் தன்பாணங்களும், வில்லும், வீணையப்போனதைக்கண்டு ஜினதேவன் வருந்தப்பட்டுப்பின்னும் தழிரியத்துடன்விருஷபத்தின்மே லேறிக்கொண்டு சூலாயுதத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு பகவான் எதிரில்வந்தான். அப்போழுது பகவான் கோபத்தை யடைந்து கிளம்பி ஜினனது மயிரைப் பிடித்திழுத்துக் கீழேதள்ளி ஒருவரோடொருவர் சாணூர சௌரி போலவும் இராம ராவணன்போலவும், விருத்திர வாலவன்போலவும்,

சண்டையிட்டு கால்களா லுதைத்துக் கைகளால்குத்தி இருகால்களை யும் பிடித்து யானையைக்கொல்லும் சிங்கம்போல் கிழித்துப் போட்டார். ஜினன்விழுந்து மரணத்தையடைந்ததைக் கண்ட லேளத்தர்க ளெல்லோரும் அப்போ அப்போவென்று அழுது பெருங்கோஷ்டம் பண்ணினார்கள்.

இப்படி ஜின்தேவன் மரணத்தை யடைந்ததைக்கண்ட அவன் தம் பியான சுத்தோதனன் கோபங்கொண்டு பாதசாரியாய்க் கதாயுதத்தை யெடுத்துக்கொண்டு கல்கியின் முன்வந்து நிற்க, கல்கியானவர் பாணம ழையினால் சுத்தோதனன் தேகம் தெரியாமல்முடிச் சிங்கம்போல் கர் ஜனை பண்ணினான். உடனே சுத்தோதனனும், கல்கியும், ஒருவரோ டொருவர் மல்லயுத்தமும், பாகுயுத்தமும், முஷ்டியுத்தமும் பண்ணி சுத்தோதனன் கதாயுதத்தை முறித்து கைகளினால் அறைந்து சுத்தோ தனனை மண்ணில்விழ்த்தினார். மறுபடியும் சுத்தோதனன் எழுந்திருந்து கல்கியை மற்றோர் கதையாலடித்தான். அதனால்கல்கி ஐம்புலன்களுங் கலங்கி மொட்டைமரம்போல் நின்றார். அதுகண்டு சுத்தோதனனுன் வன் மகா பலமுள்ள மாயாஸ்திரத்தைப் பிரயோகஞ்செய்ய யோசிக் குங்காலத்தில் தேவர்கள் அசுரர்கள் முதலான முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களும் கண்டு நடுநடுங்கினார்கள். இதைக்கண்ட பௌத்தர்களின் சேனைகள் உத்ஸாஹத்தோடு சுத்தோதனன் செய்த உபாயத்தைக் கண்டு சந்தோஷங்கொண்டு அநேகங்கோடிமிலேச்ச கணங்களோடு யுத்தசன்னத்தமாய்ப் புறப்படுங் காலத்தில் அந்த மாயாசக்தியானவன் சிம்மத்துவஜங்கட்டிய ரதத்தில் டாகினி-சாகினி-மோகினி-என்று சொல் லப்பட்ட சூதூத்திர தேவதைகளால் சூழப்பட்டு பிரபலமான அஸ்திர ங்களோடு புறப்பட்டு கல்கியின்முன் வந்தாள். இதைக்கண்ட கல்கி யின் சேனைகள் பெருங்காற்றிலகப்பட்ட பஞ்சுபோல் மூலைக்கிழுலை யோடினார்கள். சிலபேர் கையிலிருக்கும் ஆயுதங்களை நழுவிட்டு சித் திரப் பதுமைபோல் அசைவற்று நின்றார்கள். தன் பிராதாக்களும் பந்துக்களும் இந்தப்பிரகார மிருக்கக்கண்ட கல்கிபகவான் மாயாதேவி யைக்கண்டு ஓ பிறியமுள்ளவளே என்னிடத்தில் வரக்கடவாய் என்று ரைத்தார் கல்கியின் வாக்கியத்தைக்கேட்ட மாயாதேவியானவள், அன் புமேலிட்ட நாயகியானவள் நெடுங்காலம் பிரிந்திருந்த தன் கணவ னைக் கண்டதுபோல் அதிக ஆசையுடன் கல்கியின் சநிரத்தில் கலந்து விட்டாள்.

உடனே பௌத்தகணங்கள் மாயாதேவியைக் காணாமல் ஹோவென்று அழுதுக்கொண்டு அம்மா தாயே நாங்கள் என்னசெய்வோம் எங்களைச் சத்துரு கையில் காண்பித்துக்கொடுத்தாயே எங்கள் பலமெல்லாம் போய்விட்டதே நாங்கள் இனி என்னசெய்வோம் என்றழுதுக் கொண்டோடத் தலைப்பட்டார்கள். அப்பொழுது கல்கியானவர் தன் சேனைகளைக்கண்டு ஓ! ஜனங்களே! நாம் ஜயம் அடைந்தோம். இந்த மிலேச்சகணங்களைக் கொல்லுவோம் வாருங்கள் என்றுரைத்து பெரிய கத்தியை யெடுத்துக்கொண்டு உயர்ந்த குதிரையின் மேலேறி வெற்றி பொருந்திய வில்லையும், சூரியனையொத்த கவசமும், பாம்புபோன்ற அங்குலித்திராணங்களும், ஆழமான கிணர்போன்ற அம்பராப்பெட்டியும், கோடிசூரியோதயம்போல் விளங்கும் கிரீடமும் யௌவனஸ்திரிகளெல்லாங்கண் டானந்தங்கொள்ளும் சரீரமும் ஸ்வஜனங்களைக் கார்க்கும் கடைக்கண்களும்முள்ள கல்கிபகவானைக்கண்ட பௌத்தகணங்கள் நடு நடுங்கினார்கள். ஸ்வஜனங்களைக்கார்க்க வல்லவராயும், பாபங்களைப்போக்க வல்லவராயும், சராசரங்களை குகூகிக்குள்ளைத்து ரகூகிக்கும் கல்கிபகவான் நமக்கு அனுக்கிரகத்தைப் பண்ணக்கடவர்.

இரண்டாவது அம்சத்தில் ஏழாவது அத்தியாயம்
முற் றி ற்று .

முன்னாவது அம்சம் முதல் அத்தியாயம்.

மிலேச்சவதை.

அப்பாலந்த கல்கியானவர் தன் கைவாளால் அந்த மிலேச்சகணங்களையும், பௌத்தகணங்களையும், நாசஞ்செய்யத் துடங்குவதுடன் கவி பிராக்கியன், சுமந்திரகன், கார்கயன், பரகன், விசாலன் முதலான சேனைகளோடு, கபோதரோமா, காகாகூன், காகன், கிருஷ்ணன் முதலானசுத்தோதனன் பிள்ளைகளோடு எதிர்த்து விருத்திரவாஸவன்போல் யுத்தஞ்செய்யுங்காலத்தில் பார்க்கும் ஜனங்கள் பிரம்மிக்கவும் நோக்கும் ஜனங்கள் நடுங்கவும், காணும்ஜனங்கள் கதறவும், யுத்தஞ்செய்தார்கள். அந்த யுத்தகளத்தி லிருந்து உண்டாகும் ரத்தவெள்ளத்தில் வாரணப்பிணமாகிற பாரைகளும், வெள்ளைக்குதிரைகளாகிற மணல்மேடுகளும், பாணங்களாகிற மீன்களும், யானையின் தந்தங்களாகிற சங்கங்களும், யுத்தவீரர்களுடைய தலைமயிர்களாகிற பாசிக்கொத்துகளும், ரதங்களாகிற தடர்

களும், கழுகு பசுக்களாகிற அன்னங்களும், சேனாசமுத்திரங்களாகிற நதியின் கோஷ்டங்களும், யுத்தசமூகமாகிற மலைச்சாரலினின்று முண்டான ரத்தவெள்ளத்திற் சேர்ந்து தென்திசைக் கிறைவனான யமனுடன் சொல்வதுபோல் தென்திசையை யடைந்து ஓடின இந்த கோரமான யுத்தத்தைக்கண்ட பௌத்தஸ்திரீகள் புழுதிகளைப் பூசிக்கொண்டும் ரத்தவஸ்திரங்களை யுடுத்திக்கொண்டும் தலைவிரிகோலமாய் சிலர்ஓடினார்கள் சிலர் பெருந்தாகமெடுத்து ஜலம் எங்கேயெங்கேயென்ற முத்தார்கள். சிலர் தங்கள் பர்த்தாக்கள் இறந்ததுக்கத்தை நினைத்துக்கொண்டு யிதோ இந்த கல்கியை நாசம்பண்ணுகிறோம். நாங்கள் கல்கியின் சேனைகளை நாசமடைவிக்கா விட்டால் மிலேச்ச ஸ்திரீக ளாகமாட்டோமென்று ஆர்பரித்தார்கள்.

மிலேச்சஸ்திரீகள் யுத்தம்.

உடனே அந்த ஸ்திரீகளெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து சிலர் ரதங்களிலும், சிலர் யானைகளிலும், சிலர் குதிரைகளிலும், சிலர் எருதுகளிலும் மேறிச் சென்று விலலை யெடுத்து பாணங்களை வில்லிற்பூட்டி ஜகமெங்கும் கீர்த்தியை நாட்டி சத்துருவின் சேனைகளை யுத்தத்தில் வாட்டி புறங்காட்டி போடும்படி யுத்தஞ் செய்யும்போது கல்கியின் சைன்னியங்கள் ஓடி கல்கியின் திருவடிகளில் வீழ்ந்து ஒ பிடிபுவே எங்களைக் காரீக்கவேண்டும் அந்த ஸ்திரீகள் யுத்தத்தில் எங்களை நாசஞ்செய்து விடுகிறார்கள் வாரும் எங்களைக்காருமென்று கதறிக்கதறி யழத்துடங்கினர் பகவான் பிரமைகொண்டு யுத்தகளத்திற்கு வந்து அந்த ஸ்திரீகளைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

ஓ! ஸ்திரீரத்தினங்களே! புருஷர்கள் ஸ்திரீகளோடு யுத்தஞ்செய்வது யுத்தமன்று அல்லாமலும் கண்களுக்கு இன்பத்தைக்கொடுக்கிற பூர்ண சந்திரன்போலிருக்குமுங்கள் முகங்களில் நான் எப்படி பாணங்களைப்பிரயோகஞ்செய்வேன் கரிவிழிகளோடு விளங்குமுங்கள் நேத்திரஸரோருங்களில் எப்படி சந்திரங்களைப் போடுவேன் முத்தாரங்களைத் தாங்கப் பெற்ற உங்கள் சக்கிரவாகம்போன்ற ஸ்தனங்களில் எவ்விதமாய் அம்பைப்போடுவேன் உங்கள் பிம்பம்போன்ற அதரங்களில் எப்படி அம்பைப்போடுவேன் சங்கம்போன்ற உங்கள் கண்டங்களில் எப்படி ஆயுதங்களைப்போடுவேன் பர்வதம்போன்ற உங்கள் ஸ்தனபாரங்களால் மெலிந்த இடுப்பில் எப்படி நாராசப்பிரயோகஞ்செய்வேன் வடபத்திரம்போல்

விளங்கு முங்கள் வயிறுகளில் எப்படி நாணிகளைப் பிரயோகம்பண்ணு வேன்இருமலைகள் போன்ற ஐகனங்களில் பெவ்விதமாய் நான்குலாயுதத் தைப்போடுவேன் உங்களோடுயுத்தஞ்செய்தால் எனக்குப்பழிப்பு உண்டாகும் என்று சொன்னார் இப்படிபிரம்மையோடு சொன்ன வாக்கியங்களைக்கேட்டு ஸ்திரிகள் யாவரும் கல்கியின் செளந்தரியத்தி லீடுப்பட்டு சொல்கிறார்கள். ஓய் கல்கியே! நீர் எங்கள் விஷயத்தில் தயைபண்ண வேண்டாம் நீர் ஆண்பிள்ளையாகில் எங்களோடு யுத்தஞ்செய்யும் என்று சொல்லி தங்கள் தங்கள் வில்லையெடுத்து பாணங்களைத் தொடுத்து ஆக்கினையாஸ்திரம், மானவாஸ்திரம், ஐஷிகாஸ்திரம், மோஹனாஸ்திரம், காந்தர்வாஸ்திரம் பிரம்மாஸ்திரம்முதலான அஸ்திரங்களைப்போட்டார்கள் அந்த அஸ்திரங்கள் யாவும் தங்கள் தங்கள் ரூபத்தை யடைந்து பகவானுக்கு நாற்புறமும் சுற்றிக்கொண்டு பகவானைக்கண்டு ஒ கோபாலா உம்முடையசௌரிய வீரியங்களை நாங்களறிவோம் நீர் இராமாவதாரம்செய்தகாலத்தில் விஸ்வமித்திர மஹாரிஷிபா லுபதேசிக்கப்பட்டு உங்களைச் சரணமடைந்தோம் இராவணஸம்மாரம் பண்ணினபிறகு கல்கியாய் யவதாரஞ் செய்யப்போகிறதாயும் எங்களை இந்த கீடபுரத்தில் இருக்கும்படிக்கும் ஆக்கியாமித்திர இப்போது நாங்கள் இதோ வந்திருக்கின்றோம். பிருதிவியாதி பூதங்களும் தன்மாத்திரைகளும் முக்கால ரூபமாயும் அரிஷ்டவர்களாயுமுள்ள பிரகிருதியை உண்டுபண்ணி அதினால் உலகமுழுதும் ஜீவான்மாக்கள் பரவும்படியாயும் ஸமஸ்தமான பிரம்மாண்டம் முதலான அண்டங்களை யுண்டுபண்ணி அந்த பிரம்மாண்டங்களில் மாயையையுண்டுபண்ணி உலகத்தைநடத்தும் நாமமாபிர முடையவரே நீர்ஆதியாயும் அந்த மாயும் அழிவில்லாத பரம்பொருளாயுமிருக்கிறீர் இந்த உலகமெல்லாம் பொய்யாயும் உள்ளபடி யறியாதமுடர்—களுக்கு மெய்யாய் நினைத்து பிரம்மிக்கும்படி செய்கிறீர் தேவிரைச் சரணமடைந்தவர்களுக்கு யமவாதனை யேது மிருத்துயு பயமேது காலமேது நாங்கள் விஸ்வமித்திர ரிடத்திலிருந்து இராமனை யடைந்து இராமனைவிட்டு கிருஷ்ணனையடைந்து கிருஷ்ணனைவிட்டு இந்த ஸ்திரிகளையடைந்தோம். இப்போ எங்களை திருவுள்ளம் பற்றவேண்டும் என்று வேண்டின அஸ்திரங்களின் வாக்கியங்களைக்கேட்ட அந்த ஸ்திரிகள் எல்லாரும் பரமாச்சரியங்களை யடைந்து மோஹமுதலான மாயையை விட்டு கல்கிபகவானைச் சரணமடைந்தார்கள். ஓய் பரமபுருஷா பக்த வச்சலா எங்களைக் கார்க்கவேண்டும் அக்கியானத்தினால் உங்கள் பெருமையை யறியாமல் யுத்தத்திற்கு வந்தோம் நாங்கள்செய்த பெரும்பிழை

களைப்பொறுத்தருளவேண்டும் பரம்புருஷாவென்று துதித்தார்கள். உடனே கல்கிபகவான் சொல்லுகிறார், என்னுடைய ஸங்கல்பத்தைச்சொல்லுகிறேன். கேளுங்கள் ஸ்ரீராம || சுகந்தபாஸின யனொரிாம் யெஜநாஃ பராபுரவாஸதே - தெஷாம்நி கபாஸிபுஷாநா யொமக்சுஜிம் வஹாஜிமம் || ஆதலால் நீங்கள் என்னை ஆகரவோடு சரணமடைந்ததினால் உங்களை ரக்ஷிக்கக்கடவேன். ஒப் பக்திமதிகளே நீங்கள் காஷ்டபாஷணாவஸ்தைகளை யடைந்து பஜனைபண்ணும் பகஷத்தில் உங்களுக்கு நான் சுவாதினனாய் விடுவேன் அப்படிக்கல்லாமல் நான் ஒருவருக்கும் சுவாதினனாகமாட்டேன். ஆதலால் நீங்கள் பக்தியோகத்தைஅடைந்து மோகூத்தை யடையக்கடவீர்கள் அந்த மோகூமானது யோகிகளாலு மடைவது வருத்தம் என்ற கல்கியின் வாக்கியத்தைக்கேட்ட மிலேச்ச ஸ்திரீகளும் பௌத்த ஸ்திரீகளும் பகவானே வணங்கி சொல்லுகிறார்கள். ஒப் பரம்புருஷா, பக்தவத்ஸலா, ஆபத்வாந்தவா, அனாதரக்ஷகா எங்களுக்கு மோகூத்தைக்கொடுப்பதுடன் எங்களுடைய பதிகள் புத்திரர்கள் முதலான ரணக்களத்தில் மரணத்தை யடைந்தவர்கள் எல்லோரும் நல்லகதியடைய திருவுள்ளம்பற்றி யருளவேண்டுமென்று வேண்டினார்கள். அப்பால் அந்த வைகுந்தநாதனுனவன்சந்தோஷமடைந்து அவர்களுடைய கோரிக்கையின்படி வரமளித்த தருணத்தில் விஷ்ணுலோகத்திலிருந்து திவ்வியவிமானம்வர அவ்விமானத்தில் மரணமடைந்த சமஸ்தபிராணிகளும் விமானத்திலேற விமானம் ஆகாயத்திலே மும்ப அதைக்கண்ட எல்லா ஜனங்களு மானந்தத்தையடைந்தார்கள். அப்பா லந்த மிலேச்சஸ்திரீகளும் பௌத்தஸ்திரீகளும் நகரத்துக்குள் பிரவேசித்து வைரீரியம் முதலான நவரத்தினங்களைக் காணிக்கையாகக்கொண்டு அந்த பரம்புருஷனுடைய திருவடிகளைப் பணிந்தார்கள் இந்த பௌத்தயுத்தத்தையும் மிலேச்ச யுத்தத்தையும் யாவனொருவன் கேட்கிறானோ யாவனொருவன் படிக்கிறானோ அவன் வைகுண்டத்தை யடைவது திண்ணம் இந்த உபாக்கியானமானது சம்சாரதாபத்தையும் மாயா உபத்திரவத்தையும்நீக்கி இந்த உலகத்தில் சமஸ்த ஐசுவரியத்தையும்புனித்து பரலோகமும் கொடுக்கவல்லது.

மூன்றாவது அம்சத்தில் முதல் அத்தியாயம்

மு ந் றி ற்று.

குதோதரிவதை.

அப்பாலந்த பகவானுவன் கீட்புரத்திற்குள் பிரவேசித்து அவ்விடத்திலும் தன்னுடைய தத்துவங்களையும் ஸ்தாபித்து அவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு சக்கிரதீர்த்தத்தில் ஸநாமம்பண்ணி நித்திய கர்பாருஷ்டானத்தை முடித்து தன் பிரதாக்களோடு சில வார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்குந்தருணத்தில் அங்குவிசனசாகரத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கும் ரிஷிகூட்டங்களைக்கண்டு இதென்ன கஷ்டம் வந்தது என்று திகைத்து நிற்குந்தருணத்தில் ரிஷிகள் சொல்லுகிறார்கள். ஒப்பரம்புருஷா ஆபத்தபந்து அநாதாஷுகா எங்களைக்கார்க்கவேண்டும். ஒப்பக்தவத் ஸலா எங்களை ரக்ஷிக்கக்கடவீர் என்று கூறினர். இவ்வாக்கியங்களைக் கேட்ட சரணியானவர் சொல்லுகிறார். ஒ! தபிகளே! என்பயப் படுகிறீர்கள் யாரால் உங்களுக்கு இப்படிப்பட்ட பயம் உண்டாச்சுது. அவன் மூவுலகங்களுக்கிறைவனான இந்திரனாலும் சம்ஹரித்து விடுகிறேன் பயப்படவேண்டாமென்று அபயப்பிரதானம் பண்ணினார். பின்னும் புண்டரிகாஷ்டைப்பார்த்து ஒய்கருடத்துவஜா விஷ்ணுபஸகவின் அருந்தவப்புத்திரனே கும்பகர்ணனது புத்திரனாகிய நிரும்பன் என்பவனுடைய பெண்ணும் காலகஞ்சனுடைய பாரியானும் விகஞ்சனது தாயுமாகிய குதோதரீ என்று ஒரு ஸ்திரீ பிருக்கிறாள் அவளுடைய உருவத்தைச் சுருக்கமாய்ச் சொல்லுகிறேன். இம்மயமலையில் சிரத்தை வைத்துக்கொண்டு நிஷதமலையில் கால்களை நீட்டிப் படுத்திக் கொண்டு காலகஞ்சனுக்கு ஸ்தன்னியப்பானம் பண்ணிவைத்தாள் நாங்கள் இம்மயமலேச்சாரலில் தவஞ் செய்துக்கொண்டிருக்கும்போது அவளுடைய மூச்சுக்காத்தினால் இவ்விடம்வந்து சேர்ந்தோம் எங்களை பெருங்காத் தடித்துக்கொண்டு போகும்போது தேவர்கள் எங்களிடத்தில் பிரிசியால் எங்களை இழுக்கும்போது எங்களோடு வந்ததேவர்களை யும் பாரும் ஸ்வாமி நாங்கள் உங்களால் ரக்ஷிக்கக்கடவோம் என்றிருவாக்கியத்தைக்கேட்ட பீதாம்பரதாரியான கல்கிபகவான் தன் ஸேனாஸமூகங்களை ஸன்னகைப்படுத்தி மிம்மயமலேச்சாரலே யடையக் கருதிப்பிறப்பட்டார். ஒரு ராத்திரி அவ்விடத்திலிருந்து மதுராள் உதயத்துக்கு ஸைன்னியங்களோடு கூரீரநதியையடைந்து சங்கைப்போலும் சந்திரனைப்போலும் வெண்மை நிறம் வாய்ந்து நுரைகளையுடையது சுழல்களோடு ஓடும் நதியைக்கண்டு எல்லா சைங்கியங்களும் பயந்து நதியைக் கடக்கமுடியாமல் ரிஷிகணங்களைப் பார்த்து ஒ ரிஷிகளே இந்த நதியின் வரலாறென்ன எவ்விடத்திலிருந்து உண்டாகிறது என்று சொன்ன

மூன்றாவது அம்சம் இரண்டாவது அத்தியாயம் சள

கல்கியின் வாக்கியத்தைக்கேட்டு ரிஷிகள் சொல்லுகிறார்கள். ஒப் பரம புருஷா இந்த நதியானது குதோதரியின் ஸ்தனத்திலிருந்து உண்டான பால்களை விகஞ்சன் ஸ்தனபானம் பண்ணின மிகுதியான பால்களை வகித்து நதியாய் ஓடிவருகிறது. சுவாமி இது ஒரு ஆச்சரியமல்ல இவள் பால்கொடுக்கிற இடமெல்லாம் நதியாயோடுகிறது. நாலுபக்கங்களிலும் இப்படியே யோடுகின்றது மற்றொரு ஸ்தனத்தின்பால் நதிகளாகவே ஓடுகின்றன என்றனர். இப்படிச்சொன்ன ரிஷிகளின் வாக்கியங்களைக் கேட்டுக்கல்கிமுதலானோரும் அஞ்சி இதென்ன ஆச்சரியமா யிருக்கின்ற துவைநடைய ரூபம்எப்படிப்பட்டதோ எவ்வளவுபெரிதோஇவளுடையபலம் எப்படிப்பட்டதோ நாங்களறியோமென் றுரைத்தனர். அப்பால் கல்கியானவர் சேனாமுகத்தோடு புறப்பட்டு முனிகளால் காண்பிக் கப்பட்ட வழியாலே குதோதரியானவள் எங்கே படுத்திருக்கிறாளோ அவ்விடம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அப்பொழுது அவளுடைய மூச்சுக் காத்தால் அவ்விடத்தில் மாமுதலானதுக ளொன்றுமில்லை தன்குழந் தையாகிய விகஞ்சனும் பால்பரிகித் தூங்குகிறான்.

அவளுடைய காதின் பிலமென்றறியாமல் மலையின் குகையென்று நினைத்து சிங்கங்கள் அவ்விடத்தில் பிள்ளை பேரன் முதலானதுகளை யுண்டு பண்ணிக்கொண்டு சுகமாய் வசிக்கின்றன. அவளுடைய கே சங்களென்று அறியாமல் மான்கூட்டங்கள் புதரென்று நினைத்து வசிக் கின்றன. அவளுடைய தலையின் மேற்புறத்தில் நரிகள் பேன்போல் வசிக்கின்றன. இப்படி யிருக்கப்பட்ட உருவத்தை தக்கண்டு பகவான் தன் சைன்னியங்களால் அவ்விடத்தில் நெருப்புக்கோட்டை கட்டு வித்து சில சேனைகளை யவ்விடத்தில் நிறுத்தி கொஞ்ச சைந்யித் தோடும் சர்வாயுதங்களோடும் புறப்பட்டு குதோதரியின் சமீபத்திற் குப்போய் சண்டப்பிரசண்ட உத்தண்ட வில்லை மண்டலிருதமாய் வளைத்து ஒரு பாணத்தைப்பூட்டி அவள் மார்பிலடித்தார் உடனே அந்த ராகுஸஸ்திந்ரோட்ட சத்தத்தினால் வனவாசிகளாகியரிஷிகளும் வனமிருகங்களும் ஊழிக்காலமென்று பயந்து ஒடிப்போயின. அவ்விட த்திலிருந்த சேனைகள்பயந்து பூமியின்மேல் விழுந்தன. அப்பால் குதோ தரியானவள் தன்மூச்சை உள்ளே இழுத்தாள் அதனால் அவள் வாயெ ன்றறியாமல் சேனைகளோடு கல்கியானவர் உள்ளே பிரவேசித்தார். அதைப்பார்த்து தேவர்கந்தர்வாள் எல்லாரும் ஹாஹாவென்று கூவிக் கொண்டு நடுங்குகிறார்கள். இந்தகோஷ்டத்தைப்பார்த்து ரிஷிகள்விசனப்

பட்டார்கள். உடனே கல்கியானவர் உதரத்திற்குள் பி, அனுகூலமேன்று நினைத்து வாளை எடுத்து உதரத்திலிரு சங்களையும் நாடி நரம்புகளையும் துண்டு துண்டாய் அடி போல் குவித்து ஆக்கினையாஸ்திரத்தைப் பிரயோகஞ்செய், பர்வதத்தை கொளுத்தினார் அதனால் அவளுடைய நாசி, விருந்து புகைகளும்பி ஆகாயமார்க்கமாய்ப் போகிறபோது இதென்ன அனீதி அய்யோ கல்கிபகவான் என்னமானாரோ (கிக்கொண்டு நின்றார்கள். அப்பால் விருத்திராசுரனைக்கொன் திரணவன் எப்படி ஐயங்கொண்டானோ அதுபோலவும் (புத்திரமித்திராதிகளோடு எப்படி வென்று ஐயங்கொண்ட போலவும் உடனெவெளியேவந்தார். சிலர்நாசித்துவாரத்திலு விவரங்களாலும் வெளியேவந்தார்கள் உடனே அந்தகுதோத மரணத்தையடைந்தாள். சாரும்போது ஒருபெருஞ்சத்தம்மே அந்த சத்தத்தினால் மலைகளெல்லாம் சிதறிப்போயிற்று உ லாம் பறந்து போயிற்று. உடனே அவளுடைய சிறிய ப் கரஞ்சனுவன் பயந்தோடினான். விகஞ்சனுவன் ி சேனாசமுகத்தின் நடுவில் குதித்தான். அவன் யானைகளை, சூதிரைகளைஹாரங்களாயும், மலைப்பாம்புகளை தலைப்பாகைய கங்களை மோதிரங்களாயும் தரித்துக்கொண்டு காலாந்தகண்டே ங்கொண்டு மாதாவைக்கொன்ற கல்கியின் சேனைகளை கா கைகளாலும் கசக்கி நாசஞ்செய்தான்.

அப்போது கல்கிபகவான் பரசுராமனால் கொடுக்கப்பட மாஸ்திரத்தை எடுத்து விடுத்து ஐந்து வயதுள்ள விகஞ்சனே தள்ளி உயிரைப்போக்கினார். அவன்சரிந்தில் வின்றுமுண்ட தினால் ஓடும் வெள்ளத்தில் இறந்தபிணங்கள் யாவும் மிதந்து போயிற்று முன் முலைப்பால் ஓடின ஆற்றில் இரத்தம் நிறை இப்படி மாதாவோடு பிள்ளையும் மரணத்தை யடையக்கண்ட னும், ரிஷிகளும், ஒன்றுகூடி பகவானுடைய சிரத்தில் புட் பொழிந்தார்கள். தும்புருநாரதரீபாட, தேவஸ்திரிகள் ஆட, (னைகளும் ஒன்றாய்க்கூட, பகவானுடைய செளரியத்தை பார் ருடைய திருவடிகளை நாட, இராக்கதக் கூட்டங்கள் நொந், கல்கிபகவான் அங்கிருந்து சேனைகளோடு புறப்பட்டுவந்து ரிஷிகளின் வேண்டுகோளின்படி ஹரித்துவாரமென்கிற ரேஷத்

மூன்றாவது அம்சத்தில் மூன்றாவது அத்தியாயம். சுக

ங்கினர் இப்படி சுகல சேனைகளோடு ஜபங்கொண்ட கல்கியை தண்
ன் ஸமர்ப்பிக்க வசிஷ்டவாமதேவ ஜாபாலி காசிப கௌசீத ஹரித
ாரித மிருகண்டுமாரக்கண்டேயபராசரர்முதலான ரிஷிக்கூட்டங்கள்
திராக்ஷதைகளையும் காணிக்கைகளையும் கொண்டு புருஷஸூக்தங்க
ாலும் உபரிடதங்களாலும் துதிசெய்துக்கொண்டு ஹரித்துவாரத்தை
டைந்தார்கள்.

மூன்றாவது அம்சத்தில் இரண்டாவது அத்தியாயம்
முற்றிற்று

நாரதர் வருகை.

அப்பால் சத்துருக்களின் உபத்திரவம் நீங்கி சுகமாக தங்கள் காரி
களில் இருக்கும் தவசிகளைப் பார்த்து தர்மவித்துவான் கல்கிபக
ன் ஒ ரிஷிகளே நீங்கள் யார் சூரியன்போல் பிரகாசிக்கின்றீர் நான்
ன்னின் புண்ணிய வசத்தால் எனக்கு உங்கள் சேவைபிராப்தம்
ிற்று நீங்கள் மூன்றுலோகங்களிலுமுள்ள புண்ணியாத்துமாக்களு
ள் சிறந்தவர்போல் காண்கிறது. தீர்த்தயாத்திரைபண்ணிக்கொண்டு
தீர்கள் போலும், உங்களைப்போலுள்ள பெரியவர்கள் இன்னமும் எ
'க வசிக்கிறார்கள் உங்களுடைய கிருபாகடாக்ஷத்தினால் நான்தன்னி
ஜனேன் என்றுசொன்னார். இவ்வாக்கியங்களைக்கேட்ட நாரதர் முத
ன ரிஷிகள் ஜகன்னாதரே முத்தொழிலுக்குக்காரணபூதரே காலத்தி
லும், கர்மத்தினாலும், குணத்தினாலும், உலகங்களைநடப்பிக்கிறவரே
ம்மாதிரேவர்களால் துதிக்கப்பட்ட பாதபத்மத்தையுடையவரே யெ
ய துதித்தார்கள். அப்பாலந்த கல்கியானவர் தன்முன்னிற்கு மிருவர்
ரக்கண்டு இவர்கள் யார் மஹா பலமுள்ளவர்கள்போல காண்கிறது.
விடத்திற்கு என்வந்தார்கள் கங்காதேவியை என்னகாரணமாய்த் து
கிறார்கள் இவர்கள் பெயரென்னவென்று கேட்ட கல்கிபகவானைப்
த்து அந்த இருவர்களுக்குள் மருவென்பவன் சந்தோஷத்துடன்
சலியஸ்தனாய்ச் சொல்லுகிறான்.

சுவாமின் தேவரீர் ஸமஸ்த பிரானிகளுக்குள்ளும் அந்தராத்து
ராயும் பரமாத்துமாவாய் மிருந்து எல்லாமறிந்திருந்தும் என்னைக்
கிறீர் ஆதலால், சொல்லுகிறேன் ஜகத்காரணவஸ்துவே தேவரீ
ய நபிக்கமலத்தி லிருந்து பிரம்மா உண்டானார் பிரம்மனிடத்
ருந்து மரீசி யுண்டானார் மரீசியினிடத்தி லிருந்து மனு உதித்தார்

மனுவினிடத்திலிருந்து இச்சுவாகுபிறந்தார் இச்சுவாகுவின்னிடத்திலிருந்து யுலினுகவன் பிறந்தான் யுலினுகவனிடத்திலிருந்து மாந்தாதா உற்பவித்தார் மாந்தாதாவிடத்திலிருந்து புருகுத்ஸன் பிறந்தான் புருகுத்ஸனிடத்திலிருந்து பத்திமாணிய அனண்ணியன் பிறந்தான் அனண்ணியனிடத்திலின்றும் திஸதஸ்யு பிறந்தான் அவனிடத்திலிருந்து அரியசுவன்பிறந்தான் அவனிடத்திலிருந்து திரியருணன் பிறந்தான் அவனிடத்திலிருந்து திரிச்சங்குபிறந்தான் திரிச்சங்குவின்னிடத்திலிருந்து அரிச்சந்திரன் பிறந்தான் அவனிடத்திலிருந்து ஹரிநன்பிறந்தான் அவனிடத்திலிருந்து வ்ருகன் பிறந்தான் அவனிடத்திலிருந்து சகன் பிறந்தான் அவனிடத்திலிருந்து அஸமஞ்சன் பிறந்தான் அஸமஞ்சனிடத்திலிருந்து அம்சுபான் பிறந்தான் அவனிடத்திலிருந்து திலீபனும் அவனிடத்திலிருந்து பகோதனும் உண்டானான் அந்த பகோதனால் விஷ்ணுவின் திருவடியினின்றமுண்டான கங்கையானவர் பாகிரதி என்று பெயரையடைந்து உலகத்திலுள்ள பாபிகளுடைய பாபங்களைப்போக்கியும் இஷ்டபலனையளித்தும் பஹாநதி என்று பெயரை வஹித்தும் வருகிறான் ஸ்ரீ|| ஸ்ரீராஜராஜாரெகி ரஜேராரெகெரெ || லக்ஷ்மிநாரைகதூஉ || ராஜகாவராமகெ || ஸ்ரீகிஷ்கு || பௌராணாயுடேஷகேவராதாராம் | லக்ஷ்மிநாரைகதூஉ || ஸ்ரீகிஷ்கு || ஸ்ரீகிஷ்கு || ஸ்வாமி உம்முடைய திருவடியில் நின்றமுண்டான கங்கையின்பெருமையை யாராலறியக்கூடும் அந்தபகோதனிடத்திலிருந்து சுதனும் அவனிடத்திலிருந்து நாபனும் அவனிடத்திலிருந்து பலியும் அவனிடத்திலிருந்து ஸிந்துத்வீபனும் அவனிடத்திலிருந்து அயுதாயுவனும் அவனிடத்திலிருந்து ரிதுபர்னனும் அவனிடத்திலிருந்து சுதாஸனும் அவனிடத்திலிருந்து செளதாஸனும் அவனிடத்திலிருந்து அசுமகனும் அவனிடத்திலிருந்து ஸுமலகனும் அவனிடத்திலிருந்து தசரதனும் அவனிடத்திலிருந்து எடவிடனும் அவனிடத்திலிருந்து விசுவஸஹனும் அவனிடத்திலிருந்து கட்வாங்கனும் அவனுடத்திலிருந்து தீர்பாகுகனும் அவனிடத்திலிருந்து ரகுவும் அவனிடத்திலிருந்து அஜனும் அவனிடத்திலிருந்து தசரதரும் அவனிடத்திலிருந்து ஸாக்தாத் நாராயணன் ராமனும் அவதாரம் பண்ணினார். என்று சொன்னான். இவ்வாக்கியத்தைக் கேட்டு கல்பகவானுவர் பாமசந்தோஷசித்தராய் அந்த ராமபிரானுடைய சரித்திரம் பிரம்மானந்தத்தை யுண்டு பண்ணுமாதலால் அந்த ராமகதையை விஸ்தாரமாகச் சொல்லக்கூடவில்லை என்றார்.

மூன்றாவது அம்சத்தில் மூன்றாவது அத்தியாயம். ருக்

ஸ்ரீராமர் சரித்திரம்.

ஓய் பிரபுவே அந்த ராமச்சரித்திரத்தை ஆயிரம் நாவையுடைய ஆதிசேஷனாலும் சொல்லமுடியாது எனக்குத்தெரிந்தவரையில் சொல்லுகிறேன் அந்தராம சரித்திரத்தைச் சொல்வதினாலுண்டாகும்பலனை சொல்கிறேன் வெகு ஜன்மந்திரங்களால் அடைந்த பாபஸமூகங்களை ஒரு நொடிப்பொழுதில் போக்கடிக்கும். அந்த ராமமந்திரத்துக்கு முன் எந்தமந்திரமும் நிற்காது வேதங்கள், சாஸ்திரங்கள், இதிஹாஸங்கள் உபநிடதங்கள், மந்திரங்கள், எல்லாம் ராமாவென்கிற மந்திரத்துக்குள்ளடங்கி யிருக்கின்றன. அதற்கு திருஷ்டாந்தம் பாத்தேரத்தரகண்டத்தில் பார்வதிக்கு பரமசிவன் உபதேசிக்கின்றார், ஸ்ரீ|| மம்மெமம்மெதியொஸு-ரயாக் தஸுவாவம் ப்ருணஸூகி|| ஶீவம்ஶ்ருஷ்டாகதொஸுநம் யயாவதூபவதெ ஸ்ரியஃ ||

தேவர்களால் பிரார்த்திக்கப்பட்ட பரம்புருஷன் சூரியகுலத்தில் நான்கு அம்சமாயவதரித்து விஸ்வமித்திரர் யாகத்தைநாடித்து ரிஷிக் கூட்டங்களோடு சென்று கல்லாயிருந்த கௌதமர் தர்மதாரத்தைப் பெண்ணாக்கி மிதிலையையடைந்து ஜனகனால் காண்பிக்கப்பட்ட வில்லைவளைத்து பேரின்பத்தை யுண்டுபண்ணினார். ஜனகனால் அழைக்கப்பட்ட தசரதன் மிதிலையையடைந்து தன்வம்சமாகிய சூரியவம்சப் பெருமையைச்சொல்லி ஜனகரை சந்தோஷிக்கச் செய்தார். அப்பால் விஸ்வமித்திரர் அனுமதியால் ராமலட்சுமணன் பரத சத்துருக்களர்களுக்கு விருதகோதானம் முதலான கிருத்தங்களைச்செய்து சர்வாலங்காரபூதர்களாய் விளங்கினார்கள். பிறகு ஜனகசக்கிரவர்த்தியானவர் தன் பெண்களிரண்டையும் தம்பியின் பெண்களிரண்டையும் ராம லக்ஷ்மண பரதசத்துருக்கினன் ஆகிய நால்வருக்கும் உத்தம முகூர்த்தத்தில் பாணிக்கிரஹணம் செய்வித்துப் பெண்களுக்கு ஸ்ரீதன்மாத தாஸதாலீவர்க்கங்களும் ரதசஜதுரகமும் வச்சிரவைநேரிய முதலான ரத்தினங்களும் கொடுத்தார். உடனே ஸம்ஸ்த வஸ்துக்களையும் எடுத்துக்கொண்டு தசரதர் புத்திரர்களுடனும் சீதை முதலானம்ருகிகளுடனும் அயோத்திக்குப் புறப்பட்டார் பின்பு பாதை நடுவில் ஸ்ரீராமர் பரசுராமனுடைய கர்வத்தையடக்கி அயோத்தியா பட்டணம்போய்ச் சேர்ந்து சுகமாய் வாஸம்பண்ணினார் பின் தசரதர் ராமனுக்கு மகுடங்கூட்ட விருட்ப கைகேசி தடுத்து ராமனை காடேசச்

செய்தாள் அப்படியே ராமபிரான் தன் தம்பி லட்சுமணரோடும் ஜா
னியாரோடும் காட்டையடைந்து சித்திரகூட பர்வதத்தில் வாசம்பண்
ணிக்கொண்டிருந்தார். ஸ்ரீராமபிரானைப் பிரிந்த துக்கத்தால் தசரதர்
சுவர்க்கமடைந்தார் வசிஷ்டரால் கேகயைநகரத்திலிருந்து வரவழைக்கப்
பட்ட பரதன் பிதாவுக்கு உத்தரகிருத்திய முதலானதும் முடித்து பட்
டணத்து ஜனங்களோடு புறப்பட்டு குகனில் கங்கையைக்கடந்து பரத்
துவாஜரால் காண்பிக்கப்பட்ட மார்க்கமாய்ச் சென்று சித்திரகூடத்தை
யடைந்து ராமன் திருவடிகளிற் பணிந்தார். அனந்தரம் பரதனால் தன்
பிதாவின் மரணத்தைக்கேட்ட ஸ்ரீராமர் துக்கமடைந்து பிதார்க்கடன்
களைமுடித்து பரதனுக்குப் பாதுகையையளித்து அத்தியாச்சிரமத்தைக்
கடந்து விராதனைக்கொன்று சர்பங்கருக்கு மோசஷமளித்து அகத்திய
ரைவணங்கி பஞ்சவடியில் வசித்துக்கொண்டிருந்தார். பிறகு சூர்ப்பன
கையின் தூண்டினால் வந்த கர தூஷணிகளான பதினாலாயிரம் ரதக்
காரர்களை சங்கரித்துச் சீதையுடன் வாசம்பண்ணினார் பிறகு அகம்பண்
ன் சூர்ப்பனகை முதலானவர்களுடைய வாக்கியத்தைக்கேட்டு கோபங்
கொண்ட இராவணனுனைவன் மாசிசராச்சிரமத்துக்குவந்து சீதாபிமித்
தமாய் மாசிசனைவேண்ட மாசிசனால் தடுத்துச் சொல்லப்பட்ட வாக்கி
யங்களைக் கேளாமல் மேலுமேலும் தூண்டினான் மாசிசன் காலகதியை
நினைத்து பொன்மானாய் உருவெடுத்துஸ்ரீராமபிரானது பர்ணசாலைக்
குமுன் நிற்க சீதாபிராட்டியார் அம் மாணைக்கண்டு மயங்கி இதைப்
பிடித்துத் தாவேண்டுமென்று ராமபிரானை வேண்ட ராமர்தடுத்தும்
கேளாததால் லக்ஷ்மணரைக் காவல்வைத்துவிட்டு ஸ்ரீராமர் மான்பின்
தொடர்ந்தார் அந்தப் பொய்மான் வெகுதூரத்தை யடைந்து ராமன்
பாணத்தினாலடிபட்டு சீதாலட்சுமணுவென்று சத்தமிட்டு மாண்டது.

அந்தச் சத்தங்கேட்டு சீதை திடுக்கிட்டு இலட்சுமணரைக் கரோ
வாக்கியங்கள் சொல்லிப் பிரியச்செய்தாள் அப்பொழுது சமயம் பார்
த்திருந்த ராவணசந்தியாசி சீதையை தூக்கிக்கொண்டோடினான். அப்
போது ஜடாயுதடுக்க ராவணன் தன்பாணத்தினால் ஜடாயுவை மர்ண
வஸ்தையையடையச்செய்தான். அப்பொழுது சீதாபிராட்டியார் ககன
மார்க்கமாய்ப் போகிறபோது ராவணனிறியாமல் வஸ்திரத்தின் நுணி
யில் ஆபரணங்களைக்கட்டி பஞ்சவானரமத்தியில் போட்டாள். அதன்
பிறகு இராவணன் சமுத்திரத்தைக்கடந்து இலங்கையை யடைந்து
அசோகவனத்தில் சீதாபிராட்டியை இருக்கச்செய்தான். பின்பு இரா
வணன் தன் சுவாதீன மாகும்படி பலமுறை வேண்டியும் பிராட்டியார்

மூன்றாவது அம்சத்தில் மூன்றாவது அத்தியாயம், நூ.

அதற்கிணங்கவில்லை, அனந்தரம் ராமபிரான் லட்சுமணருடன் பர்ண சாலையில் வந்துபார்க்க சீதையைக்காணாததால் துயரத்தையடைந்து காட்டு வழியாய்த் தேடிக்கொண்டு வருஞ் சமயத்தில் ஜடாயுவினால் சீதையின் விருத்தாந்தத்தைக்கேட்டு ஜடாயுவை தகனம்செய்து தர்ப்ப ணதிகளை முடித்துவிட்டு பம்பாசரஸ்சையடைந்து சுக்கிரீவனோடு சிநேகம்பண்ணி தனது பலத்தைக்காட்டி வாலியோடு யுத்தம்செய்து அவனைக்கொன்று சுக்கிரீவனுக்கு மகுடம் சூட்டி மழைக்காலத்தைப் போக்கினார்கள். பின்பு சரத்தகாலம் வந்தவுடன் சுக்கிரீவன் கட்டளைப் படி சீதாபிராட்டியைத் தேடிப்போன சமஸ்த வானரங்களும் மூன்று திக்குகளிலுமிருந்து வந்துசேர்ந்தது, தென்திசையை யடைந்த அனுமான் ஜாம்பவன் முதலான வானரங்கள் வெகுதூரம் சென்று சுயம் பிரபாளது குகையைக்கடந்து விர்திய பர்வதத்தை யடைந்தார்கள். அப்பால் அனுமார் சம்பாதி வசனத்தினால் சமுத்திரத்தைக்கடந்து இலங்கினியைமடித்து சீதையைக்கண்டு கணையாழியைக்கொடுத்து சூடாமணியை வாங்கிக்கொண்டு அசோகவனத்தையழித்து அக்ஷயகுமாரனை வதைத்து இலங்கையைக்கொளுத்தி திரும்பி மகேந்திர பர்வதம்வந்து வானராளுடன் ராமபிரான் திருவடிகளையடைந்து சீதாபிராட்டியார் விருத்தாந்தங்களை விண்ணப்பஞ்செய்தார். அனந்தரம் ஸ்ரீராமபிரான் வாணசைன்னியங்களோடு அபிஜித்து முகூர்த்தத்தில் புறப்பட்டு தென் சமுத்திரக்கரையை யடைந்து சமுத்திரத்தை வற்றச் செய்து விபீஷணனுக்கு அபயப் பிரதானம்பண்ணி வானரப்படைகளால் சமுத்திரத்தில் அணையைக் கட்டி சமுத்திரத்தைக்கடந்து வானரங்களுடன் இலங்கையை யடைந்து அங்குள்ள பட்டணங்கள், கோபுரங்கள், பிரகாரங்கள், வாவிகள், தடாகங்கள், ரதங்களை இடித்தும் யானை, குதிரை, காலாள்கள் முதலான சதுரங்கசேனைகளை எல்லாம் வாளாலும், கத்தியினாலும், வெட்டியும், பாணங்களைப் பிரயோகித்தும் நாசம்பண்ணினார். உடனே ராவணனுனவன் அநேகங்கோடி ராக்ஷஸர்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு மரங்களாலும்-பாறைகளாலும்-சண்டைசெய்யும்வானரங்கள் பேரிலும், ராமலக்ஷுமணன் பேரிலும் பாணப்பிரயோகஞ்செய்து சண்டைசெய்தான், சும்பகர்ணன், அதிகாயன், மகாமாலி, சம்புமாலி, அகம்பனன், விருபாக்ஷன், பூபாக்ஷன், பாஸ்கர்ணன் முதலான ராக்ஷஸர்கள் நொடிப்பொழுதில் ஸ்ரீராமரால் நாசமானதைக் கண்டு தசானன் கோபங்கொண்டு மூலபலத்தை யேவினான் ராமர் மோகனஸ்திரத்தினால் மூலபலம் யாவும் எமலோகம்போகச் செய்தார் பின்பு ராவணனுனவன் தன் ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு இராமர்முன்னின்று ராமர் நீதிகளையோ

தியும் கேட்காமல் ராமர்மேல் பாணங்களைப் பிரயோகித்தான் ராமனும் அப்படியே பாணங்களைப் பிரயோகித்தார் இப்படி பெருவரையொருவர் எகிர்த்துச் சண்டைசெய்யும்போது ராமபிரான் அகத்தியரா லுப தேசிக்கப்பெற்ற ம்காமந்திரத்தை யுச்சரித்து ரதத்திலேறி அகத்திய ரால் கொடுக்கப்பட்ட வில்லில் பிரமாஸ்திரத்தைப் பூட்டிப் பிரயோகஞ் செய்தார். அது அண்டங்கள் யாவும் நடுநடுங்க இராவணனைக்கொன் றுவிட்டு இராமனிடம்வந்து சேர்ந்தது. அனந்தரம் ஹனுமானல் சீதை யையடைந்து சோபிராட்டிபை அக்கனிப்பிரவேசம் செய்வித்து அந்த அம்மனுடன் ரிஷிகளாலும் பிரம்மாதிதேவர்களாலும் துதிக்கப்பட்டு வானர சபின்னிபங்களோடு அயோத்தியையடைந்து தாய்மார்களை வணங்கி முடியைச்சூடி தன்னுயிர்போல் மன்னுபிரைக்கார்த்து ராஜ நீதி தவறாமல் ராஜ்ஜிபபரிபாலனம் பண்ணிக்கொண்டுவந்தார். அப்பொழுது ஏதோ ஒரு காரணத்தால் சீதையைப் பிரியவிட்டு தன்மனதிலிரு க்கும் பாவத்தைப்பிரகாசிப்பிக்க அசுவமேதபாகஞ்செய்ய வாரம்பித்து வால்மீகராச்சிரமத்தை யடைந்து அவ்விடத்தில் குசலவர்களைக்கண்டு பரமானந்தங்கொண்டு அயோத்தியை யடைந்து ரிஷிகளோடுசபையுல் எழுந்தருளி யிருக்கும்போது குசலவர்களுடைய திவ்விய சங்கீதத்தையு ம் தன் சரித்திரத்தையும்கேட்டு ஆனந்தங்கொண்டு சீதையுடன் ஸம்ஸ்தபோகங்களை யடைந்திருக்குங் காலத்தில் தான்வந்த காரணம் முடிந்துவிட்டதென் றுலேரிசித்துச் சீதையை அக்கனியில் பிரவேசிக்கச் செய்து அப்பட்டணத்திலிருக்கும் சராசரம்முதலான ஜீவராசிகளுக்கு யோகூழ்மளித்து பிதாக்களுடன் ஸரபூரதிதிரத்தை யடைய அவ்விடத்தில் பிரம்மாதிதேவர்களும் சனகாதியோகிகளும் துதிக்க சுகல ஸம்பிரமத்துடன் சரபூரதியில் ஸ்நானம்பண்ண உடனே சங்குசக்கிராதி ஆயுதங்களோடுதோன்றி திவ்வியவிமானத்தி லாரோகணித்து தன்னிருப்பிடமாகியவைகுண்டத்திற் கெழுந்தருளினார். கேளும் செளனகாதிகளே இந்த ராமசரித்திரத்தைக் கேட்டவர்கள் ரோகமில்லாமையும் செல்வமும் பாக்கியமும் ஸஃபுத்திரர்களை யு மடைந்து பிற்காலத்தில் மோகூழ்மடைவார்கள்.

மூன்றாமம்சத்தில் மூன்றாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று

நான்காவது அத்தியாயம்

சூரியவம்சமும் மருவின் உற்பத்தியும்

கேளும் செளனகரே என்று சூதபுராணிகர் சொன்ன கதையை மருராஜா கல்கிபகவானுக் குரைக்கின்றனர். ராமபிரானுக்குப் பிற்பாடு குசன்பிறந்தான் குசன்குமாரன் அதிதி அதிதியின்குமாரன் நிஷதன் நிஷதன்குமாரன் நபன் நபன்குமாரன் புண்டரீகன் புண்டரீகன்குமாரன் சேஷமதன்வா சேஷமதன்வாவின் புத்திரன் தேவானீகன் தேவானீகன் குமாரன் ஹீனன் ஹீனன்குமாரன் பாரிபாத்திரன் பாரிபாத்திரன் குமாரன் பலாஹகன் பலாஹகன்குமாரன் அர்கன் அர்கன்குமாரன் சரநாபன் சரநாபன்குமாரன் ககணன் அவன்குமாரன் விதுருதன் அவன்குமாரன் ஹிரண்ணியநாபன் அவன்குமாரன் புஷ்பகன் புஷ்பகன்புத்திரன் உஷன் உஷன்குமாரன் சிபந்தனன் சிபந்தனன்குமாரன் அக்கினிவர்ணகன் அவன்குமாரன் சீக்கிரகன் சீக்கிரகன்குமாரன் என்னுடையபிதா அவருடைய திருநாமத்தைச் சொல்லக்கூடாது ஆனாலும் கல்கிபகவானே எவனுக்கு சமானபலமுள்ளவன் உலகத்தில்கிடையாதோ அவனுடைய நாமமென்றறியவும் அதாவது அதுலவிக்கிரமன் அவருடைய தபோபலத்தினால் நான் பிறந்தேன் என்பெயர் மரு நான் கலாபகிராமத்தை யடைந்து தவம்பண்ணிக்கொண்டிருக்குங்காலத்தில் ஸத்தியவதியின் குமாரரான வியாசபகவானுலே உம்முடைய வரவைக்கேட்டு ஸம்ஸ்த பூர்பங்களைப்போக்கும் இந்த ஸ்தலத்தில் வசிக்கிறேன் ஒப்புண்ணியபுருஷாவென்று மருமஹாராஜ னுரைத்தனன் அனந்தரம் கல்கிபகவான் மருவின் உற்பத்தியைக்கேட்டு 'ஆச்சரியத்தை யடைந்து மருவைப் பார்த்துச் சொல்கிறார். ஓமருபூபதியே உம்முடைய உற்பத்தியைக்கேட்டேன் நீர் சூரியவம்சத்திலவதரித்தவ ரென்றும் விசேஷமகிமை யுள்ளவரென்று மறிந்தேன் இதோ தேஜோரிதிபோல விளங்குகிறவர் யார் அவருடைய உற்பத்திஎங்கே அவருடைய திருநாமம் என்னவென்றுரைத்த கல்கியின் வாக்கியத்தைக்கேட்ட தேவாபி சொல்லத் துவக்கினார்.

சந்திரவம்சத்தில் தேவாபியினுற்பத்தி

முக்காலத்திலும் முறிபடாத முதற்பொருளே கேளும் பிரளயகாலத்தில் திருப்பார்க்கடவில் நீர் பள்ளிகொண்டிருக்கும்போது உம்முடைய நாபிக்கமலத்தில் நின்றும் பிரமன் பிறந்தார் அந்தப்பிரமன் புத்திரர் அத்திரிமஹாரிஷி யவதாரம்பண்ணினார் அவர்புத்திரர் சந்திரன் அவருடையபுத்திரன் புதன் அவருடையபுத்திரன் புருராவர் புருராவருடைய புத்திரன் யயாதி யயாதியின்பிள்ளை நகுஷன் நகுஷன்பிள்ளை நாபாகன்

இப்படி யிருக்க யயாதியானவர் தேவ யானையைக் கல்யாணம் செய்
துக்கொண்டு அவள் வயிற்றில் யதுவும் தூர்வசவும் பிறந்தார்கள். யது
வானவர் விருஷபர்வாவின் பெண்ணான சர்மிஷ்டையை விவாகம் பண்
ணிக்கொண்டு அவளிடத்தில் துருஹியன் - அநு-புரு - என்னும் புத்
திரர்களை யுண்டுபண்ணினார். புருவினிடத்தில் ஜயன் பிறந்தான், புருவி
னிடத்தில் பஞ்சபூதங்களைப்போல் உலகமெல்லாம் பரவும்படியான
பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள், அதில் முன்சொன்ன ஜயன்புத்தின்பிரசின்வா
அவன் புத்திரன் பிரவீரன்-அவன்பிள்ளை மனஸ்யு-அவன்பிள்ளை அபய
தன்-அவன்பிள்ளை உருடியன்-அவன்பிள்ளை அருணி - அவன் பிள்ளை
புஷ்கராருணி-அவன்பிள்ளை பிருஹதேஷத்திரன்-அவன்பிள்ளை ஹஸ்தி
அந்தஹஸ்தியாலே கண்டுபிடிக்கப்பட்ட படியால் அஸ்தினபுரமென்று
பெயர்வந்தது, அந்த அஸ்திராஜன் பிள்ளை அமீடன் - அவன் பிள்ளை
ரிசுதன்-அவன்பிள்ளை ஸம்வரணன்-அவன்பிள்ளை குரு-குருவின்பிள்ளை
பரிசுதித்-அவன்பிள்ளை தநு-அவன்புத்திரன்-ஜன்ஹு - அவன்புத்திரன்
நிஷதன்-அவன்பிள்ளை சுஹோத்திரன்-அவன்பிள்ளை சுதனு-அவன்பிள்
ளை-சியவனன்-அவன்பிள்ளை கிருதி - அவன் புத்திரன் - பிருஹதரதன் -
அவன்பிள்ளை குசாக்கிரன்-அவன்புத்திரன்-நிஷபன்-அவன்பிள்ளை ஸத்
தியஜித்-அவன்பிள்ளை புஷ்பவான்-அவன் பிள்ளை நாஹு-ஷு-அவன்
பிள்ளை-சராஸந்தன்-அவன்பிள்ளை-சஹதேவன் - அவன்பிள்ளை - சோ
மாபி-அவன் பிள்ளை - சுருதசிரவாஹ்-அவன்பிள்ளை - சுரதன் - அவன்
பிள்ளை விருரதன்-அவன்பிள்ளை சார்வபௌமன்-அவன் பிள்ளை-ஜயசே
னன்-அவன்பிள்ளை-ரதானீகன்-அவன்பிள்ளை-புதாயு அவன்பிள்ளை கோ
பனன்-அவன்பிள்ளை-தேவாதிதி - அவன்பிள்ளை - ரிஷன்-அவன்பிள்ளை
திலீபகன்-அவன்பிள்ளை - பிரதீபகன் - அவன் பிள்ளையாகிய நானென்
றும் என்பெயர் தேவாபி என்றும் அறியக்கடவீர்.

என் இராஜஜியத்தைச் சாந்தனுவின்கையில்லப்பிவித்து உம்மைக்
காணவேணுமென்னுமுள்ளத்தோடு இந்த கலாப கிராமத்தையடைந்து
தவம்புரிகிறேன். இந்த தவசிரோஷ்டர்களால் உம்முடைய திருவடிகளை
வணங்கும்படியாகிய பெரும்பாக்கியத்தைப் பெற்றேன் என்று உரைத்
தார். இப்படி மருவின் உற்பத்தியும் தேவாபியின் உற்பத்தியையும்கேட்
ட கல்கிபகவான் பரமாச்சரியத்தையடைந்துமிலேச்சகணங்களை வதை
த்து அயோத்தியாபுரிப்பட்டணத்தை யாளும்படி மருவுக்கு மகுடஞ்
குட்டி புல்கஸஜாதிகளை வதைத்து தேவாபியை அஸ்தினாபுரிக்கரசனாகி

மூன்றாது அம்சத்தில் நான்காவது அத்தியாயம், ௫௭

மதுராபட்டணத்தை நான் ஆண்டுக்கொண்டு உங்களுடையபயத்தைப் போக்குகிறேன், பிறகு செய்யாகர்ணன் - உஷ்ட்ரமுகன் - ஏககாலன்-வினோதரன் முதலான துஷ்டர்களைக்கொண்டு மறுபடியும் கிருதயுகத் தை யுண்டுபண்ணுகிறேன், உம்முடைய தபோவேஷத்தையும் விருதத் தையும்விட்டு மகாபலிஷ்டர்களும், சகல சாஸ்திரங்கனையரிந்தவர்களும் எல்லா வில்வித்தைகளையும்றிந்த நீங்களிருவரும் இந்த ரதத்தில் சகல சேனாசன்னியங்களுடன்புறப்பட்டு என்னுடன் சஞ்சரிக்கட வீர்கள், விசாகயூபன் தன்னழகுள்ள கன்னிகையை உமக்கு கன்னியாதானம் பண்ணப்போகிறார். ருசிராசவனுடைய பெண்ணை ஒதேவாபி நீ விவாகஞ் செய்துக்கொள்ளக்கடவீர் என்று சொன்ன கல்கியின் வாக்கியத் தைக்கேட்ட மருதேவாபிகள் பரமானந்தத்தை யடைந்து கல்கிபக வாளை மும்மூர்த்திகளுக்கு மேலான பூமீமன் நாராயணன் என்று நினைத் தார்கள்.

மருதேவாபிகளுக்கு ரதம்வரும்விதம்.

இப்படி சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது கோடிசூரியப்பிரகாசம் போல் பிரகாசமுள்ள ரதங்கள் ஆகாயமார்க்கத்தில் நிற்க, விசுவகர்மா வினால் கிருஷ்டிக்கப்பட்ட இந்த ரதங்களைக்கண்ட சப்பியாள்-ரிஷிகள்-ராஜாக்கள் முதலானவர்கள் இது என்ன ஆச்சரியமென்றார்கள் அப் பால் கல்கிபகவான் அசுவனிதேவர்களைப்போலவும் சந்திரசூரியர்களைப் போலவும் யமவருணரைப்போலவும் தேவேந்திர குபேரர்களைப்போலி ருக்கிற மருதேவாபிகளைப்பார்த்து ஓய் பூபர்களை இச்சக்கிரனால் அனு ப்பப்பட்ட ரதங்களில் எனதாக்கனாயா லோக்கடவீர்கள் என்று பத்ம நாரபன் சொல்லுமளவில் தேவர்கள் பூமழைபோழிய ஊர்வசிமுதலான அப்ஸரஸ்திரிகளாட கந்தர்வர்கள் கானம்செய்ய அச்சமயத்தில் பொன் வர்ணமுள்ளவராயும் ஐடாதாரியாயும் மரையுரியை யுடையவராயும் ஸர்வசங்க பரித்தியாகம்பண்ணின ஒரு சன்னியாசியைக்கண்டார்.

மூன்றாவது அம்சத்தில் நான்காவது அத்தியாயம்.

மு ந் நி ந் து.

கிருதயுகன் வரவு ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

அனந்தரம் கல்கிபகவான் தேஜோநிதியாய் விளங்கும் ஸன்னியா வியைக்கண்டு தன் சமூகங்களோடு எதிர்சென்று அர்க்கிய பாத்தியம் முதலான உபசாரங்களைச்செய்து தண்டன்ஸமர்பித்தார் பிற்பாடு கல்கி

பகவான் அந்த விருத்த சன்னியாசியைப்பார்த்து சுவாமி தேவரீர்கள் யார் எவ்விடத்திலிருந்து வந்தீர்கள் உங்கள் நாமதேயமென்ன என்னுடைய புண்ணியவசத்தால் எனக்கு பிராப்தமானீர் கேவலம் மனிதர்களாய்ப் பிறந்தவர்கள் உலகங்களைக்கார்க்க சஞ்சரிக்கிறார்கள் உங்களைக்கண்டால் மனிதராகத்தோன்றவில்லை என்றுரைத்தார். அனந்தரம் அந்த விருத்த சன்னியாசியைச் சொல்லுகிறார். ஓய்க்கிபகவானே என்பெயர் மஸ்கரி ஒப்பீயப்பதியே நான் கிருதயுகம் உம்முடைய கட்டளையைச் செய்கிறேன் உங்களுடைய அவதாரத்தைக்கேட்டு இவ்விடம் வந்தேன் உபாதியற்றிருக்கிற நீர்காலஸ்வரூபியாய்மாயாரூபமான ஸ்ஷணம்தன்டம் ஸவம் முதலானதுகளால் மூடப்பட்டுயிருக்கிறீர் உம்முடைய சரீரலக்ஷணம் அகோரத்திரம்-பக்ஷம்-மாஸம்-ருது-அயனம்-ஸம்வத்ஸரம் யுகம் என்று பெயருடையதும் அதில்லாமல் பதினாலு மனுக்கள் என்றும் வழங்கிவருகிறது அவர்களுடைய நாமத்தைச் சொல்லுகிறேன் முதல்சுவாயம்புமனு, இரண்டாவது சுவாரோசிஷமனு, மூன்றாவது உத்தமமனு நான்காவது தாமஸமனு, ஐந்தாவது ரைவதமனு, ஆறாவது சாக்ஷ்மனு, ஏழாவது வைவஸ்வதமனு, எட்டாவது சாவர்ணிமனு, ஒன்பதாவது தக்ஷஸாவர்ணிமனு, பத்தாவது பிரம்மசாவர்ணிமனு, பதினோராவது தர்மசாவர்ணிமனு, பனிரண்டாவது ருத்திரசாவர்ணிமனு, பதிமூன்றாவது வேதசாவர்ணிமனு, பதினான்காவது இந்திரசாவர்ணி மனு, என்ற மனு வந்தாங்களெல்லாம் உங்களுடைய விளையாட்டாயிருக்கிறது இதுகளெல்லாம் நாமங்களாலும் ரூபங்களாலும் பேதத்தையடைந்து யிருக்கின்றன இப்படி பதினான்கு மனவந்தாங்களும் பன்னிரண்டாயிரம் தரம் திரும்பினால் தேவர்களுக்கு ஒருயுகம், அப்படி தேவயுகம் ஆயிரம் தரம் திரும்பினால் பிரமனுக்கொருநாள். இப்படி பிரமனுக்கு நூறுவருஷம் ஆனால் பிரம்ம பிரளயம் என்றரியவும், தேவமனு வந்தாங்களால் எழுபத்தி ஒருதரம் திரும்பினால் ஒரு மனுவினுடைய ஆயுளென்றும் இப்படி பதினான்கு மனவந்தரம் கழிந்தால் பிரமனுக்கொருநாள் இது தேவமானம் மனிதர்கள் காலப்பிரமாணத்தால் பிரமன் ஆயுளைச்சொல்லுகிறேன் இந்த நான்கு யுகங்களும் ஆயிரந்தரம் திரும்பினால் பிரமனுக்கொரு பகல் இரண்டாவர்த்தி திரும்பினால் ஒருநாள் என்று அறியவும் அப்படி நூறுவருஷம் முடிந்தவுடன் பிரம்மன் முதலானோர் அழிந்து விடுகிறார்கள் அப்பால் நீர்யோக நித்திரையைடைந்து யிருக்கும்போது உம்முடைய நாபிக்கமலத்திலிருந்து மறுபடியும் பிரமனுண்டாவார் உடனே கிருதயுகாதிகளையும் கிருஷ்டிபண்ணுவார் ஓ கல்கிபகவானே என்று மஸ்கரியினால் சொல்லப்பட்ட வாங்கியத்

முன்னுந்து அம்சத்தில் ஐந்தாவது அத்தியாயம். நிக

தைக்கேட்ட கல்கிபகவான் பரமானந்தபரிதராய் கிருதயுகம் ஆரம்பித்து விட்டது கலியுகத்தை முடிக்கவேண்டும் என்றுதிருள்ளம்பத்திஅனே காதகஜதரக முதலான சதுரங்க தளத்தோடு திக்விஜயம் பண்ண வாரம்பித்தார்.

க ல் கி தி க் வி ஜ ய ம்.

இப்படி மருவும் தேவாபியும் கல்கியின் வாக்கியத்தைக்கேட்டு வேதவிதிப்படி முன் குறித்த பெண்களைக் கல்யாணம் செய்துக்கொண்டு கவசம் அங்குலித்திராணம் அஸ்திரம் சஸ்திரம் வில் முதலிய அனேக ஆயுதங்களை யெடுத்துக்கொண்டு ஆறு அக்ஷௌஹிணி சேனையை யடைந்து யானைப்படை குதிரைப்படைகளையும் சேர்த்துக்கொண்டு கணகணவென்று சப்திக்கும் ரதங்களில் ஏரிக்கொண்டு யுத்தசன்னத்தராய் புரப்பட்டுப்போகிறபோது தூனிகள் கிளம்பி ஆகாயமெல்லாம் வியாபித்து மண்விண் தெரியாமல் மரைக்க கதிரோனெளி மழுங்கி பிரகாசமில்லாமல் இருள்மூட இதர ஜனங்கள் இதென்ன ஊழிகரலம் வந்துவிட்டதோவென்று பிரமித்து நிற்க இத்தருணத்தில் கல்கிபகவான் சிவந்த நிரமுள்ள அன்பதினாயிரம் குதிரைகளும் பதினாயிரம் யானைகளும் பத்தக்ஷௌஹிணி சேனைகளுடன் புறப்படவும் அவர் பிராதாக்கள் புத்திரமித்திராள் முதலானவர்களுடன் திக்விஜயம் செய்யக்கருதி இருக்குங்காலத்தில் தர்மமானது பிராமண உருக்கொண்டு கல்கியின் பின் துடர நரநாராயணன் தன் பரிஜனங்களான சத்தியம் அனுக்கிரஹம் அபயம் ஸுகம் சந்தோஷம் யோகம் அர்தம் ஸ்மிரணம் செஷமம்ரக்ஷணம் முதலானதுகளுடனும் தன்ஸ்திரீஜனங்களான மைத்திரி சிரத்தை தயை சாந்தி துஷ்டி புஷ்டி கிரியா வணக்கம் புத்தி மேதா லஜ்ஜாமுதலான ஸ்திரீஜனங்களுடனும் புறப்பட்டு கல்கிபகவானுக்கு பின் துடர்ந்து தன் பரிவாரங்களும் தானும் கல்கியின் சமீபத்தில் தான் வந்த காரியத்தையும் தன் பரிவாரங்களுக்கு யிருப்பிடமில்லாமலிருப்பதையு மரிவிக்க கல்கி வணக்கத்துடன் சொல்லுகிறார். நீர்யார் எவ்விடத்திலிருந்து இவ்விடத்திற்கு புத்திராளுடனும் பெண்களுடனும் வந்தீர் உங்க ளையும் உங்கள் பிள்ளைகளையும் கண்டால் ரொம்பதினர்களாகத் தோன்றுகிறது உங்களைக்கண்டால் சாதுக்களான வைஷ்ணவர் பாஷண்டிகளால் மரைக்கப்பட்டவர்கள்போல் காண்கிறது உண்மையையரிவியுங்கள் என்று சொன்ன கல்கியின் வாக்கியத்தைக்கேட்டு தர்மமானது பகவானைக்கண்டு ஒரு வாக்கியம் சொல்லுகிறது வாரீர் கல்கிபகவானே என்று வணங்கி துதித்து சொல்லுகிறது, என்னை தர்மதேவதை என்று சொல்லுவார்கள் நான் உங்கள் க்ஷேஸ்தலத்திலிருந்து உன்டாய் மை

ஸ்த ஜனங்களுக்கும் இஷ்டத்தைக் கொடுக்கிறேன் நான் பலிஷ்ட னான கலிபிணால் தோர்வையடைந்து என் காலகதியை நினைத்துக்கொ ண்டு துக்கத்தையடைந்து உம்மை சரணமடைந்தேன் என்று உரைத் தது அப்பால் தர்மத்தின் வாக்கியத்தைக்கேட்டு கல்கிபகவான் விசன மடைந்து தர்மமே விசனப்படவேண்டாம் நான் உனக்கு உபத்திரவத் தை உண்டுபண்ணும் அவைஷ்டணவர்களையும், உன் பிள்ளைகளையும் பெ ண்களையும் தலை பெடுக்காமல் பண்ணுகிற கலியையும் நாசம் செய்கி றேன். கிருதயுகத்தைப்பாரும் சூரியவம்சத்தில் மருவென்று பெயரை யடைந்து பிரம்திருக்கிறார் நான் கலியை நாசம்பண்ணி உம்மை உலகமெங்கும் பரவுப்படி செய்கிறேன் என்று அபயபிரதானம் பண்ணி னார் அனந்தாம் தர்மமானது தன் பரிவாரங்களோடு புறப்பட்டு சித்தாச் சிரமத்தை யடைந்து தன்பத்தினிகளை அங்குவசிக்கச்செய்து தன் சயிரி யங்களை அழைத்துக்கொண்டு கல்கியுடன்வந்து சேர்ந்தது. உடனே கல்கிபகவான் தன்னுடைய ஆயுதங்களோடு புறப்பட்டு அதர்மரூபியா கிய கலியை செய்க்கப்பாரப்பட்டார் இப்படி. கல்கியின் வரவைக்கேட்ட கலியானது கோபம்கொண்டு தன்சேனாசமூகங்களான பசுஹிம்ஸகன் தூர்கந்தன் சுவானமாம்ஸபோஜி சூதன் குடியன் கலகன் சோரன் சுவா மித்திரொகி மாதருகாமிநாஸ்திகன் கபடன் தம்பன் மதன் மாஸ்தரியன் கோபன் காமன் குரேதன் லோபன் பொய்யன் கிருதக்கினன் முதலான புத்திராளுடனும் தன் புத்திரிகளான நிர்லஜ்ஜா தூர்புத்தி நிர்தபா தூரா சாராஷ்டாத் திருஷ்டா மூதலான ஸ்திரி பிரணைகளும் தன் பிரிய நாயகி யான தூராயசயினிடத்தில் உண்டாயிருக்கும் ஸ்திரிகளுடனும் புறப்ப ட்டான். இப்படி சகல வைபவங்களுடன் ரணபேரி யடித்துக்கொண்டு என்னுடையராஜ்யத்தில் நான்ஏகச்சக்கிராதிபத்தியம் பண்ணும்போது எவன் கால்வைத்தானோ அவனை ஹதம்பண்ணுகிறேனென்று வீரவா தங்களைப் பண்ணினான்.

மூன்றாவது அம்சத்தில் ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

முற்றிற்று.

ஆ ரு வ து அ த்தி யா ய ம்

கலியுடன் கல்கியுத்தம்.

அனந்தாம் கலியானவன் புத்த சன்னத்தனும் புறப்பட்ட சமாச ரத்தைக்கேட்ட கல்கிபகவான் தன் முன்னிற்ற தர்மத்தைப்பார்த்

நாச் சொல்லுகிறார் ஒப் தர்மமே நீர் உம்முடைய சைன்னியங்களோடு பின்னிடையாமல் கலியின் சேனையை நாசம்பண்ணும் என்று உத்திரவு பண்ணினார். உடனே தர்மமானது அதர்மரூபியான கலியுடனும் புண்ணியமானது பாபத்தையும் சார்தம் குரோதத்தோடும் தபை நிர்தபையோடும் விரக்தி காமத்துடனும் அர்தம் தரித்திரத்தோடும் நிராசை பேராசையோடும் மங்களம் அமங்களத்தோடும் ஆரோக்கியம் ரோகத்தோடும் க்ஞானம் அஞ்ஞானத்தோடும் சுபிக்ஷம் க்ஷாமத்தோடும் பிரஸாதம் லோபத்தோடும் ஸந்தோஷம் துக்கத்தோடும் ஒன்றுக்கொன்று கைகலந்து அகோரமானயுத்தம் செய்யும்போது மருவானவன் கசன் காம்போஜன் முதலான துஷ்ட அரசர்களோடும் தேவாபியானவன் செளரன் பரபரனுடனும் விசாகபூபனுவன் புளிந்தன் சுவபசன் முதலானவர்களுடனும் கல்கியானவர் கோகன் விகோகன் முதலான பிரம்மா வின் வரத்தால் மதித்த ராஜாக்களோடும் அகோரயுத்தம் செய்துக் கொண்டு வரும்போது தேவர்கள் கண்டு ஆச்சரியங்களோடு ஆகாச மார்க்கத்திலிருந்துகொண்டு சொல்லுகிறார்கள். ஒ-ஒ இந்தகோகவிகேய காள் இருவரும் ஒரு ரூபமுள்ளவர்கள் மதித்தவர்கள் பிராதாக்கள் யுத்தத்தில் தேர்ந்தவர்கள் உலகங்களெல்லாம் செபித்தவர்களும் மரபுண இந்திரன் ஒன்பதுதரம் தோர்வையடைந்தார் இப்பேர்ப்பட்ட பலமுள்ளவர்களை கல்கிபகவான் எப்படி ஜெயிக்கப்போகிறார் என்று சொல்லி க்கொள்ளுகிறார்கள் இப்படி சொல்லுங்காலத்தில் கத்தி கேடயம் சூலம் பாசம் தோமரம் பித்தி பாலம் முசலம் சக்தி முதலான ஆயுதங்களாலும் ஐந்திராஸ்திரம், மானவாஸ்திரம், கௌபேராஸ்திரம், முதலான அஸ்திரங்களால், சண்டையில் சூரர்களெல்லாம் கால்வேறு கைவேறு உடல்வேறு தலைவேறாக அறுந்துவிழுந்தார்கள்.

மூன்றாவது அம்சத்தில் ஆறாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஏழாவது அத்தியாயம்.

கோகவிகோக யுத்தவர்ணனம்.

சூகர் சொல்லுகிறார் ஓ செளனநாதிரிஷிளே இப்படியிருக்குணமாய் நாமத்தை யடைந்ததெல்லாம் பகவானுடைய ஸங்கல்பத்தால் ஸகுணமானரூபத்தைபடைந்து ஒன்றுக்கொன்று யுத்தம்பண்ணும்போது தர்மமானது அநிசேகாபத்தைபடைந்து கிருதபுகளே சேர்ந்து அதர்ம

மான கலியுடன்யுத்தம்பண்ணும்போது கலியான்வன் கழுதைகள் பூட்டிய தன்றத்தைவிட்டுக் கீழேகுதித்து பாகுபுத்தம்பண்ணியும் ஜெயமடையாமல்தன்னிருப்பிடமான தூர்க்கந்த பட்டணத்தை யடைந்தான் பிறகு தம்பன்தன் சம்போகத்தைவிட்டு ஸ்திரீசமூகங்களோடுசாந்தனையும்தாந்தனையும் எதிர்த்து யுத்தம்பண்ணினான். கல்கியானவர் தன்பாணவர்ஷங்களால் காம்போஜன் மிலேச்சன் முதலான துஷ்ட ராஜாக்களையுத்தம்பண்ணினாசமடையச்செய்தார். விசாகயூபணவன்புலிந்தனைநாசம்பண்ணினான், இப்படி ஒருவரையொருவர் எதிர்த்து யுத்தம்பண்ணும்போதுகலியானவன் கதாபாணிகளான கோகவிகோகனோடுசேர்ந்துகதாயுதங்களாலும் முசலாயுதங்களாலும் சாடிதர்மனையும்கிருதனையும்,யமன் நியமன் முதலான சாத்துவீகர்களோடு சண்டைபண்ணும்போதுதேவர்கள் தங்கள் தங்கள் குடும்பங்களோடு ஜயாபஜயத்தைப் பாற்க வானத்தில் நிரைந்தார்கள்.

கோகவிகோகவதம்.

அப்பால் கல்கிபகவான் கோபாவேசத்தையடைந்துகதாபாணியாய் இந்த மகா பாபிகளை நாசம்பண்ணாமல் என் கதையைக்கீழேவைப்பதில் லேயென்று பிரதிக்கினை பண்ணி கோகவிகோகனுக்கெதிரில்வந்து அடாபாபிகளை இனி நீங்கள் இவ்விடத்திலிருக்கவொண்ணாதென்று சொல்வி கதாயுத்ததால் கோகன்தலைபி லடித்துக்கொன்றார். இரந்தகோகனை விகோகனநோக்க உடனே உயிருற்று எழுந்து அவ்விருவரும் சேர்ந்து மகாபலத்துடன் காமரூபத்தையடைந்து காலமிருத்யுவைப்போல் கல்கியுடன் மிகுந்தயுத்தஞ்செய்தார்கள். திரும்பவும் கல்கிகதையால் சிரசிலடித்துக்கொன்றார். மருபடியும் ஒருவரையொருவர் பார்த்தவுடன் உயிர் பெருவதைக்கண்டு கல்கிபகவான் சிந்தாக்கிராந்தராயிருந்தார். அப்போது கல்கியின் குதிரையானது யமனைப்போல் ஒப்பற்ற பலத்தை யுடைய அக்கோக விகோகர்களின் மார்பில் உதைத்தது. அந்த உதையினால் மார்பெலும்பு புஜங்கள் முரிபட்டு அக்குதிரையின்வாலை சிருபிள்ளைகள் கன்றின்வாலை பிடித்திழுப்பதுபோல யிழுத்தார்கள். அப்போது அத்தரகமானது மிகுந்தகோபத்துடன் அவர்களின் மார்பில் கடினமாக உதைத்து அவ்வுதையினால் வாலை விட்டுவிட்டு அக்கோக விகோகர்கள் அப்யூமியில்விழுந்து மூர்ச்சையடைந்து உடனே கல்கியைநோக்கி வீரவாதஞ் செய்தார்கள்.

அப்போது அந்த பகவான் சிந்தாக்கிராந்தராய் நின்று இருப்பதை கண்டு பிறும்மாவானவர் பகவானுக்கெதிரில் வந்து வணங்கி சுவாமி பரம்புருஷா ஏன் இப்படி சிந்திக்கிறீர் இந்த பாபிகளை தனித்தனியாய்க்

முன்னுது அம்சத்தில் எட்டாவது அத்தியாயம். கூட

கொன்றால் சாகாட்டார்கள் ஒரேகாலத்தில் கொல்லக்கடவீர் என்று சொல்லிமரைந்தார். அவ்வாக்கியத்தைக்கேட்டுக்கிபகவான் தன்னுடையகுதிரை ஆயுதங்கள் யாவற்றையும் விட்டுவிட்டு வஜ்ஜிராயுதத்துக்கொப்பான தன்முஷ்டிகளால் அவர்களின் சிரஸில்குத்தினார் அக்குத்தினால் தேவர்களுக்குசத்துருவான அக்கோகவிகோகர்கள்சிகரமழிந்தமலைபோல்பூமியில் விழுந்திறந்தார்கள் இதைக்கண்டு ஆகாயத்தில்தேவர்கள் புஷ்பமாரி பொழிந்தார்கள் கந்தர்வர் அப்ஸரஸ்திரீகள் நடனஞ்செய்தார்கள் முனிகள் சித்தர்சாரணர் துதிசெய்தார்கள் துந்துபிமுழங்கிற்று திக்குகள் தெளிந்தது பிறகு அவர்களுடைய வதத்தினால் சந்தோஷமடைந்த கல்கிபகவான் தன் சேனைகளோடு ராக்ஷஸசன் னியங்களில் பதினாயிரம் குதிரைகளையும் இருபதாயிரம் காலாட்களையும் பதினாயிரம் யானைகளையும் முறியடித்து ஜயபேரிகையடித்தார், சுமந்திரானவன் கணக்கில்லாச்சேனைகளையும் கார்கன்-பர்கன்-விசாலஞ்முதலான சேனாபதிகள் கணக்கில்லாதசேனைகளையும் குதிரைகளையும் எண்ணிக்கையில்லாத யானைகளையும் நாசம்பண்ணினார், இப்படி கோகவிகோகன்முதலான ராக்ஷஸர்களை நாசம்பண்ணி ஜயபேரி யடித்துக்கொண்டு சகலசைன்னியங்களோடு பல்லாடநகரத்தைக்குறித்து கல்கிசைன்யங்கள் புறப்பட்டதுகள். ஓய் செளனகாதிகளே யென்று சொன்னார்.

முன்னுவது அம்சத்தில் ஏழாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று

பல்லாடநகரத்தில்

சசித்துவஜ் னுக்கும் கல்கிசைன்னியத்துக்கும் யுத்தம்.

குதபுராணிகர் சொல்லுகிறார் ஜகத்பிரபுவாய் நாராயண ரம்சரான கல்கிபகவான் குதிரையின்மீதேறி கத்தியை கையிற்றறித்து அநேக சேனைகள் புடைசூழ பல்லாடநகரத்தை யடைந்தார் மிகுந்த தேஜஸ்ஸையும் பதினாயிராயானை பலத்தையும் உயர்ந்த சரீரத்தையும் மனதில் கிருஷ்ணத்யானமுமுள்ள அப்பல்லாடராஜன் அக்கல்கியை ஜெகத்பதியான ஸ்ரீமந்நாராயணரென்றறிந்து சந்தோஷத்தால் புளகாங்கிதனாய் தன்னுடைய சைன்னியங்களோடுகூடி யுத்தசன்னத்தனான். அப்போது விஷ்ணுபக்தியுடையவரும் ஸாசாந்தையென்னும்பெயருடைய அச்சசித்துவஜன் பாரிபை கல்கியுடன் யுத்தஞ்செய்யப்போகிற தன்புருஷனை நோக்குச் சொல்லுகிறார் 'ஓ பிரானாதா இவ்வுலகத்துக்கு

நாதனும் எல்லா ஜீவன்களுக்கும் அந்தர்யாமியும், நாராயணனுமான கல்கிபகவானை நீர் எப்படி அடிக்கப்போகிறீர் என்று சொன்ன பத்தினியைப்பார்த்து சசித்துவஜன் சொல்லுகிறான். ஒ ஸுசாந்தே அரசர்களுக்கு யுத்தத்தில் குருவானாலும் சீஷனாலும் எவரானாலும் எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்வது உத்தமமென்று பிரமன் கூறியிருக்கிறார் யுத்தத்தில் ஜெயம்டைந்தால் ராஜபோகமும் மரித்தால் சுவர்க்கபோகமும் வருவதால் சக்தத்திரியர்களுக்கு ஜபாபஜய மிரண்டும் சுகத்தையேதருகின்றது. இவ்விதமுரைத்த ராஜனைப்பார்த்து ஸுசாந்தை சொல்லுகிறான். விஷயாபிலாஷையுடைய காமிகளும், பயித்தியம்கொண்டவர்களும், தேவத்தன்மையும் ராஜ்யமும் அடைவோமென்றெண்ணுவார்கள். விஷ்ணுபக்தர்கள் அவ்வண்ணம் நினைக்கார்கள். நீயோ ஹரிஸேவகன் அவரோ ஜகதீசன் நீ ஆசையற்றவன் அவர் சதாகொடுக்கிறவர் உங்களிருவருக்கும் யுத்தம் அஞ்ஞானத்தால் எப்படி உண்டாகும் சசித்துவஜன் சொல்லுகிறான். த்வந்துவாதிதரான யீஸ்வரிடத்தில் த்வந்துவம் காணுமாகில் அவரது சேவகரிடத்திலும் அவ்வாறே காணும் அவரிட மாயையாலிவ்வுலகம் ஜனிப்பது மழிவதுமாகும் ஆகையா லிப்போது நான் எனது சேனாசமூகங்களுடன் கல்கிபகவானுடன் யுத்தஞ்செய்யப்போகிறேன். ஓ நாயகியே நீ யந்த லக்ஷ்மீபதியை பூஜிப்பாயாக என்று சொல்லிய பர்த்தாவின் வாக்கியத்தைக்கேட்டு ஸுசாந்தை மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் ஓசுவாமி இகத்திலும் பரத்திலும் அந்த ப்ரீமநாராயணனை எனக்கு ரக்ஷகன் என்று ஸ்துதித்து தன்னை வணங்கும் நாயகியை சசித்துவஜன் சந்தோஷத்துடன் ஆலிங்கனஞ்செய்து தன்னுடைய பெருஞ்சேனையோடு கல்கி சேனைபுடன் எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்ய ஆரம்பித்தான்.

அப்போது சசித்துவஜன் புத்திரனான சூர்யகேது மருபூபனோடும் அவன் சகோதரனான பிரகத்கேது தேவாபியோடும் சசித்துவஜன் விசாகபூபனோடும் அனேக அஸ்திரங்களால் யுத்தஞ்செய்தார்கள். அப்போது அவ்விருசேனாவீரர்களால் விடப்பட்ட சூலம் - பாசம் - கதை சகத்தி தடி-தோமரம்-பல்லம்-கட்கம்-சூர்தம்-துவஜம் இவைகளாலுண்டாகிய தூளியானது ஆகாசத்தை மறைத்துவிட்டது. அப்போது இவ்வற்புதமான யுத்தத்தைப்பார்க்க ஆகாசவீதியில் வந்திருந்த கந்தருவர், கின்னரர், அப்ஸரஸ்திரிகள், தேவர்கள், யாவரும் வீரர்களின் சிம்மநாதத்தினாலும் குதிரைகளின் கனைப்புகளினாலும் யானைகளின் கெர்ஜனைகளினாலும் செவிடுபட்டார்கள்.

பிறகு ரதக்காரர் ரதக்காரர்களோடும் குதிரைக்காரர் குதிரைக்காரர்களோடும், யானைக்காரர் யானைக்காரர்களோடும், காலாள்

மூன்றாவது அம்சத்தில் எட்டாவது அத்தியாயம்.சுரு

காலார்களோடும், தேவதானவர்களைப்போல் எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்யும்போது அவ்விரு சேனைகளிலிருந்து அருக்கப்பட்ட ஐக்களும், கால்களும் சிரங்களும் பூமியில் விழுந்ததுகள் பேய்க்கூட்டங்களுக்கு திருப்திசெய்விக்க ரக்த ஆறுகள் ஓடியதுகள். இவ்விதமாக யுத்தம் நடக்கும்போது மகாபலவானும் காலனுக்கு ஒப்பானவனான சூர்யகேது மருவை கணக்கில்லாத பாணங்களாலடித்தான். மரு பத்து பாணங்களினால் சூர்யகேதுவை அடித்தான். அதனால் சூர்யகேது மிருந்த கோபங் கொண்டு அவனுடைய குதிரையுடன் ரதத்தை பொடியாக்கிவிட்டான். மரு மற்றொரு தேரிலேரி அவனிட மார்பிலடித்தான். பிறகு சூர்யகேது மருவை கெதையாலடித்து மூர்ச்சை யடையச்செய்தான். அப்போது தர்மம் மரிந்த சாரதி மருவை ரதத்துடன் பக்கத்தில் கொண்டுபோனான். பிரஹுக்கேதுவும் தேவாபியை அனேகமான பாணங்களால் சூர்யனை பனிமூடுவதுபோல மூடிவிட்டான். பிரகு தேவாபியும் கூர்மையான பாணவர்ஷங்களால் அந்த பாணங்களைப்போக்கி பிரகத்கேதுவின் மார்பில் சூலத்தை யெறிந்தான். பிரகத்கேது அச்சூலத்தை தீக்ஷணமான பாணங்களால் முறித்து தேவாபியினுடைய கைவில்லையும் ஒடித்தான். பிறகு தேவாபி கூர்மையான பாணங்களால் பிறகத்கேதுவின் திவ்யதனுசை முறித்தான். பிறகு வில்லருபட்ட சூரானபிரகத்கேதுகையிற் கற்றிகொண்டு தேவாபியின் சாரதியை குதிரையுடன்கூட வெட்டினான். தேவாபி உடனே பூமியிற்குதித்து வில்லை கீழேபோட்டு அந்த பிரகத்கேதுவை கைகளாலிழுத்து தரையிற்றள்ளி தரையில்லாமல்பிசிந்தான். அப்போது சத்துருவால் பீடிக்கப்பட்டு மூர்ச்சையடைந்திருக்கிற தம்பியைப் பார்த்து சூரியகேது வஜ்ராயுதத்துக்கொப்பான முஷ்டியினால் தேவாபியைசிரஸிலிடித்து மூர்ச்சை யடைவித்து அவனுடைய சைன் னியங்களை முறியடித்தான். அப்போது சசித்துவஜன் சர்வஜகத்துக்கும் ஆதாரனும் சூரியனைப்போல் பிரகாசிப்பவனும் தாமரைபோன்ற திருக்கண்களும் பீதாம்பரதாரியும் விசாகபூபனால் சூழப்பட்டு தர்மனாலும் கிருதனாலும் பூஜிக்கப்பட்டு எதிரில் நிற்கிற கல்கிபகவானைக் கண்டான்.

மூன்றாவது அம்சத்தில் எட்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்

சசித்துவஜனுக்கும் கல்கிபகவானுக்கும் யுத்தம்.

சூதபுராணிகர் சொல்லுகிறார் கேளும் ரிஷிகளே அந்த கல்கிபகவானாகிய நாராயணன் சேனாசமூகங்களோடு பல்லாடநகரத்தை யடைந்து ரணபேரியடிக்க அச்சத்தத்தைக்கேட்ட சசித்துவஜனுனவன் எல்லா ஜனங்களுடன் கூடிக்கொண்டு கல்கியை எதிர்த்தான்; உடனே சசித்துவஜனுனவன் ஜகத்திலுள்ள சராசரங்களை உண்டுபண்ணி பிரம்மனென்பெயரையடைந்தும் ரக்ஷணம்பண்ணி திருமாலென்று திருநாமத்தை யடைந்தும் சம்மாரம்பண்ணி சங்கரனென்றும் பெயரை யடைந்திருக்கிற ஸ்ரீமந்நாராயணனைக்கண்டு மயிர்க்கூச்ச விட்டு ஓய் பரமபுருஷ - பக்தவத்சல - ஆப்தபந்தோ, மூவருக்கும் முதல்வனே வாரும் வாரும் என்னுடைய ஹிருதயத்தில் பாணங்களைப்போடும் அப்படிக்கி இல்லாவிட்டால் அக்கியானந்தகரமான என்னுடைய ஹிருதயத்தில்திரவேசித்துவிடும் குணமில்லாததாய் ஒன்றாயிருக்கும்போது பிராகாரம் ஏது இச்சையில்லாதவனுக்கு செயம் ஏதுக்கு, எனக்கு சேனைகள் சகாயம் வேண்டாம். என்னுடைய யுத்தத்தையும் உன்னுடைய யுத்தத்தையும் ஜனங்கள் பார்க்கட்டும், ஓய் பரமபுருஷ நீர் யுத்தத்தில் யாரை யடிக்கப்போகிறீர், உம்மை நீரே யடித்துக்கொள்ளும் என்ற ஆத்தமக்கியானம் பிறந்து இப்படி சொன்ன சசித்துவஜனுடைய வாக்கியத்தைக்கேட்ட கல்கிபகவான் கோபத்தைத் தணித்துக்கொண்டு கோபமுள்ளவர்போல்காட்டி பாணங்களை எடுத்து சசித்துவஜன் மார்பிலடிக்க அதை லக்ஷியம் பண்ணாமல் தன் பாணங்களால் மழைகளால் மூடப்பட்ட பர்வதம்போல் கல்கியை மூடினான். இப்படி ஒருவருக்கொருவர் அதிக கோபத்தோடு யுத்தம்பண்ணும்போது பகவான் பிரம்மாஸ்திரம்போட சசித்துவஜனும் பிரம்மாஸ்திரம்போட பகவான் வாயுவாஸ்திரம்போட சசித்துவஜனும் வாயுவாஸ்திரமும் ஐந்திராஸ்திரத்திற்கு ஐந்திராஸ்திரமும், காருடாஸ்திரத்திற்கு காருடாஸ்திரமும் விட்டு யுத்தம்பண்ணும்போது தேவர்கள் கண்டு நடுங்க யக்ஷர்கள் கண்டு ஒடுங்க யுத்தம்பண்ணியும் கொஞ்சகாலம் பாரா யுத்தம்செய்து கொஞ்சகாலம் கால்களாலும் முஷ்டிகளாலும் யுத்தஞ்செய்து ஒருவருக்கொருவர் கொண்டாட அப்பால் இருவர்களும் வச்சிராயுத்தத்துக்குச்சமானமான முஷ்டிகளாலும் குத்துகளாலும் அடிக்கும்போது கல்கிபகவான் மூர்ச்சையாய் கீழேவிழுந்து கொஞ்சகாலம் பொருத்து மூர்ச்சைதெளிந்து எழுந்து சசித்துவசனைக்கண்டு ஓய்பரமபாகவதனாகிய சசித்துவஜா நீர் அடித்த அடியால் எனக்கு ரொம்பவும் சந்தோ

மூன்றாவது அம்சத்தில் ஒன்பதாவது அத்தியாயம். ௬௭

ஷமாச்சுது, ஆனாலும் உம்முடைய விஷயத்தில் எனக்கு கோபமில்லை, எழுந்திருந்து யுத்தத்திற்கு வாருமென்றழைக்கச் சசித்துவஜன் பகவானைக்கண்டு ஆதிமத்தியாந்த ரஹிதனை ஜகன்னாதா உம்மை யடிக்கவும் என்கையால் கீழேவிழுந்து மூர்ச்சையடையவும் நான் என்னபாபம் பண்ணினேனோவென்று கண்ணீர்வடிய இருகரங்கூப்பி நின்றான். உடனே பகவானைக்கண்ட தருமன் கிருதன் இருவரும் ஓடிவந்து பகவான் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு தன்னிருப்பிடம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அவ்விடத்தில் அனைக விஷ்ணு பக்திமதிகளுடைய நடுவில் சந்திரன் போல் விளங்கும் சுசாந்தையானவன் பகவந்நாமஸ்மாணம் பண்ணிக் கொண்டு நின்றான். அனந்தரம் சுசாந்தையானவன் பகவானுடைய ஜன்மத்தையும் பத்மாவதியின் விவாஹமஹோத்ஸவத்தையும் கர்காசாரியரிடத்தில் வித்தியாப்பியாஸம் பண்ணினதும் மிலேச்சபாஷண்டிகளோடு சண்டைபண்ணினதும் கேட்டு சந்தோஷத்தையடைந்து தர்மன்கிருதன் முதலான பகவத்பரிஜனங்களை யுத்தப்படி சூழித்து பகவானுடைய திவ்விய திருமேனியை வர்ணிக்கத்தொடங்கினான்.

மூன்றாவது அம்சத்தில் ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

முற்றிற்று.

பத்தாவது அத்தியாயம்

சுசாந்தாகீதம்.

ஓய் தேவர்கட்கிறைவனே எல்லா சராசரங்களுக்கு மாதாரூத்மான உன்திருவடியை எனக்கெதிரில் காண்பிக்கக்கடவீர். உம்முடைய திருவடி ஸேவையால் என்பாபங்களைப் போக்கடிக்கக்கடவீர். ஜகத்தினுடைய சேஷமங்களுக் கிருப்பிடமாயும் ஸாதூக்களுடைய ஹிருதயக்மலத்தில் ஸதா விளங்கிக்கொண்டும் யோகிகளுக்கெட்டாத பெரும்பதத்தைக் கொடுக்க வல்லதாயுமிருக்கிற உம்முடைய திருவடியை என் கண் முன்னே காண்பிக்கக்கடவீர். தாபத்திரயத்தி லடிபட்ட சேத னர்களுடைய தாபத்தைப்போக்க வல்லதாயும் தன் மந்தஹாஸத்தினால் உலகமெல்லாம் பிரகாசிக்கப்பண்ண வல்லதாயு மிருக்கிற உம்முடைய திருமுக மண்டலத்தைக் காண்பிக்கக்கடவீர். கதிரோனைக் கண்ட தாமரைபோலவும் கடாசூத்தினால் ஜகத்திரக்ஷணம்பண்ண வல்லதாக ளாயுமிருக்கிற உம்முடைய திருக்கண்களைக் காண்பிக்கக்கடவீர். ஓய் ரக்ஷகா என்னுடைய பரீதா அக்கியானத்தால் உம்முடைய குணங்

களையநியாமல் உம்முடன் யுத்தத்துக்கு வந்தார் ஆதலால் அவரை ரக்ஷித்துக்காற்றுவேணும் மஹதஹங்காரங்களால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட இந்த சரீரத்தை உமக்கற்பிதமாய் கொடுக்காவிட்டால் எவ்விதமாய் புனர்ஜனனமில்லாமலிருக்கும். பாஞ்சபூதிகமான சரீரமும் சப்தாதி மாத்திராகளும் சத்துவாதி முக்குணங்களும் அக்கியானங்களும் நிறைந்த சரீரத்தை நானடைந்து பயனென்ன, என்னிடத்தில் தயையெய்யும் ஓய் ஐகதீசா, எல்லா பாபத்தைப் போக்கவல்லதாயும் பதிநான்கு உலகத்தையும் பரிசுத்தம் பண்ணத்தக்கதான உம்முடைய திருநாமத்தை எவர் சொல்லுகிறாரோ அவர்களுக்கு சம்சார பயமேது, ஒ பக்தவத்ஸலா நீர் இப்போது கல்கியாயவதரித்த காரணம் யாதெனிக்கொடியவர்கள் உன்னைச் சேர்ந்தவரா யிருந்தபோதிலும் சம்ஹரிக்கவும் சாதுவானவர் சத்துருவாயிருந்தபோதிலும் ரக்ஷிக்கவும் கிருதயுகத்தை யுண்டு பண்ணவும் தர்மத்தை நாலுபாதத்தால் நடத்தத் திருவுள்ளம் பற்றி இந்த அவதாரம் ஷீயத்தீர். ஆபத்தபந்தோ என்னுடைய புத்திர மித்திர தெளஹித்திர-பௌத்திர-தன-கனக-வஸ்துவாஹன ரதகஜ தூக பதா திகளெல்லாவற்றிலும் ஆசையை நீக்கி உன் திருவடிகளில் ஆசையை உண்டுபண்ணவேண்டுமென்று ஸ்துதிசெய்தான்.

பிற்பாடு சுசாந்தையின் கீதத்தைக்கேட்டு கல்கிபகவான் ஆனந்த பாஷ்பம் பெருகச்சொல்லுகிறார். ஓசுசாந்தே உன்னுடைய ஸ்தவமானது என்மனதை யுருகப்பண்ணிற்று. நான் யுத்தஞ்செய்ய வரவில்லை உன்னுடைய ஸ்தவத்தொக்கேட்க நான்வந்தேன், என்றுனாத்து சுசாந்தையை மின்னிட்டிக்கொண்டும், கிருதன் தர்மன் சசித்துவஜன் இவர்களை இருபுரங்களிலும் வைத்துக்கொண்டு ஒரு வாக்கியம் சொல்லுகிறார் ஓ சுசாந்தே நீ யார் என்ன காரணமாய் இங்குவந்து என்னைத் துதிசெய்சிறாய் சூரனான சசித்துவஜனுனைவன் என்பின் ஏன் வந்தான் ஓய் தர்மமே ஓய் கிருதயுகமே நாம் எல்லோரும் ஏன் சத்துருவின் லீட்டில் பிரவேசிக்கவேண்டும் சத்துருவின் பத்தினிபானவள் என்னை ஏன் ஸ்தோத்திரம் செய்கிறாள். நான் யுத்த பூமியில் மூர்ச்சையாய் கிடக்கும்போது சசித்துவஜன் என்னைக்கொல்ல ஏன் எத்தனப்படவில்லை என்று உரைத்தார். இப்படிக்குரைத்த பகவத்வாக்கியத்தைக் கேட்டு சுசாந்தையானவள் சொல்லலுற்றாள். முாரிபோ பாதாளத்திலும் பூமியிலும் சுவர்க்கத்திலும் பிரம்மலோகத்திலும் பகவானாகிய உன்னை பஜனைபண்ணுதவர் ஒருவருமில்லை.

உலகங்களிலுள்ள சராசரங்களெல்லாம் உம்முடைய ஸேவகர்கள் ஆதலால் உம்முடன் யுத்தம்பண்ண யார்துணிவார்கள். யுத்தம்பண்ணி

மூன்றாவது அம்சத்தில் ஒன்பதாவது அத்தியாயம், சூக

னாலும் அவ்யயனான உன்னை யார்கொல்வார்கள் உன்னை காயத்தினாலும் வாக்கினாலும் மனத்தினாலும் சரணமடைந்தவற்கு மோக்ஷவேதவிற மற் றவர்களுக்குக்கிடையாது. என்று சுருதிஸ்மிருதியும் சொல்லுகிறது ஸ்ரோ || காயெநவாவாஃநஸெஹி || யெவயா வாயுராதநாவா வு கபுகிஹ்வாவாஃ || கஸோதிபடி || க்ஷுக்ஷு வாயெஹ்வாமாராயணாயெ கி ஸஸேவயுயாதி || என்கிறபடியால் உன்னைச் சரணமடைந்தேன், சுவா மி உமக்குத் தாசியாய்விடுகிறேன், நீர் எனக்கு பிரபுவாய் விளங்குகிறீர் ஆதலால் கேவலம் அகிஞ்சனனான என்னை ரக்ஷிக்கக்கடவீர். உம்மு டைய அனுக்கிரஹத்துக்கு என்னைப் பாத்திரனாக்கவேண்டும் என்று சொன்னான். அப்பாலந்த தர்மனானவன் பகவானைக்கண்டு சொல்லுகி றான் நான் உம்முடைய நாமஸங்கீர்த்தனத்தால் தன்னியநானேன், பிற கு கிருதன் சொல்லுகிறான், தினதயாளா 'உம்முடைய தாஸனான நான் உம்முடைய பக்தனான சசித்துவஜனைக் கண்டமாத்திரத்தில் என் பாப சமூகங்கள் நசித்துவிட்டது என்று உரைத்தான். இப்படி கிருதன் வாக் கியத்தைக்கேட்ட சசித்துவஜன் சொல்லுகிறான், மதுசூதனா நான் உம் முடைய திருவடிகளிற் அபசாரப்பட்டேன், தேவரீர்களுடைய கல்யா ணகுணங்களை யரியாமல் நான் ஆபுதபாணியாய் எதிரில்வந்து யுத்தம்ப ண்ணினேனே என்னை தண்டிக்கக்கடவீர்.

• சசித்துவச கன்னிகையின் விவாஹம்.

அனந்தரம் சசித்துவஜனானவன் தன்புத்திரங்களையழைத்து சுசாந் தையின் அபிஷ்டத்தையுமறிந்து அப்பா குழந்தைகளே நான் அக்கியா னத்தினால் பகவானுடைய ஸ்வரூபங்களை யரியாமல் நான் அபசாரப் பட்டேன், அந்த அபசார க்ஷாபணமாய் நம்முடைய பொற்கொடி போன்ற ரமாவை கல்கிபகவானுக்கு கன்னிகாதானம் செய்யக்கருதி யிருக்கிறேன் என்றுசொல்லி மருதேவாபி விசாகயூபராஜன் முதலான ராஜாக்களுடன் தாம்தாமென்று அஷ்டாதசவாத்தியங்களுடனும் ரதகஜ தூரகபதாதி ஸம்ராட் முதலான ஜனங்களோடும் வீதி நிபிமுகரிக்கபுறப் பட்டுபல்லாடநகத்தை யடைந்து உத்தம முகூர்த்தத்தில் கல்கிபகவா னுக்கு கன்னிகாதானஞ் செய்துக்கொடுத்து வேண்டிய மரியாதைகளை யும்செய்தான்.

இந்த மஹோத்ஸவத்தைக் கண்ணுற்றுப்பார்க்க அஷ்டாதச வாத் தியங்களோடு நடவிட காயகாள் முதலான எல்லா ஜனங்களும் வந்து சேர்ந்தார்கள். இப்படியிருக்க பிராமணர்கள் மந்திராக்ஷதைக ளோடும், பூர்ணதும்பங்களோடும், ஸ்வஸ்திவாசன வாக்கிபங்களோடும்

கோஷித்து கல்கிபகவானை ஆசீர்வதித்தார்கள் கூத்திரியர்கள்- வைசிடிகள்-குத்திரர்கள்-யாவர்களும்-விசித்திர அலங்காரமணிந்திருக்கும்பகவானை தெரிசிக்கவந்தார்கள். அப்போது இந்திரலோகம்போன்ற சபாமடைபத்தில் ஸமஸ்தஜனங்கள் நடுவில்கல்கிபகவான் எப்படி விளங்கினான் என்று அநேக நகூத்திரங்கள் நடுவில்தூர்ணசந்திரன்போல் விளங்கின இப்படி சசித்துவஜன் தனக்கு நேர்ந்த மாப்பிள்ளையைப்பார்த்து பரமனந்தங்கொண்டு நிர்ப்பரணயநின்றான்.

முன்னாவது அம்சத்தில் பத்தாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

பதினொராவது அத்தியாயம்

சசித்துவஜனுடைய பூர்வஜன்ம விருத்தாந்தம்.

இப்படி இருக்கும்போது அந்த சபாநடுவில் வீற்றிருந்த சாதுக்கள் பாரதந்திரகியானமுள்ளவனும் விஷ்ணுபக்தியில் சிரந்தவனுமான இந்த சசித்துவஜன் ஒருவனே என்றுகொண்டாடினார்கள். இராஜாக்கள் சொல்லுகிறார்கள் நீங்கள் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு மாமியார்மாமனாராய் விட்டீர்கள் நாங்களும் இந்தராஜாக்களும் ரிஷிகளும் அந்தபகவானைக்கண்டு ஆச்சரியமான மனதையுடையவர்களாய் விட்டோம் இந்த அழிவில்லா பக்தியானது உமக்கு எப்படி உண்டாயிற்று ஒய்சசித்துவஜமஹாராஜனே உமக்கு யாராலாவது சிஷிக்கப்பட்டதா அல்லது தானே உண்டாயிற்று இந்தவிஷயத்தைக்கேட்டக விரும்புகிறோம் பகவதஸ்ஸம்பந்தமான இந்த இந்தவிஷயத்தை யருளிச்செய்யக் கடவீர் பிறகு சசித்துவஜன் சொல்லுகிறான். ஸ்திரீபுருஷர்களான எங்கள் விருத்தாந்தத்தைச்சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள் அநேக ஜன்மங்களுக்குமுன் நானும் என் பாரியையும் தூர்கந்த மாம்ஸத்தை புஜிக்கும் கழுகு பகூயாயிருந்தோம் நாங்கள் கூடுகளைக்கட்டிக்கொண்டு சுகமாய் வாஸம்பண்ணினோம் எங்களைப்போல் ஸ்திரீ புருஷசுகத்தை எவரும் அனுபவித்ததில்லை இப்படியிருக்கும்போது மாம்ஸத்திலாசையுள்ள ஒருவேடன் அந்தகாட்டில் சஞ்சரித்துக்கொண்டுவந்தான் அப்போது கூட்டுக்குள் நெருத்தசரீரத்தோடு கூடிய ஏங்களைக்கண்டான். நாங்கள் அந்த வேடனைக்கண்டு எமனென்று நினைத்து நடுக்கத்தோடு யிருக்கும்போது அந்தவேடன் வலையை வீசினான். உடனே வலைக்குள் அகப்பட்டுக்கொண்ட எங்களைக்கண்டு வேடன் சந்தோஷப்பட்டு எங்கள் கழுத்தைப்பிடித்து முறித்து எங்களை கண்டகீததிக்கரையில் பெரிய கல்லின்பேரில் யெங்கள் சரீரங்களை வெட்டி வெட்டி துண்டுசெய்து பசனும் பண்ணினான் அந்த கண்டகீ நதிக்க

முன்றாது அம்சத்தில் பத்தாவது அத்தியாயம். எக

க்ரையில் மாணத்தை யடைந்ததினால் எங்களிருவருக்கும் திவ்வி
மானம் வந்தது. உடனே விஷ்ணு தூதர்கள் எங்களைக்கண்டு புண்
ணியாத்துமாக்களே இந்த விமானத்தின்பேரில் ஏரிக்கொள்ளுங்கள்
என்று எங்களைவேண்டி அதுபோல் நாங்கள் விமானங்களில் ஏரும்
போது நான்கு புஜங்களும் சங்கசக்கிராதி ஆயுதங்களும் வந்தது அப்
படிக்கே இந்திராதி தேவர்களால் சூழப்பட்டு விஷ்ணு லோகத்தை
யடைந்து அவ்விடத்தில் நூறு யுகங்கள் வசித்தோம் அப்பால் பிரம்ம
லோகம் வந்து அவ்விடத்தில் ஐநூறுயுகங்கள் வசித்தோம் பிறகு காலத்
தின் கொடுமையால் தேவலோகத்திற்சென்று நாநூறு வருஷங்கள்
வசித்தோம் அவ்விடத்திலிருக்கும்போது பூமியிற்போய் வசித்து புத்
திரமித்ராளுடன் வாழவேனுமென்று நினைத்தேன் அதுபோல் இவ்வி
டத்தில் வந்து பிறந்து பகவானுடைய திருவடிகளைப் பணிந்தோம்
அந்த கண்டகி நதிக்கரையில் மரித்த எங்களுக்கு இப்பேர்ப்பட்ட
போகமும் பூர்வஜன்ம விருத்தார்த்தமும் வந்தது அந்த நதியில் ஸாளக்
கிராம் ருபியாயிருக்கும் ஸ்ரீமன்னாராயணனைக் கிரஹங்கள்தோரும்
ஆலயங்கள்தோரும் பூஜிக்கும் மஹானுபாவர்களுக்கு கோடி சூரிய
னுதித்தாப்போலும் அப்பிராகிருத திவ்விய சரீரத்தைக்கொடுத்து பிரம்
மாந்தத்தை யளிப்பவன் பரமபதனானபதற்கு சந்தேகமே கிடை
யாது. வாசுதேவனுடைய நாமங்களைச்சொல்லும் பாகவதர்களுடைய
மகிமையை யென்னால் சொல்ல ஒண்ணுது ஆதலால் ஹரிகீர்த்தனை
களை பண்ணிக்கொண்டு நாங்கள் காலத்தைக் கழிக்கின்றோம் ஸ்ரீமந்
நாராயணன் கலியின் நாசத்திற்காக கல்கியா யவதரிக்கப்போகிறுரெ
ன்று பிரம்மரிஷிகளால் சொல்லக்கேட்டேன். உம்முடைய வீரியம்
முதலானதுகளை நானரிவேன் ஆதலால் உம்முடைய திருவடிகளைப்
பணிந்தோம் என்னுடைய தனகனகவஸ்து பிராணன் முதலானதுக
ளெல்லாம் உம்முடைய சுவாதீனம் என்று பகவதர்பணம் பண்ணி த
ன்னை கிருதார்த்தனாக வெண்ணினான். இப்படிக்கி சசித்துவஜன் தன்னு
டைய பூர்வவிருத்தார்த்தங்களை சொல்லக்கேட்டசபாஜனங்கள் ஆச்சரிய
மடைந்து சொல்லுகிறார்கள் ஓசசித்துவஜராஜனே பக்தியாவது யென்
ன் - யார் பக்தன் - அவனுடைய - லக்ஷணங்களென்ன - அவன் நடக்
கையென்ன - அவன் என்ன புஜிப்பான் - எப்படி தூங்குவான் எங்கே
வசிப்பான் இதுகளை வர்ணித்து எங்களை பரிசுத்தமாக்கத் திருவுள்
ளம் பக்தியருளவேண்டும். என்றுரைத்த ரிஷிகளின்வாக்கியத்தைக்கே
ட்டு சசித்துவஜன் சொல்லுகிறான் கேளுங்கள் முன்பொருகாலத்தில்
பிரம்மசபையில் தேவரிஷிகளின் நடுவில் ஸனகர் நாரதரைக்கேட்

முன்னுரவது அம்சம் பன்னிரண்டவது அத்தியாயம். எஃ

யே உலகங்களை பரிசுத்தம்பண்ணும் பரமபாகவதர்களுடைய திருவடிகளை நான் தியானம்பண்ணுகிறேன். பக்தியானது திருமூர்த்திகள் விஷயத்திலும் சேரும். அதில் ஹரிபக்தியானது சத்துவகுணத்தினால் பரபிரம்மானுபவத்தையடைவிக்கிறது. ரஜோகுணத்தினால் சம்சாரத்திலாசையுண்டாக்குகிறது. தமோகுணத்தினால் நரகத்தையடைவிக்கிறது. எச்சிலாயிருந்தாலும் தான் போஜனம்பண்ணி மிகுதியாயிருந்தாலும் ருசியில்லாமலிருந்தாலும் பக்தர்களால் பிரியத்துடன் கொடுக்கப்பட்டது அந்தபகவானுக்கு உத்தம ஆகாரமாகிறது. ராஜஸ ஆஹாரமானது இந்திரியவிருத்தியையும் ஆயுளையும் ஆரோக்கியத்தையும் உண்டுபண்ணுகிறது. தாமஸ ஆகாரமானது நரகத்தையும்புனர்ஜன்மத்தையும் உண்டுபண்ணும். சாத்துவீரர்கள் மகாரண்யத்தில் ஏகாந்தமாய் வசிப்பார்கள் ராஜஸர்கள் கிராமத்தில் வசிப்பார்கள் அரிபக்தியுள்ளவன் தானம்வாங்கவுமாட்டான் கொடுக்கவுமாட்டான். அரிபக்தியைத் தவிர வேருவிஷயங்களில் பிரவேசிக்கவும் மாட்டான் இப்படி பாகவதலக்ஷணங்களைச்சொல்லி நாரதர்சுரலோகம்போய்ச் சேர்ந்தார்.

முன்னுரவது அம்சத்தில் பதினேருவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

விஷ்ணுபக்தியுள்ளவன் ஹரியோடுயுத்தஞ்செய்தகாரணம்.

சசித்துவஜன் ஓய் அரசர்களே உங்களுக்கு சொல்லவேண்டிய விஷயங்களைச் சொன்னேன் பக்திலக்ஷணத்தையும் பூர்வஜன்ம கிருத்தியத்தையும் சொல்லுகிறேன். இன்னும் என்னசொல்லச்சொல்லுகிறீர்கள் என்று சொன்னான். பிறகு பூபர்கள் எல்லோரும் சொல்லுகிறார்கள். பிரபுவே கீங்கள் விஷ்ணுபக்தியில் சிரந்த வைஷ்ணவர் நீர் எல்லாஜனங்களிடத்திலும் தையுள்ளவர் அப்படியிருக்க ஏன் ஹரியோடு யுத்தம்பண்ணினீர் உலகத்தில் சாதுக்கள் ஜீவஹிம்ஸைபண்ணத் துணியமாட்டார்கள் கூடுமானவரையில் திரிகரணங்களாலும் ஹிம்ஸைபண்ணமாட்டார்கள் என்று விண்ணப்பம் பண்ணினார்கள் அனந்தரம் சசித்துவஜன் சொல்லுகிறான் இஷ்டப்படி உருவெடுக்கும் பிரகிருதியானது துவைதத்தை விளங்கச்செய்கிறது வேதாசங்களுக்கும் முக்குணங்களும் அதிலிருந்து உண்டாயிற்று. அந்த வேதங்கள் தருமங்களை வெளியிடுகின்

றன விஷயத்தி லாசையுள்ள காமிசனுக்கு வாந்ஸ்யாபனாதிரிஷிகள் பக்
தியை பூபதேசிக்கின்றார்கள். வேதவாக்கியங்களை யனுசரித்து ஈசுவர
னுடைய கட்டளைக்குள்பட்டு நடப்பார்கள் நாமும் அந்தரிஷிகளின் அ
னுஷ்டானத்தை யனுஷ்டிக்கக்கடவோம் வேதாந்தத்தில் சொல்லியபிர
காரம் மரணத்தை எது எது யார்கையா லடையும்படி பகவான் கட்
ட்டையிட்டிருக்கிறாரோ அப்படிதான் முடியும் அப்படிசெய்வதில் பிரா
யச்சித்தங்கிடையாது அதினால் அதர்மமூமுண்டாகமாட்டாது நான்
ஒருவராலும் செயிக்கக்கூடாதேசனைகளைவைத்துக்கொண்டு சண்டை
பண்ணினேன் அதினால் கிருதன்-தருமன்-சாந்தன் முதலானவர்கள் எல்
லோரும் தேர்வையடைந்தார்கள் அப்படி ஜெயித்ததற்கு அந்த ஹரிப
க்தியே காரணம் நான் வேதவாக்கியத்தை யனுசரித்துச் சொல்லுகிறே
ன்விஷ்ணு யாரைக்கொல்லுகிறாரோ, அவர்தானே மரணத்தை யடைந்
ததுபோலாயிற்று ஏனென்றால் எல்லா இடங்களிலும் நிரைந்தவாத
லால் கொல்லுகிறவனும் அவர்தான் சாகிறவனும் அவர்தான்செய்மடை
ந்தவனு மவர்தான் தேர்வையடைந்தவனு மவர்தான் அப்படியிருக்க
என்னைப்பார்த்து செயித்தாயென்று சொல்வது தருமா யுத்தத்திலும்
யாகத்திலும், மரணத்தையடைந்தவர் மரித்தவர்க ளாகார்கள் எப்படி
என்றால், ஸ்ரீராவேதித காயொவ்யஸஃ காயெவஜீவகி கீர்த்தி சரீரத்
தால் ஜீவிக்கிறான் அப்படி ரிஷிகள் சொல்லுகிறார்கள் மாயையை
யடைந்து ஸேவ்யனென்றும் ஸேவகனென்றும் பேதத்தையடைந்து ஜீ
விக்கிறார்கள் அந்தமாயையை எப்படி நீக்கிக்கொள்ளலாம். குருசாபத்
தால் சிஷ்யன் தூர்கதியும் சிஷ்யசாபத்தால் குரு தூர்கதியையும் அடை
கிறான். ஆதலால் மாயையை நீக்கிக்கொள்வது எப்படி எங்களுக்கு சந்
தேஹமா யிருக்கிறது மாயையை அடைந்த சம்சாரிகள் இந்திரஜாலவி
த்தையைப்போல் சஞ்சரிக்கிறார்கள். இப்படி சொன்ன அரசர்களு
டைய வாக்கியத்தைக்கேட்டு சசித்துவஜன் சொல்லுகிறான். அனேக
ஜன்மந்திரங்கடந்து தீர்த்தயாத்நிரை யடைந்தால் சாதுக்களுடைய
சம்மந்தம்கிடைக்கிறது. அவர்கள் சம்பந்தத்தால் பகவத்பக்தியுண்டாகி
றது, அந்த பக்தியால் பகவத் தரிசனமுண்டாகிறது, பகவத்தரிசனந்தா
ல் சாயுஜ்யபதவியை யடைகிறான். அநேகவிதமான போகங்களை யனுப
வித்து பரமபாகவதனென்றும் பெயரையடைந்து பரமேகாந்தியாய் வி
டுகிறான். அந்தபகவானுடைய நித்தியமஹோந்ஸவத்தை யதேஷ்டமா
யனுபவித்து திரிகாணங்களால் கைங்கரியங்களைச்செய்து இந்த உலகத்
தில் அர்சாவதாரங்களை யெடுத்து சேதனோஜீவனமாய் பிரகாஸிக்கும்
பரமாத்மாவின் கைங்கரியங்களைச்செய்யும் பரமபாகவதர்களுக்கு

மூன்றாவது அம்சம் பதிமூன்றாவது அத்தியாயம், ௭௫

மோகூத்தில்விருப்பமிருக்கமாட்டாது. அவர்கள் அனேக ஜன்மங்களை யெடுத்து ஹரியின் மகிமையை வெளியிட்டு உலகத்தை உஜ்ஜீவிக்கப்ப ண்ணுவார்கள். எப்படியென்றால் சுதொரோகூம் நவாஜ்ஜி-புஷ்-பே-திவமொடி-யாஃ | ௨-கூரூஹஜெஜநாமி ஹரிவாவபுக்ராஸகாஃ | சூத்திரங்கள்-திர்த்தங்கள்-யக்கியங்கள் - எல்லாம் விஷ்ணுரூபங்கள். ஸேவியன்-ஸேவகன் - பிராணன்-ஆத்துமா-இமைக்கொட்டுதல்முதலா ன எல்லாம் பகவன் மாயைதான் எப்படி பகவானுக்கவதாரமோ அப்ப டியே சேவகர்களுக்கும் அப்படியேதான் ஒருமனிதன் எப்படிநிமைக்கொ ட்டுதலையடைகிறானோ அப்படிதான் ஜன்மமுண்டாகிறது முக்தனான வசிஷ்டனும் சரீரத்தை யடைய மனமுடையவனாக இருந்ததாற் சிஷ்ய சாபத்தினுற் சரீரத்தை யடைந்தவிதம் உங்களுக்கே தெரியும். பக்தில கூணமும் பக்தலகூணமும் சொன்னேன் இந்தச்சரித்திரமானது ஹரி பக்தியை விருத்திபண்ணத்தக்கதாயும் பாபத்தைப்போக்க வல்லதாயும் காமக்குரோதாதிகளை யொழிக்க வல்லதாயும், நானாவித சாஸ்திரங்க ளுடைய அர்த்தத்தை யளிக்கவல்லதாயும், வியாசபராசராதிகளால் அருளிச்செய்த தத்துவங்களை யளித்து ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய சாயுஜ்ய பதத்தை யளிக்கும்.

மூன்றாவது அம்சத்தில் பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

பதிமூன்று வதந்தியாயம் தவி விதோபாக்கியானம்.

இப்படி சசித்துவஜனாவன் தன் சரித்திரங்களையும் வேதாந்த விஷயங்களையும் சொல்லி பிரீதியையடைந்து இருகரங்கூப்பி கல்கிபக வானைக்குறித்து ஒருவாக்கியம் சொல்லுகிறான். ஓய் சரண்ணியனே ! நீர் மூவுலகங்களுக்கும் நாதன் இந்த ராஜாக்கள் யாவரும் உம்மையடை ந்தவர்கள் அவர்களைப்போல் என்னையும் அரியும். ரிஷிகளுடைய வாசத் துக்கிருப்பிடமாயிய ஹரித்துவாரகேசுத்திரத்தில் தவம்புரியப்போகி றேன், இதோ என்னுடைய புத்திரமித்திராதிகள் யாவரும் உம்மைச்சே ர்ந்தவர்கள் அவர்களைக் கார்க்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து பிறகு தன்பாரியையுடன் தவம்புரியப்புறப்பட்டபோது அவ்விருவரைக்கண்டு கல்கிபகவான் அதோமுகராயிருந்தார்.

இப்படி அதோமுகராயிருக்கும் இடென்னவென்று திகைத்தார்கள்.

என்னசொன்னார். ஏன் தலையைக்குனிந்துக்கொண்டீர். எங்களுக்கரிவிக்
கக்கடவீர், கல்கிபகவான் சொல்லுகிறார், உங்களுடைய சந்தேகங்களை
நிவர்த்திசெய்த சசித்துவஜனைக் கேளுங்கள் என்றுமாதார். பிறகு
ராஜாக்கள் சொல்லுகிறார்கள் ஓய் பரமபாகவதரான சசித்துவஜமகாரா
ஜனை நீர் என்னசொன்னீர். ஏன் அதோ முகராயிருக்கிறார் அந்த
சம்சயத்தை நிவர்த்தி செய்யவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்த ராஜாக்க
ளைக்குறித்துச் சசித்துவஜன் சொல்லுகிறான். நான் சொல்லப்போகிற
உபாக்கியானமானது, ஆச்சரியத்தைக் கொடுக்கத்தக்கது ஏகமனதுள்
ளவர்களாய்க் கேளுங்கள் பூர்வம் ராமாவதாரத்தில் லட்சுமணரால்
இந்திரசித்து மரணமடையும்போது அந்த இந்திரசித்துவினுடைய
சரிசத்தில் ஒருநாகஜ்வரம் உண்டாய் அந்த ஜ்வரமானது லக்ஷ்மணனு
டைய சரிசத்தில் பிரவேசித்தது. ஏனென்றால் பிறும்மசந்ததியில் பிறந்
து மகாவீரனாய் இறந்ததினாலும் அக்கினிஹோத்திரம் செய்ததினாலும்
பிறும்ம தேஜஸ்சு ஒரு நாகஜ்வர ரூபமாய்விட்டது. அந்த ஜ்வரத்தினால்
லக்ஷ்மணன் அதிக தாபத்தையடைந்ததைத் தவிர்த்தான் என்ற வானரன்
பார்த்து தான் அசிவனிடேவவம்சத்தில் பிறந்தவனானதாலும் தன்வந்திரி
போல் வைத்தியனானதாலும் லக்ஷ்மணனுக்கு சிகிதையை செய்வதில்
பயனில்லையென்றறிந்து ராமனுடைய பிரதிமையையெழுதி லட்சுமண
னுக்கெதிரில் கொண்டு காட்ட உடனே லட்சுமணன் எழுந்து சுவஸ்த
சித்தனாய் உனக்கென்ன வரம்வேண்டும்என்றுமாக்க, அவ்வாக்கியத்தை
க்கேட்ட தவிர்த்தான் சொல்லுகிறான், செளமித்திரரோ மகாவீரரான உம்
முடைய கையால் நான்மரணத்தையடைந்து வானரஜன்மம் நீங்கும்படி
அனுக்கிரகிக்கவேண்டும் என்று கேட்டான். அதைக்கேட்டு லட்சுமண
ன் ஓய் தவிர்த்தா இந்த ஜன்மத்தில் உனக்கு வானரஜன்மம் நீங்காது,
சமுத்திரத்தின் வடகரையில் பலராம ரூபியான என்னுடைய சரத்
தினால் உனக்கு நல்ல ஜன்ம முண்டாகும், இந்த லேகனமானது ஓர்
நாக ஜ்வரத்தை போக்கும்படியானது என்று ஒரு பத்திரத்தில் எழு
திக்கொடுத்து இந்த பத்திரத்தைப் பார்த்தவர்களுக்கு ஏகாஹிக ஜ்வர
மானது போய்விடும் என்ற வரத்தையடைந்து ஸ்வஸ்தமா யிருந்துக்
கொண்டு பலராமனுடைய பாணத்தினால் தேகத்தை விட்டு மோட்சத்
தையடைந்தார்.

அந்த இடத்தில் குதபுத்திரரான ரோமகர்ஷ்ணரானவர் பலராமனு
டைய பாணத்தினால் மரணத்தையடைந்தார். நைமிசாரண்ணியத்தில்
பிறந்தார். நாராயணன் வரமனுவதாரம் எடுத்தபோது பிறும்மபுத்திர

மூன்றாவது அம்சம் பதிமூன்றாவது அத்தியாயம். எ

ரானஜாம்பவான் எம்பெருமானுடைய மேல்திருவடியை ஒரு முகூர்த்தத்தில் மூன்றுபிரதக்ஷணம் பண்ணபோது திருவிக்கிரமன் ஜாம்பவானைப்பார்த்து உமக்கு வேண்டும் வரங்களும் என்றுரைத்தார். அவ்வாக்கியத்தைக்கேட்டு ஜாம்பவான் சொல்லுகிறார். ஆபத்பந்தோ அப்படிக்கானால் உம்முடைய சக்கிராயுதத்தால் நான்மரணத்தை யடையவேண்டும். இது எனக்கு பரமபுருஷார்த்தம் என்றுரைத்தான். அவ்வாக்கியத்தைக் கேட்ட திருவிக்கிரமன் சொல்லுகிறார்.

இந்த ஜன்மத்தில் உனக்கு சக்கிரத்தால் மரணங்கிடைக்காது கிருஷ்ணாவதாரத்தில் மோக்ஷங்கொடுக்கிறேன்கிருஷ்ணாவதாரத்தில் சூரியபக்தனான ஸத்ராஜித்தாலே ஒருரத்தினவிஷயமாய்எனக்குஅபவாதம்வரப்போகிறது அந்த அபவாதத்தை போக்கடித்துக் கொள்ளும்பொருட்டு அந்த மணியைத்தேடிக் கொடுக்கப்போகிறேன் அப்போது அந்த ரத்தினத்திற்காக உமக்கும் கிருஷ்ணனான எனக்கும் யுத்தம் உண்டாகப்போகிறது அந்த சமயத்தில் என்னுடைய சக்கிரத்தினால் உனக்கு மோக்ஷமூண்டாகப் போகிறது என்று சொல்லியருளினார். அதுபோல் யுத்தமூண்டாய் ஜாம்பவான் தன் பெண்ணை ஜாம்பவதியையும் அந்த மணியையும் கிருஷ்ணனுக்குக் கொடுத்தான். கிருஷ்ணன் ஜாம்பவதியை விவாஹம்செய்துக்கொண்டு மணிமாலையை தரித்துக்கொண்டு துவாரகாபுரியில் வாசம்பண்ணி பிறகு தன்னிருப்பிடம் போய்ச்சேர்ந்தார். இப்படி யிருக்க கிருஷ்ணன் போகும்போது அந்த மணியை என்னிடத்தில் கொடுத்தார் அந்த மணியையும் சத்திய பாமாவையும் என்னிடத்திலிருக்கக்கண்டு சததந்வாவானவன் என்னை யுத்தத்தில் ஜெயித்து ஷென்னைக்கொன்று அந்த மணியை எடுத்துக்கொண்டான் நான் போனதுகண்டு சத்தியபாமாவும் ஏதோ ஒருவழியாலே அந்த தேகத்தை நீக்கிக்கொண்டு சசித்துவஜனென்னும் பெயருடைய எனக்குப் பெண்ணாய்ப் பிரந்தாள் அந்தப்பெண்ணை கல்கியாயவதரித்த பகவானுக்கு நான் கன்னிகாதானம் செய்ததினாலும் என்னால் தோர்வையடைந்ததினாலும் மாப்பிள்ளை யென்றரியாமல் இப்படி தன்னைச்செய்ததினாலும் லஜைஜயினாலும்தலையைக் கவிழ்ந்துக்கொண்டிருக்கிறார். என்னுடைய அபிப்பிராயம் என்னவென்றால், சத்தியபாமாஸூரியாகிய இந்தப் பெண்ணை அந்த பகவானுடைய சொத்தென்று தெரிந்துக்கொண்டுஅவருடைய சொத்தை அவரிடத்தில் கொடுத்துவிட்டேன், இதோ நான் என்னுடைய பாரியையோடு தவம்புரிந்து மோக்ஷமடையப்போகிறேன், அது

தான் பூர்வவிருத்தாந்தம். இந்த வாக்கியங்களைக்கேட்டு ராஜாக்கள் பரமர்ச்சரியத்தை யடைந்து திகைத்துநின்றார்கள்.

மூன்றாவது அம்சத்தில் பதிமூன்றாவது அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

பதிநான்காவது அத்தியாயம்.

கல்கிபகவான் காஞ்சனபுரியில் பிரவேசம்.

சூதபுராணிகர் சொல்லுகிறார் கேளுங்கள் சொன்னகாதிகளே அனந்தம் கல்கிபகவான் தன்மாமராகிய சசித்துவஜனிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு ராஜகூட்டங்களோடு காஞ்சனபுரியை யடைந்தார், சசித்துவஜனானவன் கல்கிபகவானிடத்தில் நின்றும் வேண்டியவரங்களைபடைந்து பத்தினியுடன் வனத்தையடைந்தார். அப்பால் கல்கிபகவான்வாஸுகி-தக்ஷகன் முதலான நாகங்களாலும் வேருசர்பங்களாலும் சூழப்பட்டு உள்ளே பிரவேசிக்கக்கூடாமையாயிருப்பதை அறிந்து காருடாஸ்திரத்தைப் பிரயோகம்பண்ணி அந்த சர்பங்களை ஹதாஹதம் செய்தும் ஓயாமல் இருக்க, கல்கிபகவான்கண்டு இதென்ன ஆச்சரியமாயிருக்கிறதென்று திகைத்துநின்று மேல்நடத்துவது தெரியாதவராய் நின்னுக்கொண்டிருக்கும்போது அசுரரிவாக்கானது ஒன்று சொல்லிற்று. ஓய்கல்கிபகவானே நீர் ஒருவராய் மாத்திரம் யுத்தம் பண்ணினால் செறிக்கமுடியும் என்றுசொல்லிற்று. அவ்வாக்கியத்தைக்கேட்டு கல்கிபகவான் தன் சுகத்தின்மேலேறிக்கொண்டு காஞ்சனபுரியின் பிராகாரங்களைக் கடந்து உள்ளே பிரவேசிக்கும் போது ரதிதேவியோல் ஒருபலாவண்ணியமுள்ள விஷகன்னிகையானவள் பகவானைக்குறித்து ஒருவாக்கியம் சொல்லுகிறாள். இந்தகர்மசக்ஷஸ்ஸாலே அநியக்கூடாத திருமேனியுடையவரே மரணதர்மத்தையடையத்தக்கினவும், உக்கிரமான பாக்கிரமத்தையுடைய ஜனங்களும் அரசர்களும் எத்தனையோகாலம் இப்பூமியையாண்டுமரணத்தையடைந்தார்கள். ஆதலால் உன் திருவடிக்கமலத்தை தெண்டன் ஸமர்ப்பிக்காதவர்களுக்கு சத்கெதிகிடையாதென்று ஸநகாதிகள் சொல்லியிருப்பதால் நான் உன் திருவடிக்கமலத்தைப்பணிந்தேன், என்னுடைய கொள்ளிக்கண் என்கே என்னுடைய அபரிசுத்தமான நடக்கை எங்கே, ஆகா நான் பண்ணின பாக்கியமே பாக்கியம். என்ன தவம்பண்ணினேனோ உங்க

மூன்றாவது அம்சம் பதிநான்காவது அத்தியாயம். எக

ஞடைய சேவையெனக்கு பிரப்தமாயிற்றேயென்று கொண்டாடினான் அதைக்கண்டு கல்கிபகவான் ஓரமாமணியே ஈயார் எதினால் இந்தக்கதி உனக்கு ஸம்பவித்தது, அல்லது ஊழ்வினையால் இப்படி லபித்ததா என்று உரைத்தார். அதுகேட்டு விஷகன்விகையானவன் சொல்லுகிறான். ஜகதர்சனாகா சித்திரக்கிரீவனென்கிற கந்தர்வராஜாவின் பாரியையான சுலோசனை யென்கிற பெயரையுடையவள் ஒருகாலத்தில் என்பர்த்தா வோடு விமானத்தின்மேலேறிக்கொண்டு கந்தமாதன மலையை அடைந்து அக்காடுகளில் நாங்களிருவரும் கிரீடித்துக்கொண்டு இருக்கும்போது வி காரமானஜடையும் கருத்தசரீரத்தையுடைய யசுமுனியைக்கண்டேன் நான் செளந்தரிய மதத்தால் அவரை ரிஷியென்று பாராமல் பரிஹாஸம் பண்ணினேன் அந்த நிந்தா வாக்கியத்தைக்கேட்டு ரீவிஷதிருஷ்டி யுள் ளவளாய் காஞ்சனபுரியில் எல்லா ஜனங்களையும் விஷதிருஷ்டியாலெறி த்துக்கொண்டு பதியில்லாமலும் தைவமில்லாமலும் வசிக்கக்கடவாய் என்று சபித்தார். நான் அந்த மஹானுபாவரை வணங்கிக் கேட்டுக்கொ ண்டதில் எந்தகாலத்தில் கல்கிபகவான் சுகத்தின்பேரில் ஏறிக்கொண்டு உன்னைப்பார்க்கப் போகிறாரோ அப்போது உனக்கு பூர்வஜன்மம் வரக் கடவது என்று அனுக்கிரஹம் பண்ணினார் என்று தன்னுடைய விருத் தாந்தங்களைச் சொல்லிவிட்டு பகவான் திருவடிகளில் பணிந்து சுவர்க்க லோகம் போய்ச்சேர்ந்தான். அப்பால் கல்கிபகவான் அந்த காஞ்சன புரிக்கி மகாமதியை ராஜாவாக்கி தான் தன்னுடைய சேனைகளோடு புர ப்பட்டு அவர் வம்சத்தில் பிறந்த மனுவை அயோத்தியா பதியாய்ச்செ ய்து தான் மதுராபட்டணத்தை யடைந்தார். அந்த மதுராபட்டணத் துக்கு சூரியகேதுவை அரசனாக்கி வாரணாவதியில் தேவாபியை அரச னாக்கி அஸ்திபுரியையடைந்து அவ்விடத்தில் பிருஹத்திராதனை ராஜா வாக்கி அந்த அஸ்திபுரியைச்சேர்ந்த ஹரிஸ்தலம்-விருகஸ்தலம்-மா கந்தம் முதலான உபதேசங்களுக்கும் தேவாபியை ராஜனாகச்செய்து தன் சதுரங்கபலத்தோடு சம்பல கிராமத்தையடைந்தார்.

பிரகு செளம்பதேசத்தையும் பெளண்டரதேசத்தையும் புலிந்ததே சத்தையும் தன் பிரதாக்களான, கவி-பிராக்கியன்-சுமந்திரன் முதலான வர்களுக்கு முடிசூட்டி, கேடம்-மத்தியகர்ணாடம்-ஆந்திரதேசம்- ஒட் ரம்-கலிங்கம்-அங்கம்-வங்கம் முதலான தேசங்களை தன்கோத்திரத்திற் பிறந்தவர்களுக்குக்கொடுத்து தான் சம்பளநகரத்தில் வஸித்துக்கொண் டு-கங்கதேசம்-கேநதேசம்-கலாபதேசம் முதலான துகளை விசாகபூபனு க்குக்கொடுத்து, சோளதேசம்-பர்பரதேசம்-கர்பதேசம் முதலான தே

மூன்றாவது அம்சம் பதினாறாவது அத்தியாயம். அக்

பண்ணுகிறார். ஹிரீமென்கிற அக்ஷரத்தையும் பிரணவத்தையும் உருவமாயுடையவும், பிரணவமென்கிற தாமரைக்கமலத்தில் வீற்றிருக்கிறவனுமான ஓமாயையே வேதங்கங்களாலும் வேதாந்தங்களாலும் நியக்கூடாத சத்துவமூர்த்தியான பகவாஷ்டத்தில் நின்று மஷதரித்தவனும், பிரம்மாத் தேவர்களால் துதிக்கப்பட்டவனும், பஞ்சபூதங்களும் தன் மாத்திரையான சப்தாதிகளுமாய் உலகத்தை அதிக்கிரமித்து இருப்பவனும், உற்றுப்பார்த்தால் ஒருருவமும் இரண்டுருவமாய்த் தோன்றவும் வித்துவான்களால் துதிக்கப்பட்டவனும் காலமாகிற அலையில் தள்ளப்பட்ட சம்சாரங்கனையுடையவனும், ஆதிஅந்தமில்லாமலிருப்பவனும் அநேக தேவமனுஷியாள் ரிஷிகள் முதலானவர்களுக்காதாரபூதமாயிருப்பவனும், எந்த பகவதி பிரகாசித்தால் உலகமெல்லாம் பிரகாசிக்கிறதோ, எப்போது பிரகாசிக்காமலிருக்கிறதோ அப்போது உலகம் பிரகாசமில்லாததாயுமிருக்குமோ, அப்பரப்ரம்மஸ்வரூபியை வணங்குகிறேன், பிரம்மணர்களுடைய நித்தியகர்மங்களில் பிராதக்காலையில் பால்யரூபியாய் பிறும்மாவை அடைந்தவளாயும், மத்தியான்னகாலத்தில் யெவ்வனரூபியாய் ருத்திரமூர்த்தியை யடைந்தவளும், சாயுங்காலத்தில் வார்த்திக்கரூபியாய் விஷ்ணுமூர்த்தியையடைந்தவளாய் விளங்கும் பரப்பிரம்ம ரூபியாகிய உன்னைவணங்குகிறேன். ஓ வைஷ்ணவி உன்னை வராகியென்றும், மாஹேந்திரியென்றும், சாமுண்டிபென்றும் உன்னைச் சொல்லுகிறார்கள். உலகங்களில் சராசரம்யாவும் உன்னடைக்கலம். ஒதாயே உன்னையே நம்பியிருக்கின்றேன். உன்னைத்தவிர வேறொருவருமில்லை என்னைக்கார்க்கவும் என்று துதிசெய்த சரித்திரத்தை எவர்கள் கேழ்க்கிறார்களோ, எவர்கள் பாராயணம் செய்கிறார்களோ, அவர்களுக்கு இகத்தில் சுகமும் பரத்தில் பகவானுடைய கிருபையால் மோக்ஷமும் உண்டாகுமென்பதில் சந்தேகமில்லை.

மூன்றாவது அம்சத்தில் பதினைந்தாவது அத்தியாயம்.

முற்றிற்று.

பதினாறாவது அத்தியாயம்.

விஷ்ணுய ஜவின் மோக்ஷம்.

சூதர் சொல்லுகிறார் கேளுங்கள் தபசிகளே அனந்தரம் ஒப்பற்றிருக்கிற கல்கியின் சரித்திரத்தைக்கேட்க விருப்பமில்லாதவர்கள் சண்

பின்பு பிதாவாகிய விஷ்ணு யசஸ்ஸின் அநுமதியால் கல்கபக
வான் கங்காதீர்த்தில் உபவாசமிருந்து யாகத்தை முடித்துவிட்டு
அவ்விருத ஸ்நானம்பண்ணி சுகமாய் காயகர்களாலும், வேதாங்கங்களை

முன்னுவது அம்சம் பதினொருவது அத்தியாயம், அந்.

யறிந்த பிராமணர்களாலும், சிரௌதிகளாலும் காலத்தைப்போக்கினார். அத்தருணத்தில் விஷ்ணுபக்தர்களுக்குள் சிறந்தவராயும் ஸ்ரீமன் நாராயணஸ்மரணம்பண்ணுகிறவரும், மகதிஎன்றும் வினையை எடுத்துக்கொண்டு ஆகாயத்தில் நின்றும், சூரியபகவானைப்போல் விளங்கும் நாரதபகவானைக்கண்டு பிதாபுத்திரர்களிருவரும் எழுந்து பிரத்யுத்தானம்பண்ணி தண்டன் சமர்ப்பித்து ஒபிரும்மஸ்வரூபியே நாங்கள் ஜன்மாந்தரத்தில் பண்ணின பாக்கியவசத்தால் தங்கள் தரிசனங்கிடைத்தது. இப்போதுதான் நாங்கள் பண்ணின யக்கியங்களும் அக்கினி ஹோத்திரங்களும் பரிசுத்தமாய்விட்டது. எங்கள் பிதுருக்கள் நற்கதியை யடைந்தார்கள். பரமஸாதுவாகிய தேவரீரைக்கண்ட எங்களுக்கு அஷ்டஸூகவரியும் பரமலாபமும் பிறும்மானந்தமுமுண்டாயிற்று.

தேவரீரை சாமான்னியமான பாஞ்சபூதிகமான சரீரத்தை யுடையவராய் நினைக்கவில்லை ஸ்ரீமாதவனுனவன் சாதுஸ்மரணத்திற்காக எப்படி ராமகிருஷ்ணாதி அவதாரங்களைப் பண்ணியருளினாரோ அப்படிப்போல் தர்மபிரவசனார்த்தமாய் அந்த ஹரியேவந்து தேவரீருருவமாய் அவதரித்ததாய் நினைக்கின்றோம் ஒ நாரதபகவானே மாயாசமுத்திரத்தில் ஜீவனுகிற உப்பல் ஈஷணத்திரயங்களாகிற பெருங்காற்றால் தவித்துக்கொண்டு நிற்குபிடமிராம லிருக்கும்போது தேவரீருடைய சம்சர்கத்தால் முராரியினுடைய திருவடியில் பண்ணும் பக்தியாகிற நெளகாதண்டத்தால் இருப்பிடம் போகலாச்சுது சுலாமி விஷ்ணுயசஸ்ஸென்றும் பெயரையுடைய அடியேன் பவக்கடலில் நின்றும் யெப்படி ஈரையேரி அழியா வுலகமாகிய பரமபதத்தை யடையும்படி திருவுள்ளம் பற்றியருளவேண்டும் என்று உரைத்தார் அதுகேட்டு நாரதபகவான் சொல்லுகிறார் மாயையானது ரொம்ப கஷ்டமானது எல்லாம் ஆச்சரியமானது அந்த மாயாபலத்தினால் பிதாவையும் மாதாவையும் விடுகிறதில்லை ஒ விஷ்ணுயசஸ்ஸெ பூர்ணாவதாரமான நாராயணன் கல்கிபகவானாய் அவதாரம் பண்ணியிருக்க என்னைக்கண்டு நான் மோகஸூமடைய வழி தேடவேண்டும் என்று சொன்னது ஆச்சரியமாயிருக்கிறது அப்படிக்காயினும் சொல்லுகிறேன் என்று உரைத்து ஏகாந்தஸ்தலத்தில் விஷ்ணுயசவைக்கண்டு சொல்லுகிறார் கேளும் ஒருகாலத்தில் விர்தியமலையின் சிகரத்தில் மாயையானது ஒரு ஸ்திரீரூபத்தை யடைந்து ஜீவனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான் ஒ ஜீவனே நானில்லாமல் நீ எப்படி ஜீவிப்பாய் ஜீவன் சொல்லுகிறது. ஜீவனத்துக்கிருப்பிடமாகிய இந்த சரீரத்தில் நான் வசிக்கவில்லை அஹம் என்று வேறுபுத்தி தேகமில்லாமல் எப்படியுண்டாகும். மாயை சொல்லுகிறான் இந்த தேக

பச்சத்தில் உனக்கு அப்படிப்பட்ட புத்தியானது உண்டாயிற்று, மாயை யில்லாமல் சர்வசேஷ்டை உனக்கு எப்படியுண்டாகும். ஜீவநானில்லாமல் பிராக்ரியனென்றது எப்படியுண்டாகும். மாயா மாயையினால் மனித ன்ஜிவிப்பான். சேதனமில்லாமல் வியாபாரங்களைச் செய்வான். மாயாபல த்தினால் சாரமில்லாமலிருப்பதெல்லாம் சாரமானது போல் பிரகாசிக்கும். எப்படியென்றால் யானை புசித்த விளாங்கனிபோல் பிரகாசிக்கும். ஜீவனா திய கீன்னுடைய ஸம்சர்க்கத்தினாலுண்டானது. அல்லாமலும் அனேக ரூபங்களால் பிரகாசிக்கிறது. நானில்லாமல் நீயும் இருக்கமாட்டாய் எப்ப டியென்றால் சூரியன் பிரகாசிக்கும்போது இருள் போல் இருக்கிறாய் ஒமா யைப்போல என்னுடைய விளையாட்டுக்கெல்லாம் காரணமாயிருக்கிறாய் நீ முதலிலேயுட்கடைசியிலேயும் நடுவிலும் பிரகாசிக்கமாட்டாய். நான் எக்காலத்திலும் பிரகாசிப்பேன், இப்படி விஷயாகிதமாயும் மனதின்வி யாபாரமில்லாததாயும், பிருதிவி சம்பந்தமில்லாததாயும், ஜீவஸம்பந்த மில்லாததான இந்தச் சரிந்தையொழிக்கவேண்டும். அதல்லாமல் அந்த மாயையானது என்னை இவ்விதமாயிருப்பதறிந்து நீ ஓரிடத்திலும் நிலை த்திருக்காமல் போகக்கடவீர் என்று சாபங்கொடுத்தது. அப்படிப்பட்ட மாயையானது உமக்குப் பிள்ளையாயிருக்கும். கல்கிபகவானுக்கு தாசி யாயிருக்கிறது. எல்லாம் அந்தவைகுந்தநாதனால் என்று அறியும். அப்படி க்கறிந்து எல்லாவிஷயங்களிலும் ஆசையற்றவராய் அஹங்கார மமுகார மற்றவராய் ஸாத்வீகராயிருக்கக்கடவீர்.

இவ்வித குணங்கள் உண்டாவதற்கு ஏகாந்தமான ஆரண்ணியத்தி லாவது பர்வதசிகரத்திலாவது நதிக்கரையிலாவது வசிக்கவேண்டும் உவபுரெவா சஜீகீரெ 3 ஹாரணெ பூநிராஸ்யம் | உஷிகாதவ குலாபவா ஹுயா ஹிவிஜாதமஃ என்று சொல்லியிருக்கும் பிரகாரம் நீ மோக்ஷமடையக்கடவீர், என்று விஷ்ணுயசஸ்ஸுக்கு ஏகாந்தத்தில் லேதாந்தங்களை யுபதேசித்து கல்கிபகவானை பிரதக்ஷணஞ்செய்து கபி லாக்ரமத்தையடைந்தார். அனந்தரம் விஷ்ணுயசஸ்ஸானவர் நாரதர் வாக்கியத்தைக்கேட்டு பரமானந்தபரிதராய் தன்குமாரனை ஜகத்துக்குக் காரணபூதரென்றும் மோக்ஷபிரதனென்று மறிந்து பத்ரிகாச்சிரமத்தைய டைந்து அவ்விடத்தில் இடை பிங்கலை நாடிகளை நடுநாடியில் சேர்த்து யிரும்மரந்திரத்தின்வழியாய் ஜீவாத் துமாவை நிர்வாணகதியில் சேர்த்து த் தன்மயமாய் ஆய்விட்டார்.

இவ்விடத்தில் பிரேதமாய்க்கிடக்கும் தன் நாயகனைக்கண்டு சுமதி யானவன் சரிந்தின்மேல்விழுந்தழுது பதிசரித்தோடு அக்கினியில்சேர்

முன்னுரவது அம்சம் பதினேழாவது அத்தியாயம். அநி

ந்தாள். இப்படி விஷ்ணுயசஸ்சம் சுமதியும் உத்தமகதியை யடைந்ததைக்கண்ட நாரதர் கல்கிபகவானிடத்தில்சொல்ல அவரும் மனத்துக்குச்சமானமான மூர்ச்சையடைந்து பிதாவுக்குச்செய்யவேண்டிய உத்தரகிருத்தியத்தைத்தன்பிராதாக்களோடுமுடித்து, பத்மாவதியோடுவே தங்களுக்கும்சாஸ்திரங்களுக்கும் விரோதமில்லாமல்சம்பளகிராயத்தை பரிபாலனம் செய்துவந்தார். இப்படியிருக்க கல்கியின் ஸேவார்த்தமாய்பரசுராமன் மஹேந்திரபர்வதத்தில் நின்னும் புறப்பட்டு திர்த்தயாத்திரை பண்ணிக்கொண்டு சம்பளக்கிராமத்தையடைந்தார். பரசுராமன்வருவதைத்தெரிந்துக்கொண்டு கல்கிபகவான் பத்தினியுடன் அர்க்கியபாத்தியம் முதலான ஷோடச உபசாரங்களைச்செய்து மதுரமான பதார்த்தங்களால் விருந்தளித்து சைத்தியோபசாரம்பண்ணி அவர் திருவடிகளைப்பிடித்து கட்டிலில் சயனிக்கச்செய்து ஆலவட்டங்களால் விகிரி உபசரணைசெய்து நான் எக்காலத்தில் என்ன தவம்பண்ணினேனோ தேவரீருடைய அனுக்கிரஹ வசத்தால் சுமஸ்த சத்துருஜயமுமடைந்து சசித்துவஜன் பெண்ணின் விவாஹத்தையும் இன்னும் தான்செய்த சரித்திரங்கள் யாவையும் விண்ணப்பம் செய்தார்.

முன்னுரவது அம்சத்தில் பதினாறாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

பதினேழாவது அத்தியாயம்.

ருக்குமணி விரதம்.

சூதர் சொல்லுகிறார் பிறகு ஜாமதக்னியானவர் ரமாவான்வள் புத்திரனில்லாமலிருக்கக்கண்டு கல்கியின் மதத்தை யவலம்பித்து அந்தரமாவுக்கு ருக்குமணி விரதமென்கிற ஓர் விரதத்தைச் செய்துவைத்தார். அந்த விரதத்தினால் ரமாயுத்திரர்களைப்பெற்று அவர்களோடு சுகமாய்வாழ்ந்துக்கொண்டிருந்தாள் என்றனர். இதைக்கேட்டசௌனகாதிகளுக்குத ஷாப்பார்த்துசொல்லுகிறார்கள். ஒபரமபாகவதரான புராணிகரோ ருக்குமணிவிரதமாவதென்ன எப்படி செய்கிறது அதினால் என்னபிரயோஜனம் அதையார் செய்து எவ்வித பலத்தை யடைந்தார்கள். அதின் விஸ்தாரத்தை யருளிச்செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அப்பால் சூதர் சொல்லுகிறார்.

கேளுங்கள் பிரம்மவித்துக்களே முன்பு விருஷபர்வாவின் பெண்ணை சர்மிஷ்டையானவள் மஹாநதியில் ஸ்நானம்பண்ணி த்தியக்கட

னை முடித்துக்கொண்டு சகீஜனங்களோடும் தெய்வயானையோடும் சேர்ந்து சங்கீனை ஸாக்ஷாத்காரம்பண்ணி வணங்கி பரவசமாகி அதிவேகமாய்ப்புறப்பட்டபோது தெய்வயானை தன்வஸ்திரமென்றுகினைத்து சர்மிஷ்டை யின் வஸ்திரத்தை எடுத்து இடையில் தரித்துக்கொண்டு நிற்கும் போது சர்மிஷ்டை தான் ராஜகுமாரத்தி என்ற கர்வத்தாலும் ஐசுவரிய மத்தாலும், தெய்வயானையைப்பார்த்து அடி பிச்சை எடுக்கும் பார்ப்பாரப்பெண்ணை உனக்கு இந்த வஸ்திரம் தருமோ நாய்க்கும் நல்லமுதமோ நலங்கெட்ட பெண்ணுக்கு நாகரீகமோவென்று உதாசினமாய்ச் சொல்லி தன்வஸ்திரத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு சுக்கிரகுமாரத்தியை அத்துணியினால் கட்டி ஒருபாழுங்கினுற்றிற்றள்ளிவிட்டு தன்சகிகளோடு நகரத்தையடைந்தாள்.

இவ்விடத்தில் தெய்வயானை வஸ்திரமில்லாமல் நக்கினயாய் அழுதுக்கொண்டு முழுதி முழுதிக்கிளம்பி அக்கினத்தில் தொங்கும் கொடியைப்பிடித்துக்கொண்டிருக்கும்போது நகுஷன் குமாரனா யயாதி வன வேட்டையாடிக்கொண்டு வருமபோது கிணற்றினினும் உண்டான தினசந்தத்தைக்கேட்டு மனதிளகி சமீபத்தில்வந்து பார்க்கும்காலத்தில் நக்கினயாபிருக்கும் தெய்வயானையைப்பார்த்து தன்வஸ்திரத்தைக் கொடுத்து தன் கையால் பிடித்துத் தூக்கிக் கரையில்விட்டு இதைன்னவென்று கேட்கும்போது சர்மிஷ்டையினால் கெடுதிநேரிட்டதை யறிந்துக்கொண்டு அவளை சமாதானப்படுத்தி அவளுடைய அபிப்பிராயம்போல் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ள முயன்றான். தெய்வயானை தனக்கு சர்மிஷ்டையால் நேர்ந்த துயரங்களை தன்பிதாவாகிய சுக்கிராசாரியருடன் சொல்லியழுதாள்.

உடனே சுக்கிரபகவான் கோபங்கொண்டு விருஷபர்வாவைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார். அடா சண்டாளா அடா குலபாம்சனா உன்னுடைய ராஜ்யபகந்திரம் இப்படி யிருக்கிறதா, அநீதியான ராஜ்யம் அடியோடே அழிந்துவிடும் பிடிபாசாபம் என்று உரைத்தார். அதுகண்டு விருஷபர்வா நடுங்கி ஒடுங்கி ஸ்வாமின் வேதகாஸ்திரங்களைக்கற்ற உங்களுக்குக் கோபங்கூடாது கூமிக்கவேண்டும். உங்களால் அடியேன் தண்டிக்கத்தக்கினவன், என்னை எவ்வித தண்டனைக்குள் ளாக்கினாலும் உட்படுகிறேன். அப்படி துஷ்டையான சர்மிஷ்டையையாவது அவளை என்ற அடியேனையாவது தண்டிக்கக்கூடவிரென்று காலில் விழுந்து புல்லைக்கவிழ்த்துக்கொண்டான்.

அதைக்கண்டு தைத்தியகுருவானவர் அவள்பண்ணின அபராதத் திற்கு அவளை என்பெண் தெய்வயானைக்கி தாசித்தொழில் செய்துவரும் படி கட்டளையிடுவென்றார். அதுபோல் விருஷபர்வாவும் தன் குமாரத் தியையழைத்து பெண்ணே நீசெய்த அடாதகாரியத்தால் படாதுபடக் கடவாய். இதோ ஆசாரியபுத்திரியான தெய்வயானைக்கு ஊழியவேலை களைச் செய்யக்கடவாய் என்று சொல்லி தெய்வயானையுடன் அனுப்பிவிட்டு துக்கத்தோடு நின்றான். பிறகுசுக்கிராசாரியர் யயாநியையழைத்து தன்மகளை மணம்புரிவித்து ராஜாவையழைத்து இந்தசர்மிஷ்டையை நீ இச்சித்து அவருடன் சேருவாயானால் உடனேகிழத்தனம் உண்டாகக்க டவதென்று சாபமிட்டுநின்றார். அவ்வாக்கியத்தைக்கேட்ட யயாநிதிகில் கொண்டு சர்மிஷ்டையை ஒருதோட்டத்தில் அரண்மனையமைத்து அதில் அவளை இருக்கச்செய்தான் தான் தெய்வயானையோடு சுகமாய் வாழ்ந்துக் கொண்டுவந்தான். இப்படியிருக்கசர்மிஷ்டைதெய்வத்தைவெறுத்துவிதி யைரினைத்து அழுதுக்கொண்டிருக்குங்காலத்தில் மாகஸநானத்துக்காக கங்காநதியைக் குறித்துப்போய் ஸ்நானம்பண்ணும்போது அக்கரையில் அநேக ஸ்திரீகூட்டங்களோடுசுகமாய் வசிக்கும் விசுவாமித்திரரைக்க ண்டாள் அவ்விடத்தில் கூடாரமடித்துக்கொண்டு சுவர்ணப்பட்டங்களைக் கட்டி வச்சிர வையோரியங்களாலலங்கரித்து முத்தாரம் சாத்தியஒருவாசு தேவபிம்பத்தைக்கண்டாள். பிறகு அப்பிம்பம் அவ்விடத்திலிருக்கும் ஸ்திரீகள் யாவரும் புருஷஸூக்தங்களாலும், பஞ்சாமிருதத்தினாலும், பஞ்சகவ்வியத்தாலும், ஒரு பத்திராசனத்தில் பெழுந்தருளப்பண்ணி கஸ்தூரி, குங்குமங்களா லபிஷேகம்பண்ணினார்கள். பிற்பாடு கங்கை, யமுனைமுதலான நதி தீர்த்தங்களாலும், ஹரித்திரை, சந்தனம், அருகு முதலான ஒஷதிகளாலும். அபிஷேகம் பண்ணினார்கள் அனந்தரம்பித் தவாடையும் முத்தாஹாரமும், யக்கியசூத்திரமும், மல்லிகைமூல்லை யிருவாசுடி, பாடலீ முதலான புஷ்பங்களாலும், திவ்விய மாலைகளாலும் அலங்கரித்தார்கள். பிறகு அம்மாதர்கள் யாவரும் அந்த பகவானைத் தொழுது ஒ வாசுதேவா ஒ ஆபத்பாந்தவா அனாதாசுதகா நாங்கள் கொடுக்கும் அர்க்கியம்முதலான உபசாரங்களை ஸ்விகரிக்கவேண்டும் ஓய் நாராயண நீர் ருக்குமணிகேவியுடன் நாங்கள் செய்யும் உபசாரங்க ளையும் பிரதிக்கிரகிக்கவேண்டும். பரமானந்தத்தைக் கொடுக்கும் கர்பூ ரார்த்தியை திருவுள்ளம்பற்றி யருளவேண்டும் சம்சார சத்துருவான தூபத்திரயத்தை நிக்கிரகிக்கவேண்டியது இப்படி ஷோடசஉபசாரங்க ளைச் செய்துக்கொண்டு தங்கள் தங்கள் இஷ்டபூர்த்தியை யடைந்த ஸ்திரீகளை சர்மிஷ்டையானவன் கண்டாள் உடனே அவர்கள் சமீபத்தி ற்குப்போய் அம்மா அம்மா நான் பதியில்லாப்பாவியாய் விட்டேன் நீங்

அ முன்றாவது அம்சம் பதினேழாவது அத்தியாயம்.

கள் அனுக்கிரகித்து என்னை கிருதார்த்தையாய்ச் செய்யவேண்டும் இப் படி சொல்லக்கேட்ட ராஜஸ்திரிகள் தயவைப்புரிந்து இதோயிருக்கும் பூஜா திரவியங்களை எடுத்துக்கொள் இதோயிருக்கும் ருக்குமணியோடு கூடிய வாசுதேவனைப் பூஜிக்கக்கடவாய் என்று உரைத்தார்கள் இந்த ருக்குமணிவிரதத்தை யனுஷ்டித்து சீதாதேவியானவள் ராமனைச் சீக்கிரத்திலடைந்தாள் தமயந்தியானவள் இந்த விரதத்தையனுஷ்டித்து நளச்சக்கிரவர்த்தியை யடைந்தாள். சாவித்திரியும் அனுஷ்டித்து மாணத்திலிருந்து தன் பர்த்தாவைக் காத்தாள் பிருஹதச்சவருடைய அனுக்கிரகத்தால் திரௌபதி தனக்கு அனுரூபமான ஐந்து பர்த்தாக்களை யடைந்தாள். அதுபோல் நீயும்டைவாய் என்று சொல்ல உடனே சர்மிஷ்டையும் அந்த விருதத்தையடைந்து யயாதிராஜாவைப் பதியாயடைந்தாள் ஆதலால் உன்பாரியையும் அந்த விரதத்தை யனுஷ்டிக்கக்கடவள் என்று ஜாமதக்கினி உரைத்தார். அவ்வாக்கியத்தைக்கேட்டுசந்தோஷத்தையடைந்து பத்மாவதியோடு கல்கிபகவானும் அனுஷ்டிக்க அந்த விருதபலத்தால் மேகமலனென்றும் வலாஹனென்றும் இரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்து எக்கியங்களாலும் சிரார்த்தங்களாலும், தேவபிதூர்க்களைத்திருப்திபண்ணினார்கள். இவர்கள் ரூபத்தாலும், குணத்தாலும், வீரியத்தாலும் கல்கிபகவானுக்குச்சமானமானவர்கள் இப்படி இந்தகுமாரரால் சக்லவிபவங்களாலும், சம்பத்தாலும், கீர்த்தியாலும், குபேரனையும், இந்திரனையும், பிருஹஸ்பதியையும் நிராகரித்தார்கள். இந்தகுழந்தைகள்வீஷ்ணுபக்தியில் சிறந்து புரம்பாகவதர்களென்று பெயர் பெற்றார்கள் இப்படிக்கிச் சொல்லினபின்பு பரசுராமர் தன்னிருப்பிடம்போய்ச் சேர்ந்தார்.

முன்றாவது அம்சத்தில் பதினேழாவது அத்தியாயம்.

முற்றிற்று

பதினெட்டாவதுத்தியாயம்

க ல் கி ப க வ ா னி ட வி ஷ ர ம்.

சூதபுராணிகர் சொல்லுகிறார் கேளுங்கள் பிராமணைத்தமர்களே முன்றுலோகங்களிலும் கொண்டாடத்தக்கின இந்த ருக்குமணிவிரதத்தை யுங்களுக்குச் சொன்னேன் இனிமேல் கல்கிபகவான் அனுஷ்டித்த விஷயங்களை அறிவிக்கிறேன் அந்த கல்கிபகவான் அநேக வருஷகாலம் சம்பளக்கிராமத்தில் வசித்து தன் புத்திரர்களோடும், பிரதாக்களோடும் சுகத்தையடைந்திருந்தார். அந்நகரமானது அம்ராவதிபோல்

மூன்றாவது அம்சம் பதினெட்டாவது அத்தியாயம். அக

காற்புறமும் மகரதோரணங்களாலும், துவஜபடங்களாலும்; வாத்திய கோஷங்களாலும், வேதசத்தங்களாலும், வீணோரவங்களாலும், பக்ஷிகள் ஶ்லிகளாலும் சூழப்பட்டிருந்தன. அந்த பகவானுடைய சேவாநிமித்த நாய் பூமண்டலத்திலுள்ள புண்ணியதீர்த்தங்களையாவும் ஸ்திரீரூபத்தை படைந்து சம்பளக்கிராமத்தில் வசித்ததுகள். அக்காலத்தில் அகால மிருத்யுவுக்கு மரணமுண்டாய்விட்டது. அக்காலத்தில் வனங்கள் உபவனங்கள் லதாமண்டபங்கள் இவைகளெல்லாம் சுகந்தபூஷ்பங்களோ டிருக்கக்கண்ட ஷட்பதங்கள் அம்மலர்களிலிருக்கும்மகரத்தங்களைக்கிர கித்து கூடுகட்டி அதிதிகளுக்கு விருந்தளித்ததுகள். அப்பொழுது இந்திரன லனுப்பப்பட்ட விமானத்தில் பகவான் பத்மாவதியோடும் ரமையோடும் நதிகள், பர்வதங்கள், குஞ்சங்கள்முதலான இடங்களில் சம்சாரசுகத்தை யனுபவித்தார். இப்படி சம்சாரசுகத்தை யனுபவித் துக்கொண்டு ரமையுடனும் இதரஸ்திரீகளுடனும் ஒரு மலைக்குகைக் குள் பிரவேசித்தார். அப்பொழுது பத்மாவதியானவள் ஏதோ வனவிசி த்திரங்களைக் கண்ணுற்று இருக்கும்போது பகவான் இந்த இடத்திற் குப் போனாரென்றறியாமல் எங்கும்தேடியும் காணாமல் துக்கப்பட்டு தன்தோழிகளுடனே ஓரிடத்தில் தன் கண்மையினால் கல்கிபகவானைப் போல் ஒரு பிம்பமெழுதி அந்த பிம்பத்தைப்பார்த்துத் தன் தாபத்தை தணித்துக்கொண்டு இருக்கும்போது பகவான் பத்மாவதியைக் காண மல் சிந்தாக்கிராந்தராய் தேடிக்கொண்டு வரும்சமயத்தில் பத்மாவதி படு ம்துயரத்தைக்கண்டு கல்கி காடாஷிங்கனம் பண்ணிக்கொண்டார்.

பத்மாவதியானவள் பகவானைவிட்டுப்பிரிந்த சமயம்முதல் அதுபரி யந்தம் அனுபவித்த கஷ்டம் ஒருவராலும் சொல்லமுடியாது. அப்படிப் பட்ட பத்மாவதியும் கல்கியின் நீலமேக சாமள திருமேனியைக்கண்டு அடங்கா ஆனந்தங்கொண்டு மெய்மறந்து நாத் தழதழத்து மயிர்க்குச் சலடைந்து ஹா-பிராணநாதா, ஹா-பக்தவத்ஸலா, ஹா-பரம்புருஷா, இப்படி அடியானை உபேக்ஷிக்கக்கூடுமா என்று சொல்லி துதித்து தன் ஆபரணங்களைக் களைந்துவிட்டு மதுபடியும் சுரதத்துக்காரம்பித்தாள். இப்படிவெகுநேரம் விளையாடிக்கொண்டு சைத்திரவனத்திலேயும், நந்த னவனத்திலேயும், காடுகளிலும், அனேகயுவதிகளுடனும் விளையாடினாள். அந்த கல்கிபகவான் பத்மாவதியின் முகமதுவை பானம்பண்ணி அதிதருப்தியாய் இருக்கும் யுவதிகள் யாவரும் பகவானை சமாலிங்கனம் பண்ணிக்கொண்டு சுரதரஸங்களை யனுபவித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

கய

க ல் கி பு ரா ண ம்.

இப்பழகிரீடைகளை யனுபவித்த சரித்திரத்தை எவர்கள் கேட்கிறார்களோ அவர்கள் சம்சாரபந்தத்திலிருந்தும் விடுபட்டுமோகஸ்தையடைவார்கள்.

முன்னாவது அம்சத்தில் பதினெட்டாவது அத்தியாயம்

மு ற் றி ற்று.

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்

கல்கியின் திருவாணம்.

சூதபுராணிகர் சொல்லுகிறார். பிற்பாடு பிரம்மா முதலான தேவர்கள் தங்கள் தங்கள் விமானங்களில் ஏறிக்கொண்டு கல்கிபகவானை ன்டன் ஸமர்ப்பிக்கவந்தார்கள். அத்திரி பிருகுசமதக்கினி முதலானரிஷிகளும் ஒன்றுசேர்ந்து கல்கிபகவானைக்காண சம்பளக்கிராமத்தில்வந்து சேர்ந்தார்கள். அப்போது நீலமேகஸ்யாமனனாய் சூரியோதயம்போல கிரீடமும் புன்சிரிப்போடுங்கூடிய முகமும் சர்வலோகங்களை ரக்ஷிக்கத்தக்கினி கடாசுமும் ஆம்பல் குஸுமத்தின் பரிமளத்தை நிகர்க்கின்ற பரிமளத்தோடுகூடிய பீதாம்பரமும், சூரியசந்திரனுதித்தாற்போலிருக்கிற சங்குசக்கிராயுதங்களும் மணிமயமான கிரீடங்களும் மாணிக்கப்பதக்கங்களும், செங்கமலத்தை நிகர்க்கிற திருவடியும் காஞ்சி தாமபூஷணங்களுையுடைய கடிதடத்தையு முடைத்தாயிருக்கிற கல்கிபகவானைக்கண்டு யக்ஷ கின்னர கிம்புருஷ சித்தவித்தியாதார முதலானதேவர்கள் தோத்திரஞ்செய்கிறார்கள். ஓ விசுவேச தேவேச பூதேச உம்முடையகடைக்கன்பார்வையால் உலகங்களை ரக்ஷிக்கத்திருவுள்ளம்பற்றிய தினபந்தோ உம்முடைய தேககாந்தியால் நீருண்ட மேகமண்டலத்தை திரஸ்கரிக்கும் தினபந்தோ உம்முடைய பத்தினிமார்களுடனும் அனந்தகருட விஷுவக்ஸேனன் முதலான நித்தியசூரிகளாலும் சேவிக்கப்படும் செங்கண்மாலே உம்மைவணங்குகிறோம். தினபந்தோ உம்முடைய ஜ்யோதியில்லாமல் வைகுண்டம் பாழாய்விட்டது எழுந்தருளவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கப்பட்ட கல்கிபகவான் தன்குமாரர்களை யழைத்து தன்ராஜ்ஜியத்தில் பட்டாபிஷேகம் செய்துவைத்து ஜனங்களை ரக்ஷிக்கும் தன்மையையுபதேசித்து ஜனங்களையழைத்து தான் வைகுண்டம் போகவேண்டியது அவசியமான காரியமாகையால் எனக்கு உத்திரவு அளிக்கவேண்டுமென்று உரைக்க அம்மொழியைக் கேட்ட ஜனங்கள் ஒவென்றுகதறி ஓநாதா நாங்கள் தங்களுக்கடுமைசெய்து வரும்போழுது எங்களை ஏன் நீக்கிவிட்டுப் போகிறீர் உமக்கு தர்மமா நீங்கள் யெங்கே

மூன்றாவது அம்சம் பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம். கூத

போனபோதிலும் நாங்களும் அவ்விடத்திற்கு வருவோம் என்று நிர்பந்தித்த ஜனங்களை உத்தமவாக்கியங்களால் நல்வார்த்தை சொல்லி நிறுத்தி விட்டுத் தன்பத்தினிகளுடன் புறப்பட்டு மகாவனத்தையடைந்து தேவகந்தர்வர்களால் சூழப்பட்டு கங்காஜலங்களால் பரிசுத்தமான இமயமலைச் சாரலை யடைந்து கொஞ்சகால மல்விடத்தில் வசித்து தன்னைத்தான் நினைத்துக்கொண்டு நிற்குங்காலத்தில் பகவானுக்குநான்குபுஜமும் கௌஸ்கப்பாபரணமும் பீதாம்பரமும் ஸ்ரீவத்ஸ சின்னமும் கதை கட்கம் முதலான ஆயுதங்களும் தோன்றி அப்பிராகிருத திவ்விய மங்கள விக்கிரஹமும் தோன்றிற்று. அப்போது தேவர்கள் புஷ்பவரஷங்களை வர்ஷித்தார்கள். துந்துபி வாத்தியமடித்தார்கள், அந்த அற்புதமான சரீரத்தைக் கண்டு ரிஷிகள் உபனிதங்களுளும் புருஷசூக்தங்களாலும் ஸ்தோத்திரம்பண்ணினார்கள். தன் பர்த்தாவின் நிர்வானகதியைக்கண்ட பத்மாவதியும் சரமாவதியும் சந்தனக்கட்டைகளை எரித்துத் தாங்களும் அந்த செந்தனலில் குதித்தார்கள். அப்பால் தர்மமும் கிருதயுகமும் பூமியெங்கும் பரவி சத்துருவில்லாமல் சஞ்சரித்தன. தேவாபியும் மருமஹாராஜாவும் கல்கியின் ஆக்ஞையை சிரமேல்கொண்டு பிரஜைகளை தர்மம்தப்பாமல் காப்பாற்றிவந்தார்கள்.

விசாகபூப பூபாலனும் கல்கியின் நிர்வானத்தைக்கேட்டு தன்குமாரனை ராஜ்யத்தில் ஸ்தாபித்து வனமேகினான். இப்படி அனந்தன் சரித்திரத்தையும் கல்கியின் கதையையும் விசிதமாகச்சொல்லி கிளியானது நானாராயணச்சிரமத்தை யடைந்தது. இப்படி கல்கியின் சரிதத்தைக்கேட்டவர்களும் படித்தவர்களும் வியாதி-அற்பாயுள்-தரித்திரம் -மாஸ்திரியம்-நாஸ்திகவாதம் முதலான துகளையடையமாட்டார்கள். கல்கிபகவானுடைய மஹோத்ஸவமான அலதார விசேஷத்தைக் கேட்டவர்கள் தனம்-தானியம்-புத்திரன்-மித்திரன்-களத்திரம்-பசு-ரத்தினம் முதலான துகளை மேன்மையாயனுபவித்து பரமபதத்தையும் அடைவார்கள். இந்த கல்கியின் சரிதமானது எல்லாப்பாபங்களையும் தாபத்திரயங்களையும் மஹேவியாதிகளையும் போக்கடிக்கவல்லது. இப்படி லோமஹர்ஷருடைய புத்திரரான செளனகரானவர் கல்கியின் சரித்திரத்தை பரமபாகவதசிகாமணியான சூதபுராணிகரிடத்தில் கேட்டுப் பரமசந்தோஷத்தையடைந்து மறுபடியும் கங்காஸ்தவத்தையும் கேட்டார்.

மூன்றாவது அம்சத்தில் பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபதாவது அத்தியாயம்.

க ங் க ர ஸ் த வ ம்.

செனனகர் பிரஸ்டைபண்ணுகிறார் ஓ பாகவதோத்தமமே தேவரீர் கருடைய அனுகிரகத்தால் அஸ்தாதிதிகள் நற்கதியையடையும்படியாயிற்று. ஆனபோதிலும் உலகத்தில் ஜான்னவியென்று கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கும் கங்காநதியின் பெருமையை கிருபைசெய்தருளவேண்டும் என்றுரைத்தார். அவ்வாக்கியத்தைக்கேட்டு ரூதபுராணிகர் சொல்கிறார், கங்கையானவள் சோகத்தையும்மோகத்தையும் சம்சாரக்கடலில் நின்றும் களாயேத்திபரலோகத்தையளிக்க வல்லவள்எவன் பாகிரதியைஸ்மரணை பண்ணுகிறானோ அவனே புண்ணியாத்துமா, எவன்பாகிரதியென்றும் கெங்கையென்றும் ஜான்னவியென்றும் திரிபதகையென்றும் உச்சாரணம் பண்ணுகிறானோ அவனே உத்தமபுருஷன். அவனே தனவான், அவனே பண்டிதன், அவனேபுத்திரவான், கங்காஜலத்தில்மூழ்கிகரையேறி தன்னிச்சையாய் போகும்போது பசுபகூடி மிருகங்கள்ஏதாகிலும் அவனுடைய காற்றில்தொடப்பட்டல் அவர்கள்புனராவர்த்தி ஜனனமில்லாமலிருக்கிற மோகூத்தையடைவார்கள். கங்காநதிக்கரையில் போய்நின்றுக்கொண்டு ஓமாதாவே, லோகபாவனி - சுரசந்தரி - ஹரிபதாபஜஸம்பூதே-திரிபதகே-ஜான்னவி-வைஷ்ணவி- சகரவம்சமோகூடிரதே என்று எட்டு திருநாமங்களை யுச்சரிப்பானானால் அவனை ஸமஸ்தரோகங்களும் மனோவியாதிகளும் தரித்திரங்களும் அணுகாது. உலகத்தில் கங்காநதிக்கு மிஞ்சின நதியும் கிடையாது. அரிபக்திக்குமிஞ்சின பக்தியும் கிடையாது, ஏகாதசி விரதத்தைக்காட்டிலும் உத்தம விரதமுங்கிடையாது, பாகவதோத்தமர்களுக்கு மிஞ்சின தெய்வமும் கிடையாது. திருஷ்டாந்தம் ஸ்ரீஹரிமஹாவிஷ்ணுஹ் - ஸ்ரீஹரியாபிக்ஷு

முன்னூவது அம்சத்தில் இருபதாவதத்தியாயம்

முற்றிற்று.

இருபத்தோராவது அத்தியாயம்.

புராணச் சூக்தம்.

முதலில் கலியின் விவரணமும் தேவர்கள் பூமிபிராட்டியுடன் இரு
மலோகத்தையடைந்ததும் பிரமன்பிரார்த்தனையால் பகவான்விஷ்ணு
யஜஸ்ஸின் கிருகத்திலவதரித்ததும் பிதாவும் புத்திரனும் ஸம்வாதம்ப
ண்ணியபிறகு உபனயனாதி சமஸ்காரங்கனையடைந்து பரசுராமனிடத்தி
ல் வேதாத்தியாயனத்தையும் தனுவேதங்களையும் மஹோபதேசங்களே
யும் அடைந்து விசாகயூபராஜாவினால் தன்புத்திரியின்வரணனையைக்கே
ட்டதும் சுகத்தின்வரவும் பிரகு கல்கிபகவான் கிளியுடன் ஸம்வாதம்செ
ய்ததும் சிவனுடைய அனுக்கிரஹத்தால் பத்மாவதி தனக்கிஷ்ட புருஷ
னையடைந்ததும் இராஜக்கூட்டங்களைக்கண்டு ஸ்திரீகளின் தன்மைய
டைந்ததற்கு காரணத்தை தெரிந்துக்கொண்டும் கிளியால் ஹரியின் பா
தாதிகேசபரியந்தம் வர்ணனையை பத்மாவதி கேட்டதும் அவள் பசு
வாணையானம்பண்ணினதும் சுகத்திற்கு ஆபரணதிகளளித்ததும் கல்கி
பகவானுக்கும் பத்மாவதிக்கும் விவாகம் நடந்த சரித்திரமும் கல்கியின்
தர்சனமாத்திரத்தினால் அரசர்கள் பும்பாவத்தை யடைந்ததும் அனந்த
ன் வந்ததும் அவரோடு ஸம்வாதமும் கல்கிபகவான் பிதா மரணதர்மத்
தையடைந்ததும், உத்தரகிருத்தியத்தை முடித்ததும் அனந்தனுடைய
கியானபக்திகளை வர்ணித்ததும் பத்மாவதியோடு சம்பளக்கிராமத்தைய
டைந்ததும் புத்திரபிராதா சேனாஜனங்களோடும் ஸ்திரீகளோடும் யுத்
தம்பண்ணினதும் குதோதாரியைவதைத்து அவள்புத்திரர்களை மாய்த்து
ஹரித்துவாரத்தையடைந்து ரிஷிகளை தெண்டன் சமர்ப்பித்து சூரியவ
ம்சவர்ணனையும் ஸோமவம்ச வர்ணனையுங்கேட்டு ராமனுடையதிவ்விய
சரித்திரத்தைச்செவியுறக்கேட்டுதேவாபியினுடையவும், மருவினுடைய
ஸ்நேகத்தையுமடைந்து இமயமலைச்சாரலில் கோகவிகோகனவைவதைத்
துபல்லாடநகரத்தை யடைந்து சய்யாகர்ணனைவதைத்துசசித்துவஜனு
டைய பாணத்தினால் கல்கிபகவான்மூர்ச்சையடைந்ததும்சுசாந்தையின்
ஸ்தோத்திரமும் கல்கியின் பெருமையும் அவ்விடத்தில் விவாகமும்சசித்
துவஜராஜா தன்பூர்வஜன்ம விருத்தாந்தத்தை வர்ணித்ததும் சசித்துவ
ஜன் மோக்ஷமடைந்ததும் விஷகன்னிபாபோசனமும் ராஜாக்களுக்குப்
பட்டாபிஷேகமும் மாயாஸ்தவமும் சம்பளக்கிராமத்தில் யக்கியமுத

